

Horváth László
A HÁZI BÖLCS

*„Valós mese felnőtteknek.
Egy CSALÁDRÓL,
a VILÁGRÓL, és benne
rólunk: EMBEREKRŐL.”*

*e-könyv
PegazusTv
Média és Oktató Kft.*

© **Horváth László**
A HÁZI BÖLCS
felnőtt meseregény

Szerkesztette:
Grafika:

Petrusák Magdolna
PegazusTv Kft./P.J.

ISBN

978-615-81328-0-0
e-könyv – pdf

INGYENESEN LETÖLTHETŐ!

Kiadó:

PegazusTv Média és Oktató Kft.
www.pegazustv.hu
www.kft.pegazustv.hu
siker@pegazustv.hu

Nyíregyháza, 2019.

Ajánló az Olvasónak!

Horváth László (A királylány kertje című meseregény szerzője) újból, valami különlegesen alkotott. Mivel A HÁZI BÖLCS Horváth László második megjelent műve, ezért mondhatjuk, hogy a tőle megszokott módon mindannyiunk által megszokott egyértelműségeket rendez össze úgy, hogy abból egészen különös jöjjön ki. Ő ráadásnak úgy teszi ezt, hogy nem megdöbbeneti, vagy megbotránkoztatni kíván a mostanság sajnos megszokott módszerrel, hanem elgondolkodtatni, de nagyon.

A HÁZI BÖLCS a világról szól, mindenfajta tudálékosság nélkül, egyszerűen, de szakszerűen bemutatva: ez van most körülöttünk. Az író láttatja a rosszat és a jót egyaránt. Állást óvatosan foglal, inkább ránk, az olvasóira bízva, melyik viselkedési módot követjük, melyik lenne a helyes. Aki ért a regény szavaiból, az nem csak a történetet látja majd meg, hanem a történet mögött a sokkalta mélyebb gondolatiságot egy családról, benne párkapcsolatról, szülő-gyermekek viszonyáról, meg a család és a nagy egész, a világ kapcsolatáról. Egyszóval emberi kapcsolatokról van a könyvben szó. De éppen a mindennapi kapcsolati háló az alap, amelyre egyszerű szavakkal, célirányosan építi Horváth László a regényt, bemutatva egy család életét, a mindennapi élet és lét kalandosságaival, hogy... Értsük! Hogy ezek mi lehetünk, vagy éppen mi magunk vagyunk. Te és Ön, Tisztelt Olvasó, vagy éppen Én magam, aki írom ezeket a sorokat, s arra gondolok, miért nem nekem jutott ez az eszembe. De ha eszembe is jutott, így csakis Horváth László írhatta meg A HÁZI BÖLCS történetét, a férfi és családja, szerettei történetét, amely játszódhatna bárhol a világon.

A Horváth Lászlótól előző könyvében megszokott módon – de hát az egy meseregény volt, gyermekeknek és felnőtteknek szóló! – valós, mindennapi eseményeket és elemeket párosít össze egyfajta különleges eggyeddé a szokatlannal. Hiszen itt is, a valós történések mellett megjelenik mondjuk – egyszer csak, mesésen – „két kukac, egy elegáns-szőrös, és egy igazi laza-figura”. Hogy, természetesen beleszóljanak a történetbe. Mert el ne feledjük: egy igazi mesében, még egy felnőtt mesében is, minden lehet. Úgy, ahogyan az életben...

**Jó olvasást kíván a kiadó vezetője:
Petrusák János**

1. FEJEZET

– Trudi! Ami anyagot és szerszámot megrendeltünk, még nem érkezett meg? – szólt a férj a feleséghez. Annak fejrázását látva türelmetlenül folytatta: – Én ezt nem értem! Már meg kellett volna érkeznie! Vagy... Hogy is volt? Persze, a múlt héten hétfőn jött meg a számlánkra a pénz, tehát kedden rendeltem meg. Akkor még nem is lehet itt. De hogy határidőre elkészüljünk, már a napokban el kellene kezdeni a gyártást! Hát hogyan lehet így dolgozni?! Ez nekem teljesen elfogadhatatlan!

– Igen, elfogadhatatlan! – szólt közbe a felesége. – Számomra meg az elfogadhatatlan, hogy nincs nálunk az a pénz, amit már egyszer megkerestünk! Azt mondod, hogy van kétmilliónk. Igen van, a megrendelőnél! Én meg nem tudok elmenni a boltba kenyérért meg húsert, mert a kétmillió nem az én zsebemben lapul. Nem beszélve arról, hogy ha meglátjuk egymást, csak a számlák meg a szállítmányok jutnak eszünkbe, a gyerekről meg egyebekről nem beszélünk. Még szerencse, hogy mind a két fiú jó tanuló. Beszélgetés? Ugyan! Mást se hallok, csak Trudi, megrendelted? Trudi megérkezett már az anyag? Trudi, van pénz a számlánkon? Állandóan csak Trudi meg Trudi! Már el is felejtettem, hogy volt olyan idő, amikor neked is Gertrúd voltam. De az még egyszer nem fordulhat elő, mint tavaly, amikor már egy hete vége volt az iskolának, te meg kitetted az asztalra a tízórai pénzt a két gyereknek, amiből az iskolai büfében vásárolhatnak!

A férj már szólni akart, amikor csengettek. A postás egy ajánlott levelet hozott.

– Hát ez meg mi? – forgatta az átvett levelet a férj. – Adóhatóság... Gondolom, nem a befizetett adónk befektetése után járó osztalékról jött tájékoztatás! – bontotta ki a borítékot. – Trudi, mi ez? – nézett a feleségére. – Késedelmi kamat és bírság? Hát mi ez?! – ismételte.

– Így van ez akkor, amikor a számla mindig előbb jön, mint a fizetés. Ugyanis csak akkor tudom feladni a csekket, amikor megjön a számlára a pénz!

– Még ez is! – mérgelődött a férj. – Mást nem csinálunk, csak a számlákra keresünk. Mindenért fizetni kell. Mindenki csak a markát tartja. Ráadásul még a saját gyerekeink sem segítenek, mert nekik tanulniuk kell, meg különórák, meg előkészítő kurzusok, meg ki tudja még, mi! Trudi, te is inkább lebeszéled a fiúkat arról, hogy segítsenek! De jó lenne, ha látnák, milyen nehéz és kemény harc kell ahhoz, hogy a napi dolgokat rendezni tudjuk!

– Te is tudod – vágott közbe Trudi –, hogy a gyerekek ki nem állhatják azt a munkát, amit te mindenáron rájuk akarsz erőltetni. Elég jó tanulók ahhoz, hogy a tudásukkal megfelelő végzettséget szerezzenek. Itt van Zsoltnak az az ösztöndíj-lehetőség. Ha ebben az évben is kitűnő lesz, megkaphatja a londoni ösztöndíjat. Nem kell a költségeket sem fizetni, és teljes ellátást is kap. Ki tudná ezt anyagilag fedezni? Hagyni kell, hogy tanuljon és képezze magát, mert így mi is jól járunk. A te vállalkozásodnak is jól jönne egy angliai megrendelés! Szóval, ha nem tudja tartani a tanulási színvonalát, az nekünk nagyon sokba kerülne!

– Trudi, már megint a fellegekben jársz! Ki tudja, mi lesz ezután? De a számlák ma is, holnap is jönnek! Azt hiszed, megártana nekik egy kis munka? – emelte fel hangját a férj. – Legalább látnák, mi is az az „élet”, ami rájuk is vár!

Alighogy befejezte a mondatot, nyílt az ajtó, és belépett a nagyobbik fiú, Zsolt.

– Helló! – szólt kissé meglepődve, mert azt hitte, egyedül van az édesanyja.

– Na – szólt az apa –, megjött a „fiatalúr” is! A sulis rendben volt?

– Hát, elég nehéz napom volt – válaszolt Zsolt kissé bizonytalanul.

– Mi van, fiam? Nem szoktál te ilyen bizonytalan lenni! Történt valami, amit tudnom kellene? – kérdezte már nyomatékosabban az apa. – Csak nem ötös alá kaptál, és bánkódsz, hogy nem lesz egyöntetűen csak ötösöd?

– Nem! – szólt kissé határozottabban a fiú. – Ez még annál is rosszabb!

– Trudi, hallod ezt! – hördült fel az apa, aztán a fiához fordulva gúnyosan folytatta: – Nincs idő? Vagy zaklatottak a körülményeid?

– Mi történt? – kérdezte meg az anya is.

– Nem sikerült megírni a filozófiadolgozatot – szólt a fiú. – Most nagy bajba kerültem.

– Nagy bajba? – szólt közbe az apa. – Mi az, hogy nagy bajba? Ha nem hozod a kötelezőt, fiam, egyenesen csőd fenyeget bennünket! Tudod

te azt, milyen harc folyik az életben egy-egy jó megrendelésért? Trudi! – fordult a feleségéhez. – Magyarázd meg a fiacskádnak, hogy nekem elég a magam baja, nem akarok még az ő feladatával is foglalkozni! Ha nem szedi össze magát a fiad, délutánonként jön hozzám segíteni! Majd megtanulja a fiatalúr, hogy az életben csak az maradhat fent, aki a legjobbat tudja produkálni! No, és mit nem tudtál, kicsi fiam? – szólt gúnyosan a fiúhoz. – Netán nem tudtad, hogy mondják magyarul, hogy kötelesség?

A fiú hátralepett, úgy nézett az anyjára.

– Mondd, fiam, mi történt? – bátorította Trudi.

– Dolgozatot írtunk, és én nem tudtam megírni, mert nem tudtam, mit kell írni – mondta a megrémült fiú.

– Nem mondta meg a tanár, mit kell írni? – csodálkozott az anya.

– El sem tudom képzelni – gúnyolódott tovább az apa –, mi lehetett az az iszonyúan nehéz fogalmazás, amit képtelen voltál megírni! Talán utána kellett volna nézni valaminek, és te képtelen voltál a sok ügyes-bajos dolgod mellett megtenni?

Erre a fiú apjára emelte a tekintetét, és elszántan mondta:

– Tudod, apa, a dolgozatnak, amit meg kellett volna írnom, az volt a címe: „Az én születésnap tortám és hatása a fejlődésemtre”. De mondjátok meg nekem, mikor volt nekem születésnap tortám? Milyen lehet egy igazi születésnap tortája? Nektek volt már? És ha volt, akkor nekem miért nem volt? – kérdezte elcsukló hangon. – Az osztálytársaim mosolyogva, vidáman írták élményeiket, áradoztak, hogy olyan érzés nincs több, mint mikor a tortát a sok gyertyával megkapja az ünnepe! Én miért nem láthatom azt a tortát? Miért nem fújhatom el az égő gyertyát? Én miért vagyok rosszabb, mint a többi gyerek?

A levegő megfagyott a szobában. A szülők döbbenet hallgattak. Végül az apa szólalt meg:

– Miért nem volt ennek a gyereknek születésnap tortája?

A feleség csak állt döbbenet, a szeméből kibuggyant a könny.

– Nekem ez már túl sok, én ezt már nem bírom tovább! – kiáltotta mérgesen az apa, és kisietett a helyiségből.

Felesége még mindig könnyezve bámult maga elé, fejében visszhangzottak a fiú vádló szavai. Mikor kicsit összeszedte magát, így szólt:

– Zsolt, már most megígérem neked és az öcsédnek is, hogy nem fog elmúlni születésnap tortája nélkül! Régebben nem volt rá lehetőségünk, mostanában meg azt gondoltuk, hogy már nagyok vagytok, nem édesszájú gyerekek, akik ragaszkodnak az édességhez. Pedig ez nem arról szól, hogy édes-e a torta, vagy nem. Ez a fajta gondoskodás gyerekeknek, felnőtteknek ugyanúgy kell, mint egy simogatás, vagy egy megértő szó. Készülni fogok a te és az öcséd születésnapjára, jobban, mint eddig. A torta a gyertyákkal ezentúl nem maradhat el!

Néhány pillanatra elhallgatott, majd könnyes szemét fiára emelve folytatta:

– Nemcsak én, apád is elfelejtette a tortát. Pedig hidd el, apád gondos, jó ember. Igaz, sok a dolga, de azt szeretné, hogy lássátok, nem

egyszerű naponta megbirkózni a nehézségekkel. Ő is végig fogja gondolni a mostani beszélgetést, és ő is jobban fog figyelni a ti dolgaitokra. Most arra kérlek, Zsolt, hogy ezt a rossz jegyet valahogy úgy javítsd ki, hogy az angliai ösztöndíj sikerüljön. Minden rád van bízva, úgy csináld, ahogy jónak látod, csak sikerüljön! Neked is, nekünk is fontos ez a jövőd és a család jövője szempontjából. Tudod, apád is büszke lenne rád, ha Angliából egy jó megrendelést kapna, mert az ő fia ezt a feladatot is meg tudta csinálni!

2. FEJEZET

Ebéd után a fiú a szobájában elővette a másnapi tanulnivalót. Kezdte olvasni, de semmi nem ment a fejébe. Még mindig benne volt a kitörő elégedetlenség, hogy a felnőttek mindig követelnek, de nem mindig adják meg a gyerekeknek, ami fontos lenne. Bár magában beszélt, de néha hangosan is szólt:

– Mert, ugye, minden szabályozva van! A közlekedésben is vannak szabályok, és van jogosítvány. Esküvő is van, házassági anyakönyvezés is, meg születési anyakönyvezés. Még meg sem születél, de már van rólad terhes kiskönyv. Az iskolában vannak tananyagok, és van minden évben bizonyítvány. Vannak különböző tanfolyamok is. De miért nincs „Szülőképző” tanfolyam, és csak azoknak lehet gyerekük, akik megkapják a „Szülőnek megérett anyja és apja” bizonyítványt? Honnan tudják az emberek, hogy ők felelősen fel tudnak nevelni egy vagy több gyereket? Hol van a „Szülői ellenőrző könyv”, amit a gyerek ír alá? Hol van?! Pedig a szülő is állhatna a gyerek előtt, kezében a szülői ellenőrző könyvvel...

Az ötleten elmosolyodott, aztán elképzelte a jelenetet.

– Anya, apa, kérem az ellenőrzőket! Lássuk, hogy teljesítettetek a héten! Apa! Egész héten alig láttalak, állítólag dolgoztál, mint a robotok. De este, mikor megjöttél, nyitva volt az ajtó. Vártalak, hogy ha már „jó éjt puszit” nem is kapok tőled, de legalább azt megkérdezed: Mi van veled, kisfiam? Igen, tudom, fáradt voltál, de hát estére ki nem az? Én is az voltam, de elviseltem volna, hogy ide ülj az ágyam szélére, hogy szólj hozzám pár szót. Tudod, nem is az a lényeg, hogy mit kérdezel, hanem hogy ne felejts el beszélni és kérdezni, hogy érezzem, egy kicsit azért törődsz velem. Látod, mivel ez elmaradt, ezért ezzel a piros filccel írom be

neked ezt a nagy egyest. Ne mérgeled, ne bántódj, van javítási lehetőséged a jövő héten. Majd akkor is kérem az ellenőrződet!

Zsolt ledőlt a heverőjére, úgy gondolkodott tovább.

– Egy gyerek ezer kérdést is feltehetne, ami szerintem jogos és igazságos lenne, de ki válaszolná meg ezeket? Miért nem hallgat meg senki egy gyereket, miért nem kap kérdéseire igazi válaszokat? Soha nem fogom megtudni a válaszokat, pedig szükségem lenne az igazságra. Jól jönne egy olyan igazi „Házi Bölcs”, aki mindenre tudná a helyes választ. Ki tanítana meg engem arra, hogy mi helyes és mi nem az? – mondta fennhangon. – Csak kérdezek, kérdezek, de a válasz nem jön sehonnan. Vajon megtanítana erre valaki?

– Én majd megtanítalak rá! – szólt egy érces férfihang.

A fiú egy pillanatra megmerevedett, még körülnézni sem mert a hirtelen megszólalt hang hallatán.

– Ki van itt? – kérdezte végül bátortalanul.

– A Házi Bölcs – mondta a hang.

A fiú hátrafordult. Egy idős, varázslónak öltözött, szakállas férfi állt az íróasztala mellett.

– Hogy kerültél ide? – kérdezte a fiú.

– Tudod – szólt a Bölcs –, már egy ideje hallgatlak. Ezeket a kérdéseket nagyon sok családban felteszik, de választ nem kapnak rá. Az még rosszabb, ha a kérdésekből vádaskodások lesznek. Te nem vádaskodtál! Te kérdeztél, mert tudni akarod, hogy lehetne elkerülni ezeket a hibákat. Azért hozzád jöttem, mert te választ vársz, és nem bosszút forralsz azok ellen, akik nem adták meg neked mindazt, amire egy gyereknek szüksége van.

– És meddig leszel velem? Most már mindig itt leszel, vagy korábban is itt voltál, csak nem szólaltál meg? Hogy van ez?

– A kétségbeesést hallottam szavaidból, ugyanakkor azt is láttam, hogy a megoldást várod valakitől. Úgy látom, te megoldani szeretnéd a problémát, és nem megbüntetni azokat, akik valamit elmulasztottak. Én a tanácsaimmal segíteni akarok, és segítek is megválaszolni, amire kíváncsi vagy – mosolygott. – Az előbb hiányoltad a „Szülőnek megérett anyja és apa” bizonyítványt. Ha jobban végiggondolod, már kiskorod óta járod te is a szülők iskoláját. Emlékszel? Amikor még kicsi voltál, apa vagy anya ölben vitt ki a meleg konyhába. Az asztalon gőzölgött a meleg kakaó, kistányéron a vajjal megkent kifli, egy másikon a finom méz. Amíg megetted a reggelit, magnóról szólt a kedvenc meséd és pár gyermekdal is. Neked nem kellett könnyörögni, hogy siess, mert elkésel. Mire elfogyott minden és a mesekazetta is lejárt, már fejben kész voltál, és tetted a dolgod. Egy ilyen reggelt soha nem tudsz elfelejteni, s ha már felnőtt leszel, így indítod a gyerekeidet reggelente. Elméleti tanfolyam és bizonyítvány nélkül a gyakorlati élményt fogod követni.

A fiú közbe akart szólni, de a Bölcs nem engedte.

– Nézd meg anyukádat! Vállalta az érzéseit akkor is, amikor kérdőre vontad, hogy nem volt születésnap tortád. Ő egyenesen eléd állt, elmondta, hogy képzeled a jövőt, és neked is tanácsot adott. Egyenes és érett ember a te édesanyád! Te felnézel rá, és elfogadod minden tanácsát.

Ha kér, a legjobb tudásod szerint teljesíted azt. Valahol és valamikor ilyen társat szeretnél te is, akinek a szava mindig hiteles marad számodra.

– Igen, de én még iskolába járok. Nekem még sok feladatom van, sokat kell tanulnom. Ez a mai igazságtalanság nagyon kiborított! Nem akarok tiszteletlen lenni, de arra szeretnék megkérni, ha bajban lennék, mint ma, tanácsaiddal segítenél nekem? – kérdezte Zsolt. Hogy a Bölcs nem felelt, folytatta: – Tudod, te pártatlan vagy. A szüleim is segítenek, de hozzád másféle bizalommal tudnék fordulni. Szólíthatlak, ha már nagyon kellenél?

– Én úgy vélem – válaszolt a Bölcs –, hogy nem akkor kell szólni, amikor már baj van, hanem akkor, ha valamiből baj lehet! Eddig is itt voltam, ezután is veled leszek, míg a tanácsaimra szükséged lehet. Ha már majd más szava lesz neked a legfontosabb, azt én úgyis észreveszem. De addig, meglátod, időben fogok jelentkezni.

Zsolt örömmel fogadta a Bölcs választát, de az még nem fejezte be.

– Valamire megkérlek, Zsolt. Neked már van egy határozott és kijelölt célod: az angliai ösztöndíj. Ennek érdekében kell a tanulásodat irányítani. Tehát kezd el úgy a tanulást, hogy célodat biztosan elérd! De közbenne feledkezz meg a holnap délutánról sem! Emlékszel, mit ígértél annak a lánynak az iskolában?

– Tényleg! – bólintott Zsolt. – Holnap délutánra meghívott, hogy náluk, az udvari kiülőben szeretne velem beszélni. De te ezt honnan tudod? – kérdezte, majd maga meg is válaszolta kérdését: – Igen, igen! Te mindent látsz, és mindent hallasz!

– Így van – ismerte el a Bölcs. – Nagyon szépen elbeszélgettetek, szépen megértettétek egymást. Jó volt hallgatni. Úgy látom, tetszik neked! – mosolygott.

– Persze, hogy tetszik! Szép is, és vele nagyon könnyű beszélgetni. Amit mond és ahogy mondja, az nekem olyan természetesnek és egyszerűnek tűnik. Érzem, hogy mindig a jó megoldásokra törekszik. Tudod, mintha én saját magamnak mondanám! Szerinted ez normális? – kérdezte a fiú.

– Csak ez a normális és a természetes – felelte a Bölcs. – Ráadásul nagyon ritka ilyen emberrel találkozni. Azért érzed vele jól magad, mert úgy gondolkodik, mint te. Ne felejtsd el, holnap délután találkoztok! De a mai tanulásról se feledkezz meg! – Azzal, mint valami füstgombóc, szétfoszlott a levegőben.

Zsolt szemei előtt lassan oszlott a füstköd, de ő igazán meg sem lepődött. Csak megnyugvást érzett: van kiért és van miért tanulnia.

Elővette a másnapi feladatot, és már szinte ömlött a fejébe a tananyag.

3. FEJEZET

Másnap délután Zsolt megállt a ház előtt, ahol Rebeka lakott.

A lány beengedte a szépen rendezett udvarba, aminek a végében volt a kiülő.

Tea és süti volt az asztalon.

– Kellemes itt – nézett körül a fiú. – A zöld növényzet otthonossá teszi ezt a helyet!

– Igen – mosolygott Rebeka. – Szeretünk itt üldögni, jókat beszélgetni. De neked most nem jó hírt tudok mondani! Tegnap nagyon meglepett, hogy mint mondtad, neked nincs élményed a születésnapitortáról. Ha pedig nem írtál semmit, rossz jegyet kapsz, s ezzel veszélybe kerül az angliai ösztöndíjad. Ugye, te és a magyartanár keresztfia versengtek már csak az ösztöndíjért? De míg a keresztfiának egy író munkásságát és műveinek taglalását adta feladatként, neked a „Városunk alapításától napjainkig” című összefoglalást, évszámokkal és fejlődési sorrendben megtanulni, ráadásul az osztályban előadni. De most jön az igazi igazságtalanság! Képzeld, ma a magyartanár elküldött a Városi Könyvtárba valakit, elhozatta a város történetét bemutató lexikonokat, és a tanáriban elzárta! Így most nem tudom, miből tudsz az órára felkészülni!

– Most éppen a könyvtárból jövök, és ott azt mondták, hogy holnapra visszahozzák a lexikonokat. De így biztosan nem kerülnek vissza! Ez szemétség! – fakadt ki Zsolt.

– Szerintem is! – bólogatott Rebeka. – Ki kell találni valamit, mert a filozófiadolgozat után nagyon kell a jó jegy. Ha nem sikerül az ötös, akkor az ösztöndíjnak vége. Ráadásul nem azért, mert lusta lettél volna, hanem mert mások ilyen csúnyán elbántak veled! – nézett a fiúra. – Ugye, kitalálsz valamit, hogy tudjál készülni? Ugye, mindent megpróbálsz, hogy sikerüljön?

– Igen, megpróbálok mindent – mondta a fiú, de igazából ő sem tudta, hogyan lehet ezt a feladatot megoldani.

– Én csak ennyit tudtam segíteni: elmondtam, mire nem tudsz számítani. Most rajtad a sor! Mert te – folytatta a lány tekintetét Zsoltra emelve – képes vagy rá, hogy neked sikerüljön jobban a felelés!

– Köszönöm, hogy bízol bennem! Úgy látom, drukkolsz nekem, és ez erőt ad. Mindent megteszek, ígérem.

– Ebben biztos vagyok! – mosolygott Rebeka. – Először ezt a hírt kellett elmondanom, mert ezt nagyon fontosnak tartottam. De azzal, amit

most mondani akarok, azzal a magam módján szeretnék segíteni! Tudod, apu és anyu mindig ügyelt arra, hogy nekem és a húgomnak emlékezetes születésnapunk legyen. Apu vásárnaponként is ragaszkodik a formásokhoz. Képzeld, mikor vásárnap délből leülünk az asztalhoz, apu mindig elmondja, hogy „aki ételt, italt adott, annak neve legyen áldott”. Korábban nekünk is hangosan kellett mondani, de már mi is félhangosan mondjuk. Igen ám, de apu szereti dicsérni anyu főztjét. Egy vásárnapi ebédnél állandóan mondja a szebbnél szebb jelzőket és hasonlatokat: „Mamikám – mondja –, csak a te levesed tetején úszkálnak ilyen gyöngyöző fűzerek! Nézd ezt a harmóniát a zöldségek illata és a leves menüjei íze között! Hisz ez már majdnem varázslat!” Én ekkor már alig tudok enni, mert ugye komolynak kell lenni. Ha komolynak kell lenni, akkor nem szabad nevetni. Ha valamit nem szabad, akkor arra koncentrálni kell. Na, itt a bibi! Én hamar nevetek, és a húgom tudja ezt. Amikor apu már harmadszor vagy negyedszer mondja el a dicsérő szavakat, és a húgom az asztal fölött az ujján mutatja, hányadik dicséretet hallottuk, én majd megpukkadok. Mikor már az ötödik ujját mutatja, hogy ennyi dicséretnél tartunk, belőlem kitör a nevetés. Apu mereven néz rám, én meg meghalok a nevetéstől! Anyu néz mindkettőnkre, és kitör belőle is a nevetés. A húgom is nevet, senki sem tudja, miért, de nevet az egész család! Végre megnyugszik mindenki, és lassan befejezzük a levest, hogy következzen a második fogás, amikor apu rászól a húgomra. Neki ugyanis mind a két keze az asztalon maradt, és úgy lapátolta be a szájába az ételt. Erre apu határozottan rászól, hogy evés közben tessék a kezét felemelni, és nem az asztalon könyökölve enni! Erre a húgom nem a jobb kezét emeli fel, amiben a kanál van, mert ugye azt kellene, hanem a bal. Erre belőlem újra kitör a nevetés! Persze, hogy nem bírom megállni, mert ha csak rágondolok, már akkor is nevetnem kell! Mire vége az ebédnek, addigra mindenki megnyugszik, és apu megkapja tőlünk a vásárnapi „ebédpuszit”. Ekkor már ő is elégedett, és dicséri tovább anyu süteményét, hogy ilyen finomat nem csinál a földön senki! – mesélte Rebeka szinte egy szuszra. – Látnod, nálunk is van vidámság, persze szigor is, de mindenből mindig csak annyi, amennyi tényleg kell. Ez igaz a hétköznapiakra, az ünnepnapokra, még a születésnapokra is. Tudom, hamarosan itt a születésnapod...

Azzal elővett egy csomagot és kibontotta. Négy, kocka alakú sütemény volt benne. A tortagyertyát a sütemények középebe tűzte és meggyújtotta.

– Fogadd el tőlem, Zsolt, az én születésnapi tortámat! Szerény a torta, de annál nagyobb szeretettel készült. De ez a torta csak akkor lesz igazi, ha most gondolsz valamire, amit nagyon szeretnél. Ha gondoltál már valamire, akkor fújd el gyertyát! Kíváncsi vagyok, hogy amire gondolsz, biztosan sikerüljön!

Zsolt csak nézte a lányt. Milyen nagyszerűen kitalálta ezt a meglepetés tortát, milyen gondosan készült rá! Felállt, és a lány arca felé hajolt. A lány is tartotta az arcát, de Zsolt a lány szájára akarta a pusztát adni. Rebeka elfordult, hogy csak az arcát pusztítsa meg a fiú. Zsolt meglepődve ült le. A lány is adott neki egy pusztát, majd így szólt:

– Tudod, az ünnepi tortához ünnepi puszi kell! Csókot kaphatsz a lányoktól, amennyit akarsz. De olyan ünnepi puszira, amelyet itt kaptál, egy ideig várni kell. Én a te tábládon nem egy vonal akarok lenni! Szeretnék veled továbbra is baráti viszonyban maradni, így tudjuk egymást a legjobban segíteni. A barátságunkból persze több is lehet. De arra majd egy kicsit később kerüljön sor! Most, ha te is úgy gondolsz, együk meg a születésnap tortádat, aztán te is mesélj valamit.

Nekiláttak a két-két sütinek, és miközben beszélgettek, lassan elfogyott a meglepetéstorta is.

– Hogy elbeszélgettük az időt! – pillantott az órájára Zsolt. – Ma is biztosan éjfélig fent leszek, mire mindent megtanulok. Holnap is sok tanulnivalóm lesz, ráadásul még a városunk története is! Nem is tudom, hogy fogom ezt a sok anyagot megtanulni!

– Készülj fel az óráidra, mert még egy botlás nem fér bele ebben az évben – intette komolyan Rebeka.

4. FEJEZET

Otthon Zsolt csak beköszönt a szüleinek, és már vette is elő a másnapi tanulnivalót. Próbálta erőltetni, de nagyon nehezen sikerült. Csak az járt az eszében, hogyan tud felkészülni a beszámolóra a város történetéből, hogy hiteles és kifogástalan legyen.

– Vajon honnan szerzek egy olyan könyvet, amelyben mindent megtalálok? – tűnődött. – Most kellenének a Házi Bölcs tanácsai! Már csak ő tud rajtam segíteni!

Körbenézett a szobában, majd kissé félszegen megszólalt:

– Kedves Bölcs! Tisztelettel kérlek, ha itt vagy, jelenj meg! Nagyon kellene a segítséged!

– Igen, igen! – hallotta meg rögtön a Bölcs hangját.

Zsolt ismét körbenézett. Az ajtó mellett ott állt varázslóruhájában a szakállas Bölcs.

– Hallottam és láttam, hogyan akarnak meggátolni, hogy fel tudj készülni a felelésre. Úgy gondolom, ez már nem a tanulásról szól. Mert néha veszít az ember. Ha azért veszítesz, mert nem készültél fel, az a te hibád. Ha valahonnan pofont kapsz, az akkor fáj igazán, ha igazságtalanul kapod. Neked a becsületedet akarják bepiszkolni azzal, hogy ne tudjál felkészülni a beszámolóra. Zsolt! – szólt nyomatékosan a Bölcs. – Holnapután felelned kell a város történetéből és fejlődéséből. Én segítek, de helyetted megtanulni az anyagot nem tudom. Ha bízol bennem, a

holnaputáni beszámolódon meg tudod szerezni az ötöst, ami az elsőségedet jelenti. Ha bízol bennem, meglátod, sikerülni fog! De ehhez az kell, hogy a többi tantárgyból kifogástalanul felkészülj! Ezt a gáncsoskodást csak tudással lehet legyőzni. Most hagylak tanulni, mert ez most a legfontosabb. Meglátod, holnapután az órán minden rendben lesz! – mondta a Bölcs, azzal eltűnt a füstködben.

Zsolt elgondolkodva nézett maga elé. Csodálkozott, hogy vele ilyen dolog történhet. Végül úgy döntött, nem tehet mást, bízik a Bölcsben. Nagyot sóhajtva elővette a következő anyagot, és már csak arra figyelt.

5. FEJEZET

A z iskolai nagyszünetben sokan voltak a folyosón, de maradtak az osztályban is.
Volt, aki magolta a következő óra anyagát, volt, aki tízórazott vagy beszélgetett.
Zsolt csak állt a folyosón, nézte a többieket.

Volt egy vörös, szeplős osztálytársa, aki ha lehetett, mindig elment előtte. Most is ezt tette. Egy pillanatra megállt, Zsoltra nézett, sóhajtott egy nagyot.

– Szia, Zsolt! – mondta, miközben szemét szemérmesen lehunyta.

– Szia! – köszönt vissza Rozinak.

Ekkor jöttek a fiúk, akik állandóan cukkolták egymást.

– Képzeljétek – mondta az egyik –, a bevásárlóközpontnál tegnap a kocsik mellé kötöttek ki egy kiskutyát. Arra ment egy nő a gyerekével. A gyerek rámutatott a kiskutyára, majd az anyjához fordult: Anyu, a kiskutya is százassal működik?

Mindenki nevetett.

– Ez semmi! – szólt egy másik. – A kishúgom nézte a nagypapánál a legelő teheneket és tudjátok, mit kérdezett?

– Na, mit?

– Itt minden tehén vegát eszik?

Újra felharsant a nevetés.

– Nem rossz, de szerintem az enyém a legjobb! – vigyorgott Ricsi. – Szóval nálunk már mindenki az asztalnál ült, ebédhez készültünk. Ekkor egy kiscica az öcsém elé telepedett. Ő felvette és simogatni kezdte. A cica persze dorombolt. Anya, szólt izgatottan az öcsém, ez a cica rezgőre van állítva!

Nem csak a négy fiú, hanem mindenki, aki hallotta, hangosan nevetett.

Megszólalt a csengő, a szünetnek vége lett. A diákok mentek be az osztályokba. Rebeka odaért Zsolt asztalához. Ahogy ránézett a fiúra, tekintetében aggodás és biztatás látszott. Zsolt megérintette a lány kezét, Rebeka bátorításul kicsit visszaszorította.

Nyílt az ajtó, és a magyartanár belépett az osztályba. Mindenki felállt, így üdvözölték. A tanár elővette a naplót, beírta a dátumot, majd lapozni kezdett. Mindenki tudta, hogy ma csak két felelő lesz: Zsolt és a tanár úr keresztfia. A tanár felnézett a naplóból és Zsolt felé fordult:

– Tiéd a szó, Zsolt!

A fiú felállt, de egy szó sem jutott az eszébe. De ha eszébe is jutott volna, megszólalni már nem lett volna ideje, ugyanis nyílt az ajtó, és az igazgató kíséretében egy öltönyös férfi lépett az osztályba.

– Tanár úr! – fordult az igazgató a tanár felé, majd az osztályra nézett. – Diákok! Mint minden évben, az iskolák most is versenyeznek a legjobb diák címért. Ebben az évben nagy esélyünk van e cím elnyerésére magyar irodalom tantárgyból. Ezt a jó hírt most közölte velem a tanfelügyelő úr. Hogy biztos a legjobb diák kerüljön a két hét múlva megrendezésre kerülő fővárosi döntőbe, a tanfelügyelő úr véleményezése is szükség van. Ha ő most, ezen az órán úgy látja, hogy a mi diákunk a legjobb, akkor iskolánk képviseli városunkat a fővárosi döntőben.

– Bocsásson meg, igazgató úr, de diák kategóriában még nem döntöttem a legjobbról. Két tanuló verseng a címért. Épp a mai órán kell bizonyítaniuk tudásukat a kiadott tárgykörben!

– Ezt mi is meghallgatjuk. Kérem a tanár urat, szólítsa az egyik diákot!

Mindenki Zsoltra nézett, akire a magyartanár mutatott.

– Zsolt témája városunk fejlődése az alapítástól napjainkig, különös tekintettel városunk irodalmi életére. Kezdheted!

Ekkor, mintegy varázsütésre, Zsolt fejébe elindultak a gondolatok. Magabiztosan beszélni kezdett.

– Mai városunk, mint minden hajdani település, először királyi levelekből és alapító okiratokból ismeretese – mondta a fejében megformálódó szöveget. Mint egy végtelenített papirusztekercs, úgy olvasta a gondolatokat, formálta a mondatokat.

A folyamatos, már-már előadásszintű beszéd hallatán a tanárok és a diákok is csodálkozva néztek először egymásra, majd Zsoltra. Egyszer csak a magyartanár lapozni kezdett egy könyvben, majd feltette a kezét. Zsolt megállt a beszédben.

– Látom, kicsit belenéztl az anyagba, de közben ne feledkezz meg a hitelességről és a pontos dátumokról sem. Az az évszám, amit a település kialakulásánál említettél, a könyvben szereplő dátumtól 230 évvel eltér. Gondolom, a könyv hitelessége a mérvadó. Tehát pontatlan voltál. Ötöst csak kifogástalan feleletre lehet adni – tette hozzá nyomtatékkal. – Ez a tévedésed egy jeggyel lehúzza az osztályzatodat!

A tanár ránézett az igazgatóra és a tanfelügyelőre, és megkérdezte:

– Egyetértenek velem?

A tanfelügyelő Zsolthoz fordult:

– Az évszámok pontossága az egyik legfontosabb szabály! Van valami magyarázatod a tévedésre?

– A tanár úrnak igaza van! – mondta Zsolt. – A könyvben valóban így szerepel. A tanár úr mindig a hitelességre törekedett, és így is követelte meg tőlünk az anyagot. Az ő tudása segítette az osztályt, hogy a legjobbak legyünk. A tanár úr tudása és pontossága példás és követni való. Nem férhet kétség ahhoz, hogy az általa megjelölt évszám pontos. Viszont kérem a tanfelügyelő urat, hogy a pontosságot most, ebben az esetben válassza el a hitelességtől. Ugyanis az történt, hogy a könyv megjelenése óta a kutatók megtalálták azt az eredeti és hiteles okiratot, melyben a mi településünk 230 évvel korábban már szerepel, mint lakott település. Kimondja a szabályzat, hogy a kutatási eredmény akkor válik hivatalossá, amikor a közlönyben megjelenik. Ez a helyreigazítás pedig már öt éve megjelent, ezért említettem ezt az évszámot a feleletemben. – Zsolt egy pillanatra elhallgatott, majd a tanárhoz fordult. – A tanár úrnak is igaza van, hisz ez a hivatalosan elfogadott könyv tartalma az évszámmal kapcsolatban. Mindig megköszönjük a tanár úr precíz, pontos és példamutató előadását és oktatását, amit a diákok is nagyon magas színvonalúnak tartanak. Még egyszer köszönöm szépen a tanár úr értékes észrevételét!

A tanfelügyelő és az igazgató is bólintott: a fiú érvelését elfogadták.

– Az ön alapos és szigorú tanításának gyümölcse ez a fiatalember! – mutatott Zsoltra a tanfelügyelő. – Magas szintű ismeretével és előadásával elnyerte az igazgató úr és az én elismerésemet is. Most hallgassuk meg a másik tanulót is, hogy dönten tudjunk, melyikük érdemes a döntő résztvevőjének.

A magyartanár intett, hogy Zsolt leülhet, és szólította a másik tanulót. A fiú kicsit téován állt fel.

– Csak nyugodtan, fiam! – biztatta az igazgató.

Ahogy a fiú ránézett a tanári katedrára, az arca megmerevedett, szemei kicsit kidülledtek, szája pedig tátva maradt.

– Mi van veled? – szólt rá a magyartanár. – Olyan arcot vágsz, mintha pantomimórán lennél, és egy kifogott halat kellene ábrázolnod! Szedd össze magad, és kezd el az anyagot!

– Igen, az anyagot, igen – kezdett bele végre a fiú. – Az anyag definíciója: testeket alkotó valóság, aminek számtalan megjelenési formája lehet.

– De neked nem erről kell beszélned, hanem arról, amit magyarárára tanultál! – szólt rá a tanár.

– Igen, igen – kezdte megint a fiú. – Tehát a magyar órák gyártása már a XIX. században rohamosan terjeszkedő iparágga nőtte ki magát.

A diákok, de még az igazgató is enyhe mosollyal reagált a fiú viselkedésére. A magyartanár egyre idegesebb lett.

– Mit művelsz? Milyen viselkedés ez? Ha felkészültél a beszámolóra, miért nem azt mondd? – kérdezte már kiabálva. – Ha nem kezded el azonnal a feleletet az író munkásságáról és műveinek taglalásáról, leültetlek, és nagyon rossz jegyet írok a naplóba!

– Igen, a jegyek! – élénkült meg a fiú. – Vannak különböző csillagjegyek, mint a Kos, Bak, Ikrek...

Tovább nem tudta mondani, mert a tanár durván félbeszakította:

– Leülni!!! Ez szégyen, amit most az igazgató úr és az osztály előtt az iskolánkra hoztál! Egyszerűen botrány! Ez a magatartás tűrhetetlen! Javasolni, sőt követelni fogom, hogy iskolánk lejárata miatt igazgatói megrovásban részesítsenek! – Ezzel felállt, az igazgató és a tanfelügyelő felé fordulva halkabban folytatta: – Elnézést kérek a diák viselkedéséért. Ugyanakkor kérem, hogy az első felelőnek, Zsoltnak az ötös osztályzat mellé adják meg a „Magyar irodalom kitűnő tanulója” címet, és terjesszék fel a két hét múlva tartandó fővárosi döntőre!

– Egyetérttek a tanár úr javaslatával – mosolygott a tanfelügyelő. – Köszönjük Zsoltnak az alapos és precíz feleletet, és örömmel jelentem be, hogy az igazgató úrral együtt őt jelöljük a döntő résztvevőjének!

Erre a bejelentésre egy emberként ugrottak fel a diákok. Éljenzték Zsoltot, gratuláltak a sikerhez. Most az egyszer senki sem szólt rájuk. A felnőttek mosolyogva, talán egy kicsit meghatódva nézték őket.

6. FEJEZET

A tanárok távozása után a diákok is kimentek a teremből.

Rebeka odalépett Zsolthoz.

– Büszke vagyok rád! – mondta, és a pad szélénél megérintette a fiú kezét. Pár másodpercig így álltak, majd Rebeka ment tovább az ajtó felé.

A fiú úgy érezte, amit Rebekától kapott, már nem csak egy érintés volt. Felszabadultan, boldogan indult ő is kifelé.

A póru jár fiú maradt egyedül az osztályban. Semmit sem értett, főként azt nem, hogyan tudott így leszerepelni. Hiszen ő készült! Magába roskadva nézett maga elé. Amikor felpillantott, Zsoltot látta meg az ajtóban.

– Volt, hogy én is így leblokkoltam – kezdte a vigasztalást. – Néha érthetetlen dolgok történnek. Csak remélni lehet, hogy még egyszer ez nem fordul majd elő – mondta, és kezét nyújtotta a fiú felé. Az elfogadta, és így szólt:

– Látod, nem elég jónak lenni. Az a baj, hogy akkor botlik meg az ember, amikor a legnagyobb szükség lenne a helytállásra. Gratulálok, Zsolt! – nézett a fiú szemébe. – Ma nagyon nagy voltál! Kívánom, a

döntőben is ilyen feleletet adjál, és akkor tiéd a dicsőség! – mosolygott rá a fiú. – Tudod, a jobbtól nem szégyen kikapni! – tette hozzá.

Ekkor nyílt az ajtó, határozott léptekkel bejött a magyartanár.

– Zsolt! Legkésőbb holnap délutánig hozd el nekem azokat a könyveket, amelyekből a mai feleletedre felkészültél. Egyeztetni szeretném, mit kell még megtanulnod az országos döntőig. Ne feledkezz meg róla! – mondta nyomatékosan. – Ez mindkettőnknek nagyon fontos!

Zsolt csak nézett a tanárra, és úgy érezte, mintha fülön csípték volna. Volt a tanár hangjában egy adag fölényesség. De most inkább azon csodálkozott, hogy a keresztfiának nem szólt semmit: se jót, se rosszat.

– Látod! – intett a fiú a tanár után. – Eddig valamiért nagyon fontos voltam neki! De most úgy dobott el, mint egy használt zsebkendőt! Ráadásul – folytatta – a holnap esti találkozásunkról egy szót sem szólt. Ennyi vagy csak – mondta elgondolkodva –, ha már valakinek nem vagy értékes! – és legyintve kiment a teremből.

Zsolt összeszedte holmiját, és indult hazafelé. Nagyon örült a mai nap sikerének, alig várta, hogy otthon elmesélhesse a nagy újságot. De aztán eszébe jutott a tanár figyelmeztetése, hogy holnap délután látni akarja azokat a könyveket, lexikonokat, amelyekből az órára felkészült. Tudta, hogy addig az elzárt könyveket nem fogja a tanár visszavinni a könyvtárba, amíg ő be nem mutatja, miből készült fel. Ez egy kicsit elvette a kedvét.

7. FEJEZET

Mikor benyitott a lakásba, édesanyja mosolygós szemmel fogadta.

– Sikerült, anya, sikerült! – újságolta Zsolt. – Képzeld, úgy ment minden, mint a vízfolyás! Én képviselem a várost a döntőn! Ha az is sikerül, megkapom az ösztöndíjat!

Az anya csak állt, és erősen magához ölelte Zsoltot. Megszólalni nem tudott, de egy könny cseppent Zsolt fejére. Fáradtak, de nagyon boldogok voltak mindketten.

Nyílt az ajtó, és az apa lépett be.

– Na, fiam, lehet gratulálni? – kérdezte. Nem várt a válaszra, már folytatta is: – Egyébként ez csak bemelegítés volt. Majd az élet eldönti, milyen kemény fából faragtak. Nem is ezért jöttem, csak be akartam szólni, hogy délután üzleti tárgyaláson vagyok. Este jövök! – Azzal már fordult is ki.

– Legalább egy kézfogással üdvözölhetett volna – mondta szomorúan az anya. – Ennyire nem szabad leszokni a közvetlen beszélgetésekről, mert nehéz lesz visszatérni a másikhoz! – Nagy sóhajjal a fiához fordult: – Gyere, kisfiam, ebédelj meg, aztán pihenj egy kicsit! – A mondat végére már mosolygott, s büszkén nézte az ő kis-nagyfiát.

Ebéd után Zsolt a szobájába ment. Már alig várta, hogy beszéljen a Házi Bölccsel. Tőle várta a megoldást: hogyan lehetne megszerezni a lexikonokat.

– Kedves Bölcs, itt vagy? Légy szíves, adj tanácsot, most mit csináljak?! – szólt félhangosan. Alighogy végére ért a mondatnak, már hallotta is a Bölcs hangját.

– Igen, itt vagyok! Akkor is veled voltam, amikor a magyartanár kérte tőled a lexikonokat. Először nem tudtam, hogy háborogjak, vagy keressem a megoldást. Igen, elismerem, felháborodtam, mert láttam, milyen arcátlanul vigyorgott magában, hogy hogyan oldod meg ezt a feladatot. De én utánanéztem, és találtam ugyanolyan könyveket, mint amilyeneket elzárt a szekrényébe.

– Tényleg? És hol?

– Eszembe jutott, hogy nemcsak a városi könyvtár használja ezeket a várostörténeti kiadványokat, hanem az Idegenvezetői Hivatal is. Az előbb néztem meg, ugyanazok a könyvek vannak az ő birtokukban. Holnap délelőtt elintézem – folytatta –, és délután el is viheted őket.

– Nagyszerű! – örvendezett Zsolt.

– Nagyszerűnek nagyszerű, de ezzel még nincs minden elintézve! – intette a Bölcs. – Emlékszel? Én azt ígértem a vizsga előtt, hogy a beszámolón minden rendben lesz. Rendben is volt. Az órán úgy mondtad az anyagot, mint a vízfolyás. De mára már elfelejtetted, mert korábban nem tanultad meg.

Ezt hallva Zsolt megpróbálta felidézni a korábban olyan magabiztosan előadott várostörténetet. Néhány évszám, esemény eszébe jutott, de az egész... Elkecseregetten nézett a Bölcsre.

– Most mi lesz?

– Van még két heted, hogy megtanuld! Az iskolából már csak egy hét van hátra, aztán szabad vagy. Lesz időd felkészülni. De keményen kell tanulnod! Holnap iskola után elmegy az Idegenvezetői Hivatalba, és elkéred a könyveket. Vidd el a magyartanárnak. De most nagyon figyelj! – szólt nyomatékosan a Bölcs. – Ha a tanáriban bárki bármivel megkínál, ne fogadd el! Az eszedre hallgass, és ne a szívedre! Ha mégis valami furcsát érzel, azonnal vedd be ezt a színes pirulát! – adott valamit a kezébe. – Most ne kérdezz! A miértekre később kapsz választ – mondta, és már el is tűnt a füstben.

Zsolt csak hallgatta a Bölcs utasításait, de az egészből nem értett egy szót sem. Kicsit ledőlt az ágyra, de mintha ólomból lett volna a szeme, rögtön be is csukódott.

8. FEJEZET

Másnap, a tanítás után Zsolt elment az Idegenvezetői Hivatalba.

A portán ott voltak már a könyvek, lexikonok, rajtuk egy cédula a nevével. Aláírta, hogy elhozta a könyveket, és ment vissza az iskolába a magyartanárhoz.

A tanári szobában épp egy fiatal tanárnő névnapját ünnepelték. Zsolt vissza akart lépni, de a tanárnő kedvesen behívta, még bonbonnal is megkínálta. A fiú kivett egyet, és szopogatni kezdte a finom töltött csokit.

Mikor meglátta a magyartanárt, odament hozzá a könyvekkel. A tanár rendkívül kedvesen és figyelmesen fogadta. Kézfogás után helyet kínált.

– Még egyszer gratulálok, Zsolt, kiváló feleletedhez. Nagyon meggyőző és lehangoló előadás volt!

A tanár még tovább is mondta a dicséretet, de Zsolt úgy érezte, hogy mintha a pincéből jönnének a szavak. Elkezdett bizseregni a feje, bizonytalan lett a látása. Meleg, bódító boldogságérzet lett rajta úrrá. Ránézett a magyartanára, aki végre befejezte a beszédet. Felállt, és mosolyogva tessékelte a szinte kábult fiút az ajtó felé.

– Gyere, fiam – mondta –, elmegyünk most oda, ahol már várnak bennünket.

Zsolt csak mosolygott, és engedelmesen ment a tanár mellett. Egy régi épület kapuján mentek keresztül. A kapuban egy ember állt, és egy különös címet mutatott a tanárnak. A tanár is elővette a kis címet és felmutatta. Mentek tovább. A következő terem ajtajában is állt egy ember, aki egy kézjelet mutatott fel. A tanár is ugyanúgy jelzett.

Kinyílt az ajtó. Bent díszes, fekete egyenruhába öltözött férfiak álltak, mögöttük székek, a terem közepén egy díszes trónus.

Amikor a trónuson ülő férfi meglátta a tanárt és Zsoltot, beszélni kezdett.

– Köszöntünk téged és a jövő generációnkat!

Zsolt ámulatosan nézett. Nem értett semmit. Olyan érzése volt, mintha lebegett volna.

– Elhoztad közelembe a fiút, akit érdekesnek tartottál a feladat teljesítésére – folytatta a trónuson ülő férfi. – Ígéreted megtartottad, teljesítetted szabályainkat. Mi, akik az emberiség javáért küzdünk, nagyra értékeljük cselekedeteidet. Most kérünk, tájékoztasd közösségünket az ifjú generáció feladatáról és székhelyéről.

– Az ifjú – kezdte a tanár – egy fontos jövőbeli állomáshelyünkre fog menni. A külföldi székhely közösségünk részére nagyon fontos! A fiút

alkalmasnak tartom a feladat elvégzésére. Igaz, először segíteni kell őt, hogy gondolatai tiszták legyenek. Javaslom, lassan kapja a gondolatait segítő kiegészítőt. Igaz, így lassabban készül fel feladataira, de közben megtaníthatjuk a feltétlen engedelmességre.

– Közösségünk nevében mondhatom – szólt a trónuson ülő –, a fiú beszerzésével sokat tettél afelé, hogy a vezető tagok sorába léphess! Most felkérünk a fiú pártolására és további segítésére.

Főhajtás után Zsolt és a tanár elindultak a kijárat felé. Kint az épület előtt a tanár csak ennyit mondott:

– Holnap az iskolában találkozunk. Most menj haza és pihenj!

9. FEJEZET

Zsolt gépiesen ment abba az irányba, ahol lakott. Otthon már mindenki lepihent, így egyből a szobájába sietett. Ahogy benyitott, ott látta a Bölcsöt a szoba közepén.

– Mi történt veled? Hol voltál? – kérdezte türelmetlenül.
– Most értem haza az iskolából.
– Az iskola már két órája bezárt. Mit csináltál ennyi ideig? – faggatta tovább a Bölcs.

– Csak sétáltam – felelte a fiú.
– Más nem történt?

– Miért kell mindent tudnod? – kérdezett vissza Zsolt kissé türelmetlenül. – Mit faggatsz? Ha mindenáron tudni akarod, megbeszéltük a tanár úrral, hogy minden délután együtt tanulunk. Készülünk a fővárosi versenyre.

– Zsolt! – szólt már hangosabban a Bölcs. – Hol van az a pirula, amit adtam neked?

– Milyen pirula?

– Amit azért adtam neked, hogy ha valami furcsát érzel, azonnal vedd be! Hol van?

– Én nem tudok semmiféle piruláról! – kiabálta Zsolt. – Különben is, ne avatkozz az én dolgaimba!

A Bölcs egy darabig figyelmesen nézte a fiút. Látta, hogy a szeme homályos és kissé zavarodott.

– Nem tudom, most mi bajod van, Zsolt, de én azért vagyok itt, mert szükséged volt rám. Nem emlékszel, hogy szólítottál, amikor kétségeid voltak? – kérdezte a Bölcs. – Most van a legnagyobb szükséged

rám. Rossz társaságba keveredtél. Valakik azt szeretnék, hogy mindenben úgy dönts, ahogy ők akarják. Bábut akarnak csinálni belőled! És sikerülni is fog, ha továbbra is engedelmeskedsz nekik. Ezentúl a te akaratod senkinek sem számít! Én tudnék segíteni, de ahhoz az akaratod is kell. Először is, add ide nekem azt a pirulát, amit tőlem kaptál tegnap! – nyújtotta Zsolt felé a kezét.

– Mit követelődzöl állandóan?! Azt hiszed, mert egyszer-kétszer segítettél, már követelődzhetsz is? – Zsolt most már igazán mérges volt. Arrogánsan folytatta: – De most már nem kell a segítséged! Megoldom én egyedül is, amit kell! A tanár úr azt mondta, forduljak hozzá, ha szükségem lesz segítségre. Ha megkapom az ösztöndíjat, elintézi az angliai utazással kapcsolatos formákat is. Ne hidd, hogy hálátlan vagyok – nézett a Bölcsre. – Köszönöm eddigi tanácsaidat, de már nincs szükségem rájuk.

– Tudod, az iskolában a tantárgyakat tanulja az ember, az életben meg az emberséget. Azokat becsülik igazán, akik segítik egymást. Most azt hiszed, nincs szükséged rám – mondta csalódottan a Bölcs. – Azért adok még egy tanácsot: Ha nem azt teszed, amit te akarsz, hanem mások irányítanak, akkor a veszedbe rohansz! És sajnós, most indulsz el épp ezen az úton! – Elhallgatott, majd némi töprengés után hozzátette: – Ha mégis szükséged lenne a tanácsaimra, szólj nyugodtan. Jövök, ha hívsz! – mondta, és már csak a füstgomoly jelezte, hogy itt volt.

10. FEJEZET

Másnap az iskolában Zsolt tartózkodó és gondterhelt volt. Mikor Rebeka elment a padja mellett, Zsolt csak bólintott neki, és már le is hajtotta a fejét.

– A tegnapi nap után vidámnak kellene lenned! – szólította meg a lány. – Én este olyan boldogan gondoltam végig a napot! Minden szépen sikerült, és te is elérted, amit akartál. Ugye, te is nagyon örülsz a sikerednek?

– Sikerült, sikerült! – morogta a fiú. Fel sem nézett a lelkesedő lányra. – Ezentúl a magyartanárral készülök a fővárosi versenyre. Ha az is sikerül, mehetek Angliába. A tanár úr elmondta, milyen lehetőségem és sikerem lehet ott. Még vezető is lehetek, ha azt teszem, amit ő tanácsol. Most csak erre koncentrálok, másra nem is pazarolom az időmet!

A lány hallgatta a száraz, monoton mondatokat. Érezte, hogy valami megváltozott a fiúban.

– De a jövő heti születésnapodnak azért biztos örülsz? – kérdezte végül tétován.

– Igen. Anyu mondta, hogy csinál tortát. De minek? Eddig is elvultunk nélküle. Most első a tanár úrral a közös tanulás – felelte Zsolt anélkül, hogy a lányra nézett volna.

Rebeka értetlenül nézett maga elé. El sem tudta képzelni, mi történhetett a fiúval.

Az utolsó óra után Zsolt még mindig különösen érezte magát. Elhatározta, hogy valahol egy kicsit pihen. Az iskolakert végében leült egy nagy fa alá, és bámult maga elé. Fejét a fának döntötte, hallgatta a csendet. Azért nem volt teljes a csend: hallott zümmögést, csivitelést és halk kapingálásokat. Egyszer csak megjelent két kukac, egy elegáns-szőrös és egy igazi laza-figura. A szőrös szólalt meg először:

– Üdvözöllek, kukacka! Olyan érdekesen szeded a lábaidat, mint aki nem csak a reggelin van túl, de talán már nem is olyan szomjas! – szólt oda a másiknak.

– Valahogy így van, kérem tisztelettel! – válaszolta az. – Most jöttem a régi otthonomból, egy túlérett sárgabarackból, és még utoljára megnéztem, van-e még valami itóka a spájzban!

– Látom, volt! – szólt közbe a szőrös-elegáns.

– Igen! – vette vissza a szót a laza-figura. – Úgy gondoltam, nem lenne jó, ha megromlana. Ezért inkább hasznosítottam a magam módján. Most megyek a következő lakásomba, egy túlérett körtébe. Mégiscsak kissé magasabb színvonal, ugyebár? De aztán észhez tértem, mert a másik fán megláttam azt a két majmot.

– Majmot? – csodálkozott a szőrös-elegáns.

– Igen, két nagy majom ül ott. Az egyik egyedül gubbaszt, és morog magában, a másik meg majdnem elhagyja a fenekét is, úgy játszik a családjával. A kis majmok még a majomapa szájába is nyúlnak, a feje tetején is ugrálnak, de ő csak nevet, mint egy igazi majomgyerek. Nagyon vidám család lehet. Csak az anya kémlél jobbra-balra, míg a család játszik.

– És mit csinál a másik? – kérdezte a szőrös-elegáns.

– Mondtam, hogy csak gubbaszt, és morog magában. Azt mondja maga elé, hogy ő a nagyfőnök. Azt is mondja, hogy azért jó főnök, mert félnek tőle. A tekintély szerint nagyon fontos, meg az is, hogy tiszteljék őt és bókoljanak neki. Mégis az a legfontosabb neki, hogy amit mond, azt fogadja el mindenki, és tegye azt, amit parancsol. Mindenki teszi is, mert szigorú büntetés vár arra, aki nem engedelmeskedik neki. Dicsekszik, hogy amerre megy, elsőprik előtte még a leveleket is, és hajlongnak előtte – sorolta szinte egy szuszra a laza. Aztán látszólag témát váltott: – Mondd csak, szőrös barátom! Te milyen apa szeretnél lenni? Olyan szigorú főnök, mint a második, vagy játszós, más akaratot is tisztelő, mint az első? – kérdezte.

– Nem könnyűt kérdezel, barátom – kezdte a szőrös-elegáns. – Én úgy vélem, a szigorú főnök kezdetben jól érzi magát. Tetszik neki a mások

által adott tisztelet. Ez addig tart, míg egyszer csak azt veszi észre, hogy valahogy egyedül maradt. Mindenki mindenkivel beszélget, játszik, mindenki mindenkinek tanácsokat ad, de őt kihagyják mindenből. Hiába vár tanácsra vagy beszélgetésre, csak akkor szólnak hozzá, mikor azt is parancsba adja. Ekkor majd elkezdi azon gondolkodni, hogy nem csapják-e be a dolgozói. Bizalmatlan lesz, és bizalmatlanságában még szigorúbb. Intézkedik, határoz, dönt, büntet, egyre többet. A végén azt veszi észre, már nem ölelőtte söprik a beosztottak a leveleket – mondta elgondolkodva az elegáns-szőrös. – Tudod, barátom, a hatalom nagyon nagy csapda! Nagyon könnyű visszaélni vele. Csak kevesen tudják úgy kezelni, hogy ne sérüljön sem ő, sem a családja, ha egyáltalán megmaradnak mellette. Tehát – mosolyodott el – inkább mászkáljanak a picik akár még a számban vagy a fejem búbján is, én őket választanám!

Zsolt egész idő mozdulatlanul ült a fa alatt. Úgy érezte, valami kinyílt bent a fejében, és csak úgy zúdul bele a nagy világosság és a fény. Megszólalni sem tudott. Láta magát a főnök helyében, és szinte beleremegett a tudatba, hogy ez a helyzet bárkivel és bármikor megtörténhet.

Ekkor érkezett oda Rebeka. A szeme piros volt, tekintete kétségbeesett. Szótlanul leült a fiú mellé. Az megfogta a kezét, és így szólt:

– Rebeka! Látom, előtted is kérdőjelek vannak. Ha most bizalmat adsz nekem, rövidesen választ fogsz kapni mindenre.

A lány bizonytalanul bólintott. Zsolt körbenézett és fennhangon mondta:

– Szépen kérlek, Házi Bölcs, segíts nekem, ha még nem késő!

Rebeka csodálkozva nézett rá. Nem értette, kinek szólt a fiú.

A fa háta mögül előlépett a Bölcs.

– Ne félj, Zsolt, még semmi sem késő! – mondta szelíden.

Rebeka rémülten szorította Zsolt kezét. A fiú megérezte rémületét, ezért gyorsan átvette a szót:

– Ne félj, Rebeka! Ő a mi tanácsadónk, a Házi Bölcs. Sokkal több mindenre tudja a választ, mint gondolnánk. Ő segített tegnap, hogy jól szerepeljek, ő intézte el, hogy a lexikonokat el tudjam hozni az Idegenvezetői Hivatalból, és ő figyelmeztetett a veszélyre is. Mégis rászédtek, mert elfogadtam az édességet a tanárnőtől.

– Igen – szólt közbe a Bölcs –, a fiatal tanárnő is a szekta tagja.

Rebeka egy kukkot sem értett az egészből. Zsolthoz fordult:

– Elmondod végre, mi ez az egész?!

– Legjobb lenne, ha most hazamennétek – tanácsolta a Bölcs. – A pirulát azonnal be kell vened! Utána elmondok mindent.

11. FEJEZET

A fiatalok szót fogadtak.

Hamarosan mindketten ott ültek Zsolt szobájában. Néhány pillanat múlva a Házi Bölcs is megjelent. Első kérdése ez volt:

– Bevetted a pirulát?

Zsolt bólintott.

– Ez azért volt nagyon fontos – magyarázta a Bölcs –, hogy megszűnjön rajtad a magyartanár uralkodása. Most már ráérünk, nyugodtan beszélgethetünk.

– Leginkább arra vagyok kíváncsi, hogy mi ez az egész?! – kérdezte Zsolt, tudva, hogy Rebekát is ez érdekli.

– Mostanában sok olyan dolog történt veled, Zsolt, amelyek látszólag nem tartoznak egymáshoz. De mivel minden mindennel összefügg, az elejéről kezdem – fogott bele a történetbe a Bölcs. – Nagyon sok olyan társaság van a világon, amelyek az emberek javát kívánják szolgálni. A magyartanár és én egy ilyenek vagyunk a tagjai. Nevünk Trónok közössége. Egy angyali jelképünk van, a kétarcú emberi fej. A két arc mindig két jellemet takar: egy jót és egy rosszat. Az akarat határozza meg, melyik fél az erősebb. Én hiszek a jó erejében, a rend és az egyenes jellem sikerében. A magyartanár sikerorientált, és a sikerek eléréséhez nem válogat a módszerekben – sóhajtott. – Én meggyőzni akarom az embereket, és a meggyőzést érvekkel erősítem. Ő az erőszakot használja, és azt is akarja továbbra is alkalmazni. A keresztfiát azért küldte volna Angliába, hogy ő építse ki a közösség székhelyét. Ez nem sikerült, mert te legyőzted őt.

– Igen, az órai felelettel – emlékezett Zsolt. – Hihetetlen volt, mit össze nem dadogott az a különben értelmes srác! De ha ennyire őt akarta a magyartanár, miért csak a könyveket, lexikonokat tüntette el? Miért nem alkalmazott más módszert?

– Azért nem tudott ellened varázserőt használni, mert elvették tőle agresszív és erőszakos módszerei miatt. Azért voltál velem is arrogáns, mert ennek a módszernek ez a sajátja. Én másként intézem a dolgaimat. Veled sem alkalmaztam erőszakot, csak két angyalt küldtem a két kukac képében hozzád, hogy valahogy felrázzanak. Azt akartam, hogy vedd végre észre a jó és a gonosz közötti különbséget. Szerencsére még időben érkeztek.

– Te küldted a kukacokat? – hitetlenkedett Zsolt.

– Persze – mosolygott a Bölcs. – Azért értetted a beszédüket. De most nem ez a fontos, hanem az, hogy a lehető legjobban felkészülj a fővárosi versenyre. Ebben én nem segíthetek. Ehhez a magyartanár segítsége kell, mert ő sokat tud. Készülj nyugodtan vele! Néha adni fog valami ételt vagy italt, amiben a varázsszer lesz elrejtve. Fogyaszd el nyugodtan, mert ez a pirula közömbösíti a hatását.

– Értem! – bólintott a fiú. – De azt miért mondta a magyartanár, hogy a fővárosban már érett férfiként fogom a jövőmet meghatározni? Mitől leszek érettebb egy hét múlva?

– Emlékszel pontosan, mit mondott szó szerint a magyartanár? – kérdezte a Bölcs.

– Valahogy úgy mondta, hogy a hét végén eljön az az idő, hogy a fiúból egy nemes férfi váljék.

– Mondott még valamit a hét végéről? – érdeklődött a Bölcs.

– Nem – vont vállat Zsolt. – Csak azt tudom, hogy minden nap délelőtt találkozunk és tanulunk, de szombaton délután 5 órára kell mennem hozzá. Annyit mondott még, hogy estére egy új út elejére fogok érkezni.

– Jól van, Zsolt, ezzel sokat segítettél!

– Tényleg? Így legalább egyszer én is segítettem neked. De mondd: mit tegyek, ha együtt leszek a tanár úrral? – kérdezte Zsolt.

– Tégy mindenben úgy, ahogy ő akarja. Bízz bennem, minden rendben lesz! Arra azért megkérlek, hogy ha végeztél a tanulással, szólíts. Nagyon fontos, hogy ezt megtedd!

– Úgy lesz!

– Jól van. Most mesélj el mindent Rebekának, hogy ő is tudja, mi és miért történt veled! Ő az egyetlen segítséged, akiben őszintén megbízhatasz! Tudod, őszinteségért őszinteség jár – mosolygott rájuk, aztán folytatta: – Most megyek, mert fontos dolgok dőlhetnek el a hétvégén. Szeretném, ha minden úgy történne, ahogy neked a legjobb lenne.

Ezzel egy füstgömb kíséretében már el is tűnt a szobából.

12. FEJEZET

A

Bölcs eltűnése után Zsolt elkezdte mesélni Rebekának a teljes történetet.

Elmondta, hogyan jelent meg először a Bölcs, hogyan sikerült a felelet az igazgató és a tanfelügyelő előtt.

– Igen, most már értem az összefüggést – mondta elgondolkodva a lány. – Egy szervezet saját önös céljaira akar téged felhasználni. A rossz arra, hogy az ő oldalukat képviseld, a jó pedig meg akar menteni. De mindkét oldal célja az angliai terület kialakítása. Én óvnálak attól, hogy bármelyik oldal képviselője legyél! Te szabad vagy! Az élet előtted áll. Neked a fiatalok életét kell élned, és nem a különböző hatalmak kiszolgálójának kell lenned!

Zsolt közbe akart szólni, de Rebeka nem engedte.

– Téged egy sötét erő a hatalmába akar kényszeríteni, és nem válogat módszereiben, mert számára csak a cél a fontos. A jó azért akar megvédeni, hogy az ő céljait valósítsd meg. Ez egy nagy hatalmi csapda. A döntés a tiéd! Most még te döntesz saját sorsodról, de később a döntés joga már másé lesz. Ez a véleményem.

– Köszönöm, hogy elmondtad. Határozott és őszinte voltál, mint mindig – mosolygott rá Zsolt. – Engem kissé megszedített a hatalom érzése. Most már látom, mi az a jövő, amiről te is beszéltél. Igazad van, én is a saját jövőmet választom. Akármilyen történjen, ezeket a mondatokat tartom az egyetlen igazságnak.

– Örülök, hogy így döntöttél – mosolygott most már Rebeka is. – Most már ne törődj mással, csak a versenyre való felkészüléssel! Ne engedd, hogy valami trükkel megint elveszítsd magad felett a kontrollt! Minden olyan próbálkozást utasítsd el, ami veszélyezteti a te döntési lehetőségedet! Csak hogy tudd – mondta nyomatékosan –, én mindig, mindenben melletted állok, amíg józan és okos döntéseket hozol. Kérlek, legyen ez továbbra is így! Bízom benned!

– Akkor adj még egy tanácsot! Azt mondtad, ne kötelezzem el magam egyik oldal mellett sem. És a Bölcs? Ne fogadjam el a segítségét?

– Én azt hiszem, ő jót akar. Fogadd el a segítségét, de ne feledd: minden segítségnek ára van!

– Szóval készüljek a tanár úrral, és jelentkezzem a Bölcsnél tanulás után?

– Szerintem, ha ezt kérte, annak oka van. Teljesítsd a kérését!

– Köszönöm, Rebeka! Sokat segítettél!

– Örülök neki. De most már megyek haza, és felkészülök a holnapi napra.

Zsolt kikísérte a lányt. Mikor búcsúzáskor egymásra néztek, mindkettőjük szeme furcsán csillogott.

13. FEJEZET

Másnap a tanulás után Zsolt szólította Bölcset.

Az rögtön meg is jelent. Nem tett említést az előző napról, még arról sem, amit Zsolt Rebekával beszélt meg, pedig tudott róla. Úgy döntött, ráér ráébreszteni pártfogoltját arra, hogy a legrosszabb jó is sokkal jobb, mint a legjobb rossz. Most csak azt tartotta fontosnak, hogy a fiú jól szerepeljen a versenyen s elnyerje az angliai ösztöndíjat. Elhatározta, ehhez minden segítséget megad neki.

A beszélgetés rövid volt, mert este városalapítási megemlékezés volt a főtéren, és Zsolt el akart menni. A Bölcs sem tartóztatta: tudta, hogy Rebekával akar találkozni.

A két fiatal épp a vetélkedő kezdeténél érkezett oda.

– Ki szeretne egy kétszemélyes vacsorát nyerni? – kiáltotta a műsorvezető. – Aki tudja, hogy városunk milyen magasan fekszik a tengerszint felett, az első kérdésünkre már meg is felelt. Kérem, aki tudja, jelentkezzen a kétszemélyes vacsora reményében!

Zsoltnak eszébe jutott a válasz, és önkéntelenül felemelte a kezét.

– Tessék, fiatalember! – vette észre jelentkezését a műsorvezető. – Lépj fel a színpadra!

A fiú a felszólításra felugrott a műsorvezető mellé.

– Először is mutakozz be!

– Zsolt vagyok.

– Most halljuk a választ! Hány méterrel fekszik városunk a tengerszint felett?

– Pontosan 156 méterrel – felelte Zsolt.

– Bravó, fiatal barátom! Ez a pontos válasz. Most még szólj valamit városunk alapításáról, múltjáról, jelenéről, és máris megkapod a kétszemélyes vacsorajegyet első osztályú szállodánk éttermébe!

– Szívesen! – szólt a fiú, és elkezdte a már megtanult tananyagot a közönség előtt ismételni.

Először csak döbrent csend, majd önfeledt ünneplés hallatszott a határozott és precíz ismertető elismeréseként. Rebeka csak nézte a fiút, hallgatta a szinte szónoki beszédet. Zsolt nagy taps kíséretében jött le a színpadról, és a két vacsorajegyet lobogtatva sietett Rebekához.

– Hölgyem! – hajolt meg csillogó szemmel. – Szeretném átnyújtani az én vacsorameghívásomat!

– Örömmel megyek veled vacsorázni – karolt bele a lány. – De előtte szóljunk, hogy kicsit később érünk haza.

Vacsora közben sokat beszélgettek. Előjöttek a gyerekkori emlékek, élmények. Vidáman és nevetéssel telt az egész este.

14. FEJEZET

Másnap Zsolt megint csak keveset beszélgethetett a Bölccsel, mert vissza kellett mennie az iskolába. A kosárlabdapálya környékén nagy volt az izgalom. Csapatuk most játszotta a másik iskolával a városi döntőt. Zsolt a sok tanulás miatt pár hete már nem volt edzésen, így nem is vállalta a játékot.

A másik iskolának volt a városban a legjobb kosárlabdacsapata, s ahogy várni lehetett, már az elején elhúztak. Ahogy telt a játékidő, úgy nőtt a különbség a két csapat között, ráadásul Zsolt iskolájának legjobb játékosa meg is sérült.

Szünetben az edző megkereste Zsoltot, és arra kérte, álljon be a második félidőre. Technikai akadály nem volt a dolognak, neve ugyanis szerepelt a korábban leadott játékoslistán. Zsolt tétozva egy kicsit, de Rebeka is biztatta. Azzal érvelt, hogy a fiúnak a dobás az erőssége, és most csapatuknak jó dobójátékosra van szüksége.

Megkezdődött a második félidő. Mindenki Zsoltra játszott, és hamarosan csökkent a két csapat közti gólkülönbség. A fiú egyre eredményesebb lett, mikor nála volt a labda, a közönség már tombolt egy újabb pont megszerzése reményében.

Már nem sok idő volt hátra a meccsből, de még mindig egy ponttal vezetett az ellenfél. Egyre feszültebb lett a légkör. Elérkezett az utolsó perc. A labda Zsolthoz került, messziről dobott, és... a labda a hálóban kötött ki. Győztek!

Nagy volt az öröm, mindenki a fiút ünnepelte. Az eredményhirdetésnél ő emelte legmagasabbra a megnyert serleget. Az igazgató gratulált mind a két csapatnak, de azért kiemelte, hogy küzdeni tudásból az ő iskolája jelesre vizsgázott.

A fiú fáradtan, de boldogan ment haza. Nem gondolt másra, csak a győzelemre.

15. FEJEZET

A magyartanárral már az anyag vége felé jártak a tanulásban. A tanár elégedett volt tanítványával, sűrűn bólogatott. Mikor Zsolt már menni készült, a tanár elővett egy borítékot.

– Ebben a papírjaidat küldjük a minisztériumba – mondta. – Légy szíves, zárd le, és hazafelé menet dobd be a postaládába!

A fiú úgy is tett. Ahogy folytatta útját, az egyik kereszteződésnél megállt. Valamiért bizonytalan volt, hirtelen nem tudta, merre is kell mennie.

– Mi ez a bizonytalanság? – gondolta. – És már megint mintha lebegnék, a fülem is zúg!

Megrázta a fejét, de az érzés nem múlt el, inkább fokozódott. Hazaérve csak annyit mondott az édesanyjának, hogy fáj a feje, és nem kér semmit ebédre. Ledőlt az ágyára. Azt már nem tudta, hogyan és mikor aludt el.

Mikor felébredt, már nagyon késő volt. Arra gondolt, kimegy valamit enni, de aztán letett róla. Az is eszébe jutott, hogy szólnia kellene a Bölcsnek.

– Később – legyintett. – Vagy holnap. Nem mindegy?

Csak nézte a plafont, és a lelki szemeivel az angliai utazást élte át. Szép környezet, sok érdekes élmény, új barátok, biztos sok tanulnivaló. Képzletben már a múzeumokban járt, mikor egy füstfelhőből előlépett a Bölcs.

– Zsolt! Miért nem jelentkezted? Történt valami?

– Mi történt volna? Nem történt semmi! – mondta ingerülten a fiú. – Nincs semmi mondanivalóm, szeretnék egyedül lenni! Gondolatban már Angliában voltam, mikor megzavartál.

A Bölcs csak nézte a fiút, és látta, hogy most tényleg baj van. Halkan, de határozottan szólt hozzá:

– A tanuláson kívül mit csináltál még?

– Semmit. Csak jöttem haza, és út közben bedobtam a postaládába a levelet.

– Milyen levelet? – kérdezte izgatottan a Bölcs.

– Amit a tanár úr adott, hogy zárjam le és dobjam be.

– Akkor ez lehet a viselkedésed oka. Ezzel nincs mit kezdeni – gondolta a Bölcs, majd fennhangon folytatta: – Holnap életed egyik

legmeghatározóbb eseménye fog megtörténni. Nekem még nagyon sok tennivalóm van, hogy úgy végződjön minden, ahogy én szeretném.

Zsolt nem válaszolt, csak befordult a fal felé. A Bölcs megcsóválta fejét, és szokott füstgomolyában eltűnt.

16. FEJEZET

A következő napon Zsolt délután ötre ment a tanárhoz.

A tanár úr kedvesen fogadta.

– Ma tanulás helyett elmegyünk oda, ahol már várnak bennünket.

Ismét a régi épület kapuján mentek keresztül, a kapuban álló férfi ismét egy címert mutatott fel, erre a tanár úr is címerrel válaszolt. A második ajtó után a furcsa, fekete egyenruhába öltözött férfiak várták őket.

A terem közepén álló trón még üres volt. Mellette egy fabábú, amin szintén furcsa egyenruha volt, előtte állványon egy díszes ládikó.

Alighogy a tanár és Zsolt megálltak a trón előtt, a padok közötti folyosó végén megjelent egy férfi. Kimért, méltóságteljes léptekkel közeledett a trónhoz. A teremben lévő férfiak némán, csendben várták, míg elhelyezkedik.

A trónon ülő maga elé tett egy szép kötésű, vastag könyvet, kinyitotta, és így szólt:

– A mai nap nemcsak számunkra, de Zsolt számára is meghatározó. Meggyőződésből és önszántából jött közénk, hogy a közösségünk tanainak igazságát szolgálja. Ma szertartásunk szerint kézzel írt hitet szimbólumunkra, a kísértést jelképező megszentelt almára – mutatott a díszes dobozra. – Ezután felhúzza a fekete kesztyűt, amellyel elfogadja közösségünk egységét. A szertartás tisztaságát a mellettem álló rendfőnök felügyeli – bólintott a fehér egyenruhában, bársonyos könyvvél kezében mellé lépő férfi felé. – A rendfőnöknek nagyon fontos feladata ez, hiszen ha a szertartást meghatározó feltételek közül bármelyik is mulasztást szenved, akár a megszűnésünk is bekövetkezhet. Mint minden alkalommal, mikor közösségünkbe belépni kíván valaki, megkérdezem jelenlévő társaimat: akar-e valaki a jelentkező mellett vagy ellen felszólalni?

Egy díszegyenruhát viselő fiatal keze lendült a magasba.

– Én kérek szót! – mondta egy ismerős hang.

Rebeka volt!

A trónon ülő ránézett a fehér ruhás rendfőnökre. Annak egyetértő biccentése után fejbólintással jelezte, megadják a szót.

– Tisztelt közösség! – kezdte a lány. – Egy jó és nemes célért keveset tenni is nemes feladat. A közösség tanítása, hogy légy gondoskodó, önzetlen és igazságos, nemes célkitűzés. Mindenkinek előnyös lehet, ha minél több országban megismerik és követik igaz és bölcs tanainkat. Az itt megjelent jelölt szorgalma és tudása lehetőséget ad a mélyebb tanok megismerésére és továbbadására. De én kíváncsi lennék arra, megkérdezte-e valaki, milyen indíttatás vezette őt közénk. Akarja egyáltalán képviselni ezt a közösséget?

A Trónusos Zsolthoz fordult:

– Van-e valamilyen akadály, hogy közösségünk tanait megismerve azokat terjeszd? – kérdezte.

– A tanár úr azt mondta – kezdte a fiú, végig a bólogató tanárra szegezve tekintetét –, hogy ha megismerem, képviselni is tudom Angliában a közösséget.

– Én azt hiszem – szólt a Trónusos –, hogy ez egyértelmű válasz volt.

– Egyértelmű válasz? – kiáltott fel haragosan Rebeka. – Egyértelmű válasz az, amikor egy fiú csak a tanárának bólogatására meri kimondani saját véleményét? Zsolt! – fordult a fiúhoz. – Nem látod, mit akarnak belőled csinálni? Hát hol van az a Zsolt, aki otthon ki mert állni az igazáért, mikor a szülei nem csináltak neki igazi születésnapot? Hol van az a Zsolt, aki elcsukló hangon köszönte meg, hogy megmutattam, milyen is egy igazi születésnap tortája? Hol van az a Zsolt, aki csillogó szemekkel nézett rám, és csak annyit tudott mondani, hogy sikerült, látod sikerült a vizsgám? És hol van az a Zsolt, aki boldogan lobogtatta a vacsoranyeremény jegyeit, és hölgyem megszólítással kérte, hogy vele menjek? – lovalta bele egyre jobban magát a lány.

A rendfőnök közbe akart szólni, de Rebeka nem engedte. Rendületlenül folytatta:

– Miért akarnak tönkre tenni egy fiatalot csak azért, mert a hatalom az önök kezében van? Miért engedik, hogy a tanár úr még tiltott anyagot is alkalmazzon? Ez helytelen!

– Hallgass! Nem tudod, miről beszélsz! – kiáltotta dühösen a magyartanár.

De Rebekát nem lehetett leállítani.

– Zsolt! – beszélt ismét a fiúhoz. – Az igazi kapcsolatot a közösen megélt élmények erősítik, és én szeretnék még sok ilyen élményt megélni veled. Az én akaratom ehhez kevés, a te határozott akaratom is kell. De amilyen állapotban most vagy, lehet, hogy még ez is kevés!

17. FEJEZET

Ebben a pillanatban a Trónusos előtti doboz teteje kinyílt, és két kukac nézett ki belőle.

– Tudod, ki ez a sok ember? – kérdezte a szőrös-elegáns.

– Honnan tudnám? – felelte flegmán a laza-figura. – És nem is érdekel! Engem most csak az érdekel, hogy milyen finom volt ez az alma. Csak úgy etette magát!

– Jaj! A jelképünk, a szimbólumunk! – kiáltott fel rémülten a Trónusos.

Zsolt az egészből semmit sem értett. Csak nézett körbe zavaros szemmel, és félhangosan kérdezte:

– Hol vagyok? Ki ez a sok ember? Mi történik itt?

Kérdéseire nem kapott választ. A csendet végül a fehér ruhás rendfőnök törte meg:

– Egy új tag beavatása során nem várt esemény történt. Fiatal társunk súlyos visszaéléssel vádolta meg nagy tiszteletben álló társunkat. Kötelességem megkérdezni: vannak-e bizonyítékaid az elhangzott vádak megerősítésére?

– A tanár úr mindenáron akarja az új gyülekezet kialakítását Angliában – kezdte feleletét Rebeka. – Ennek érdekében az eszközökben sem válogat. A legkíméletlenebb módszereket is bevetette, hogy sikerrel járjon!

– Ez nem bizonyít semmit! – kiáltották többen a gyülekezetből.

– Bizonyítékot kérünk, bizonyítékot! – mondta a fehér ruhás is.

– Itt a bizonyíték! – lobogtatta meg Rebeka a kezében lévő levelet.

– Tessék csak megkérdezni a tanár úrtól, ki címezte ezt a borítékot?! Kinek az írása van rajta?

A fehér ruhás elvette a borítékot, megnézte, majd a tanár elé tette.

– Kié ez az írás? – kérdezte.

– Az enyém, természetesen az enyém! – válaszolta nyugodtan a tanár. – Én adtam Zsoltnak, hogy dobja be a postaládába.

– De azt is mondta, hogy zárja le a borítékot, és úgy dobja be a ládába! – szólt közbe Rebeka.

– Igen, persze – mondta ártatlan képpel a tanár. – A borítékot még nem zártam le. Meg akartam mutatni Zsoltnak, hogy minden szükséges dokumentum benne van.

– Itt követte el Zsolt ellen a legkíméletlenebb dolgot! Legyen szíves – kérte a lány a fehér ruhást –, kérdezze meg a tanár urat, milyen kemény kábítószer kevert a borítékot lezáró ragasztóba?

– Igaz ez? Valóban ez történt? – fordult a rendfőnök a tanárhoz.

– Nem ez a fontos! Meg kell tudnunk, hogyan került a levél ehhez a lányhoz! Ez most a legfontosabb!

– Ez valóban fontos. Válaszolj! – parancsolta a Trónusos.

– A ma reggeli postával kaptam egy levél kíséretében, amelyben csak ennyi állt: „Használd fel jól!”

– Térjünk vissza az eredeti kérdéshez! – fordult a fehér ruhás rendfőnök a tanárhoz. – Szóval milyen kábítószer kevert a ragasztóba?

– Én... – kezdte kissé bizonytalanabban a tanár, mire a fehér ruhás közbeavatkozott:

– Előre figyelmeztetem, ha a válasza nem kielégítő, megkérem, nyalja meg a ragasztót! Ha nincs félnivalója, mondja el az igazat!

– Hát... – lett még bizonytalanabb a tanár hangja – én úgy gondoltam, azaz azt szerettem volna, hogy biztos sikerüljön angliai képviselőnk. Ezért egy ártalmatlan anyagot használtam.

– Ártalmatlan anyag! – hördült fel Rebeka. – Egy tanár, akire fiatalokat bízunk, hogy tanítsa és nevelje őket, ilyen módszerre is képes?! Nézzen rá Zsoltra! – Már szinte kiabált a lány. – Nézze meg, mit tett azzal a tanulóval, aki nagyra becsülte önt lelkiismeretes és példás tanítási módszerei miatt! Ön visszaélt esküjével, mert diplomája átvételekor tisztességet, alázatot és becsületességet fogadott!

A fehér ruhás Rebekára nézett. Fejével bólintott: megértette a lány felháborodását. A tanárhoz fordult:

– Tanár úr! Tettei súlyosabbak, mint azt gondolná! Nem csak erről az egy esetről beszélek. Ne feledjük: sorozatos erőszakos tettei miatt öntől a Trónok Tanácsa már elvette égi, hatalmi képességeit. Ezekkel még az őrangyal rendelkezett. De most az ő ideje is lejárt! – A rendfőnök kitárta karjait, úgy folytatta: – Én most, mint a szertartások tisztaságának őre, hatalmamnál és képességeimnél fogva megszüntetem a gáncsokodás, irigység és erőszak őrangyalának tisztét! Mától az igazság képviselőjét, a jó arc őrangyalát teszem meg a tanár úr lelki segítőjének! Ezentúl a lelki béke és az elkötelezett jó szándék lesz a tanár úr sajátja. Csak a rábízott diákok tanítása, önzetlen segítése lesz a feladata. A Szent Könyv megérintésével az öntisztító folyamat elkezdődik – nyújtotta a tanár elé a könyvet.

A tanár nem mert ellenkezni. Kezét lassan a könyvre tette. A bársonyos könyv érintése megnyugtatóan hatott rá, a szigorú arcon nyugalom és békesség áradt szét. Szeme élénken csillogott, szája sarkában apró mosoly jelent meg. Kíváncsian nézett körül. A terem és a berendezés egyre komorabbnak tűnt számára. Szinte fojtogatta a sötét környezet. Ekkor egy nagy reccsenéssel megmozdult a terem hátsó fala, és mint egy nagy ajtó, kezdett lassan nyílni.

18. FEJEZET

A fal nyílásával éles fény zúdult a terembe.

Már majdnem teljesen kinyílt, mikor egy fehér ruhás alak jelent meg a nagy ajtóban. A rendtagok önkéntelenül visszahúzódtak a terem hátsó részébe.

A Trónusos fejét felemelve körülnézett, majd így szólt:

– A Trónok közösségének sötét arca jelképünk, az alma megsemmisülésével megszűnt. De a mi közösségünk továbbra is a két arc egységéből áll. Ahogy a terem fala megnyílt és beragyogott az éltető fény, úgy ad lehetőséget nektek a Trónok Tanácsának helytartója, hogy válasszatok. Választhatjátok a fény, a jóság, az igazságosság útját, vagy a sötétség rendjének megalakításával követhetitek a sátánt. A döntés joga a tiétek!

Ekkor a kapuban álló fehér ruhás férfi lépett előbbre. Rebeka és Zsolt most ismerte csak fel: a Házi Bölcs volt az!

A Bölcs a fiú felé fordult.

– A mai este szerencsésen alakult számodra, Zsolt. Sikerült a sátáni összeesküvésből kiszabadulnod, a rossz elbukott. De ezzel még nincs vége! Vár rád a jó, az igazság és a tisztaság képviselője. Ha úgy gondolsz, hozzánk csatlakozva elindulhatsz egy szép és igaz jövő felé.

Zsolt és Rebeka egymásra néztek, szemükben döbbenet és értetlenség látszott.

– Tudom – mosolyodott el a Bölcs –, nehéz a döntés. Úgy érzed, ha minket választasz, Angliába kell menned, és itt kell hagynod Rebekát. Hogy megkönnyítsem a dolgod, megsúgok valamit: Rebeka továbbtanulási lapján a második helyen London szerepelt, s én tudom, hogy azt fogadták el. Ha igent mondasz nekünk, egy városban élsz Rebekával, bizonyíthatod neki a tudás hatalmát, az akarat erejét, és biztosíthatod a jövőt, amire építeni tudtok. Nos, sikerült döntened?

Zsolt lassan elengedte a lány kezét, és elindult a Bölcs felé. Az mosolygós szemmel várta a fiú választát.

– Egy fiatal örül, ha egy okosabb segíti őt, mikor szüksége van rá. Úgy gondolja, hogy a segítség mindig őszinte és önzetlen – kezdte Zsolt.
– Mikor rám találtál, bennem sok kérdés volt, melyekre nem tudtam a választ. Te megválaszoltad ezeket, megoldást is adtál. Mikor bajban voltam, mert eltűntek a lexikonok, segítettél nekem. Ugye, nemcsak értem tetted? Tudtad, ha én győzök, akkor nem a tanár úr keresztfia, hanem én mehetek Londonba, és ezt jobban szeretted volna. Ugye, ez nem önzetlenség volt a részedről, hanem harc a győzelemért? A te

győzelmedért! – emelte meg hangját, majd körülnézve kicsit csendesebben folytatta: – Minden, ami ezután következett, a tanár úr ármánykodása, a te segítséged, hogy ki tudjuk védeni, a ti harcotokról szólt. Tudom, hogy az élet egy hosszú harc. Nektek megvan minden, ami a harchoz kell: hatalom, pénz, hit, minden. Nekem sem hatalmam, sem pénzem, csak tudásom és képességem van, hogy boldoguljak az életben. Ahhoz, hogy érett felnőtt legyek, időre, tapasztalatra, élményekre és kudarcokra van szükségem. Én még tanulok, és nem csak a tanárok adnak fel leckét. Kaptam leckét édesanyámtól, kaptam tőled, mikor szükségem volt rá. Most úgy érzem, mástól is – lépett Rebeka mellé. – Ha azt mondom, őszinteség, azt mondom Rebeka. Ha azt mondom, megértés, azt mondom, Rebeka. Ha azt mondom, emberség, azt mondom, Rebeka. – Ekkor megfogta a lány kezét, és szemébe nézve fejezte be: – Ő az, aki kiállt a hatalom ellen, csak azért, hogy mellettem szóljon, és harcoljon az igazságért. Egy fiúért, akit bajba sodortak az egymás ellen harcoló hatalmak!

A teremben minden szem a lányra szegeződött.

– Azt hiszem, Zsolt nem egészen arra válaszolt, amit kérdeztem tőle – jegyezte meg a Bölcs. – Amit mondott, az egyrészt építő jellegű kritika volt, másrészt Rebeka jellemének őszinte elismerése. Egy másik emberben megtalálni a hasonló gondolkodást, ugyanakkor vállalni az őszinte beszéddel járó veszélyt, amivel a másik könnyen visszaélhet, nagy bizalomra vall. Te őszinteségért őszinteséget kaptál. Két ember ilyen kapcsolata elismerést és tiszteletet érdemel! – fogta meg mindkettőjük kezét. – Az ilyen jellemű emberek hozzánk tartozása megtisztelő számunkra. A ti közös erőtok és tiszta jellemetek ereje képes a gonosz legyőzésére és a megtisztulás elindítására.

Ekkor a tanár úr keze emelkedett a magasba:

– Én úgy látom – kezdte –, hogy az én két diákom jelleme és viselkedése sok társunk számára iránymutató lehet. Nem szégyen a fiatalok helyes útját követni, ha úgy érezzük, hogy a korábbi út, amin eddig jártunk, téves. Szerintem a jövő iránya és a biztonság záloga az ő viselkedésük követése. Én most elindulok ezen az úton, és aki egyetért velem, kövessen!

Ezzel a tanár lassan, néha körülnézve, követi-e őt valaki, elindult a falon támadt nyílás felé.

Először csak egy ember lépkedett utána, de mire a nyíláshoz ért, már majdnem a fél terem a háta mögött volt. Ott az emberek levetették fekete ruhájukat, és fehér ruhát öltöttek magukra.

Az emberek, akik nem követték őket, elindultak a régi bejárat felé. Lassan a terem teljesen kiürült, eltűnt a Bölcs is.

19. FEJEZET

Zsolt és Rebeka szótlanul álltak a teremben.

– Rebeka! – szólalt meg végre a fiú. – Köszönöm, amit tettél, hogy kiálltál értem és az igazságért. Most mindkettőnk előtt fontos feladatok vannak. Már tudjuk, kihez fordulhatunk, ha kemény kihívás elé állít a sorsunk. Tiszteletben tartva egymás érzését, az iskola befejezéséig kettőnket semmi nem kötelez. Személyes szabadságunk mindkettőnk számára tabu. A másik döntésének tisztelete továbbra is az egyetlen betartandó mérce.

– Igen. Ez eddig is így volt, és szépen működött. Legyen így továbbra is!

Alighogy Rebeka befejezte a mondatot, újra megjelent a két kukac.

– Tisztelt elegáns-szőrös barátom! – szólt a laza-figura. – Gondoltad, hogy ekkor galibát csinálunk azzal, hogy megettük azt az almát? Furcsa, hogy annyi ember összegyűlt egy szimbólum magasztalására. Ennek a két fiatalnak se jelképe, se szimbóluma nincs, mégis egy egész közösséget maguk mögé tudtak állítani!

– Igazad van! Nehéz megmagyarázni, miért is történt így. Képzeld azt, hogy itt van előttünk két üveg. Az egyikben pálinka van, a másikban víz, de ez kívülről nem látható. Ha az egyiket ledobom a földre és összetörök, azt gondolhatod, hogy pálinka volt, és azt mondod, kár a nemes italért. De ha víz volt benne, azt mondod, na bumm! Ott van még a másik üveg. Ha nagyon szeretnéd az italt, akkor először csak gondold, majd hiszed is, hogy nemes ital van benne. Sokat meg is tennél érte, hogy a tied legyen, mert hiszed, hogy neked értékes az az üveg – magyarázta a szőrös-elegáns.

– Jó-jó, de mi van a fiatalokkal?

– Ez a két fiatal most nyitotta meg egymás előtt szívét, most tudták meg, milyen nemes „italt” rejt egymásnak sorsuk. Nekik szerencsájuk volt, igaz, tettek is érte, hogy értékes belsőt találjanak a másikban. Sajnos, nagyon sok ember sohasem találja meg az ő nemes italát. Amikor végre megkóstolja az imádott üveget, amit választott, csak poshadt folyadékot talál benne. Tudod, kedves kolléga, gyakran mondják a fiataloknak, hogy a párodat az ördög fogja talicskán tolni hozzád. Csak az

a baj, hogy nem adják meg az ördög e-mail címét, így hogyan reklamáljanak nála?

– És mi van azzal a sok emberrel, aki itt összegyűlt? – kíváncsiskodott tovább a laza.

– Ezek az emberek hitték az eddigi tanításokat, de a reményen kívül nem kaptak mást. A két fiatal megmutatta nekik, milyen jövő várhat rájuk, ha a belső értékeiket is hozzáadják a mindennapi életükhöz!

– Aha – gondolkodott el a laza-figura. – Most már én is értem. Azt hiszem, mára már kidolgoztuk magunkat. Nincs más teendők, mint szépen átsétálni egy másik fára, hogy kipihenjük mai programunkat. Addig elmesélem, milyen érzés volt, mikor egy narancs helyett, ami belül nagyon lédús tud lenni, a sötétben egy citromba fúrtam lyukat. El tudod képzelni, milyen egy kukac citrommal felturbózva? – mesélte nevetve, miközben a közeli fához sétáltak.

Rebeka és Zsolt még a kukacok beszédének hatása alatt voltak, mikor megjelent előttük a Bölcs.

– Köszönöm az őszinteséget, Zsolt! – fordult a fiúhoz. – Tiszteletben tartjuk véleményedet és akaratodat, ugyanakkor tisztában vagyunk képességeiddel is. Szeretnénk, ha szabad akaratodból mennél Londonba. Anglia nagy múltú, híres ország, tele neves uralkodókkal, mondákkal, titkokkal. A titkok nagyon sok értéket rejtenek, de megérteni őket csak kevesen tudták. A titkok és legendák megfejtése komoly tudást igényel. Te képes vagy rá! Szeretnék erről még beszélgetni veled. Holnap este felkereslek a szobádban!

Zsolt nem felelt, csak bólintott. A Bölcs ezt látva folytatta:

– Arról is akarok beszélni, mit kell még angliai utazásod előtt elrendezned, hogy úgy érezd, itthon minden rendben lesz.

– És ha úgy döntök, nem megyek Angliába?

– A te döntésed, de jól gondold meg! Ne feledd, mindig ez volt a vágyad! – intette a Bölcs. – Azt javaslom, most ne ezen rágódj. Mozgalmas hét előtt állsz: szombaton lesz a fővárosi verseny, ráadásul a hét végéig még egy fontos dolgot is rendbe kell tenned. – Ezzel megfordult és a szokott füst kíséretében eltűnt.

– Olyan furcsán érzem magam – szólt Rebekához a fiú. – Mintha őszintén aggódna valami miatt, amiből megint nagy baj lehet!

– Úgy látom, nincs benne rossz érzés, amiért elutasítottad. Nézd, én már itthon is vagyok!

– Őszintén köszönök mindent, Rebeka! – köszönt el Zsolt, és egy gyors puszit nyomott a lány arcára.

20. FEJEZET

Zsolt hazafelé vette az irányt.
Mikor benyitott, épp vacsorázott a család.

– Helló! – köszönt a fiú.

– Szervusz! Még szerencse, hogy van egy hely, ahol néha összetalálkozunk – mondta kissé szemrehányón az apa. – Mostanában sok dolgod lett, fiam! Ráadásul hallottam valamilyen kislányról is. Jó lenne, ha nem feledkeznél meg arról, hogy mindig a család az első!

– Igen, apa! – válaszolta Zsolt engedelmesen, bár kissé értetlenül nézett apjára. Pont ő mondja ezt neki? Hiszen eddig ő dolgozott szinte látástól vakulásig, alig látta a családját.

Az apa mindebből semmit sem vett észre. Zavartalanul folytatta:

– Épp most mondtam, hogy bővíteni szeretném a vállalkozásunkat. Holnapután beadok egy pályázatot, ami lehetővé tenné egy új technológia bevezetését. Ha megnyerjük, nagy előnyt szerezhetünk a konkurens cégekkel szemben. Anyagilag végre egyenesbe tudnánk jönni! Tudod, Zsolt – nézett a fiára –, a tudás tényleg hatalom! Ha valamit csak te tudsz úgy alkalmazni, ahogy senki más, az nagy kincs. Törekedj mindig a legjobbra, akkor biztos sikeres leszel! De az előnyt meg is kell tudni tartani. Ehhez megbízható környezetre van szükség. A családi összefogás nagy erő! Jó lenne már azt tapasztalnom, hogy a családi vállalkozást az egész család, te és az öcséd is a magáénak érzi. Csak azt nem tudom – kérdezte kissé magától is –, miért nem sikerült eddig jobban az, amit mások szinte fütyülve érnek el. Sok munka, kevés pénz!

– Én is azt látom – sóhajtott a felesége –, hogy ebben a vállalkozásban több van, mint amit eddig elértünk. Jó lenne végignézni tételesen, hol lehet a baj.

– Igazad van – helyeselt az apa. – De amíg nem ismerem a pályázat eredményét, nem tudok másra gondolni. Megígérem, akármi is lesz, utána végignézem, melyik területen gazdaságtalan a munkánk.

Kifelé menet az apa Zsolthoz fordult:

– Én is tudom, fiam, egy vizsga vagy egy verseny sohasem könnyű. Biztosan érzed már a siker ízét. Hidd el, mi is örülünk a sikereidnek!

21. FEJEZET

Másnap este Zsolt otthon rendezte a dolgait, amikor hirtelen egy füstgömbből előlépett a Bölcs.

– Szervusz, Zsolt! Minden rendben volt ma?
– Igen! A magyartanár, mint egy gondos, aggódó szülő oktatott ma is. Tényleg öröm vele tanulni, mikor az ember csak a jó szándékot érzi!

– Jó hallani a változást! – bólogatott a Bölcs. – Zsolt, mondtam, hogy eljövök, mert valamiről szeretnék veled beszélni.

Ekkor kopogtak az ajtón. Az édesanya szólt be, hogy 10 perc múlva vacsora.

Csakhamar megérkezett az apa és Zsolt öccse is, a gulyás finom illata kicsalta őket a konyhába.

– Viktor! – fordult a férjéhez Trudi. – Egy levél jött neked a Gyámhatóságtól.

– A Gyámhatóságtól? – csodálkozott a férj. – És mi van benne?

– Nem bontottam fel. A te nevedre jött!

– Biztos valami igazolást, vagy mit kérnek. Légy szíves, olvasd el! – kérte a feleségét, miközben szedett a levesből.

Trudi kibontotta a levelet, és elkezdte olvasni. Először kikerekedett a szeme, majd a szája is tátva maradt, úgy nézett a férjére.

– Te, Viktor! Ami ebben a levélben van, azt jelzi, hogy a munkahelyeden nem csak a munkáddal foglalkozol!

A férj kezében megállt a kanál.

– Tessék? – nézett értetlenül. – Ezt miért mondd? Mi van abban a levélben?

– Ha tudni akarod, felolvasom. „Tisztelt Uram! Örömmel fogadtuk nyilatkozatát a folyó év januárjában született ikrek elhelyezéséről. Mi is megnyugtatónak találjuk javaslatát az ikrek elhelyezéséről és további anyagi, valamint szociális ellátásáról. Kérjük, a további egyeztetés végett a Gyámhatóság illetékes osztályán megjelenni és a további teendőket személyesen intézni. Mellékelten megküldjük az Ön által aláírt nyilatkozat másolatát.” Aláírás, szociális osztály, stb., stb.

A férj tátott szájjal nézte Trudit, csak a homlokát ráncolta, mert megszólalni nem tudott.

– Biztos az én nevemre jött ez a levél? – kérdezte végül. – És milyen nyilatkozatot írtam én alá? – nyúlt döbbenten a levél után.

– Tessék, nézd! – adta át Trudi a papírt. – De szerintem ez a te aláírásod!

A férj csak forgatta a papírt. Nem értette, hogyan írhatta ezt ő alá.

– A borítékban van még egy cédula is! – vette észre Trudi. – Olvassam fel?

– Igen, légy szíves!

A feleség elkezdte olvasni magában a szöveget, aztán elmosolyodott. Mikor végzett az olvasással, ránézett a férjére.

– Látod, Viktor! Itt van vállalkozásod eredménytelenségének a kulcsa! Amit eléd tesznek, mindent aláírsz, még a nem létező ikrek elhelyezési papírjait is. Ezzel sokan visszaélnék, így csapnak be téged. Meghamisítják a rajzokat, melyeket te csinálsz, mert a konkurens cégek lefizetik őket. Most is meghamisított rajzot raktak abba a pályázatba, amitől te a megváltást várod!

– Micsoda?! – hördült fel az eddig türelmesen hallgató Viktor.

– Azt javasolja jótevőd, aki a levelet írta, hogy holnap személyesen nézd át és vidd el a pályázatodat, mert a tied a legjobb. Ha beadta a pályázatot, gyere haza, beszéljük meg a további teendőket!

– De... – kezdte mondani az apa, de a felesége közbevágott:

– Megértem, hogy most ingerült vagy, ezért javasoltam, hogy holnap beszéljünk!

– Igaza van anyának! – jelentette ki az eddig csendben figyelő Zsolt.

– Csak higgadt fejjel lehet rendet csinálni mindenhol. Te, apa, sokat teszel azért, hogy amit csinálsz, jól menjen. Reggeltől estig teszed a dolgod. Jó lenne néha a dolgozód munkáját is ellenőrizned! Mert ha nincs rá idő, az neked is sokba kerül. Ha észreveszik, hogy nincs kontroll, hamar visszaélnék vele – fejezte be komolyan.

Miután a két fiú elkészönt, az apa Trudira nézett:

– Meglátod, rendet teszek ebben a vállalkozásban! – fogadkozott. Majd pár pillanat múlva megjegyezte: – Zsolt szavai nagyon megleptek. Úgy látom, egyre komolyabban kell venni a véleményét.

– Lassan felnő a fiunk, Viktor! – mosolygott rá Trudi. – Zsolt egyre komolyabb tanulásban és viselkedésben egyaránt. Szerintem a kislány is jó irányba befolyásolja.

– Igazad van! – helyeselt a férj. – Most bemegyek hozzá. Szeretném, ha tudná, a család mindig számít rá, és ő is bármivel fordulhat hozzánk. Itt az ideje, hogy mi, férfiak megbeszéljük a családi dolgokat.

Trudi csak nézett a férje után. Nem akart faggatózni, hogy mi ez a hirtelen változás a fiú iránt.

22. FEJEZET

Viktor kopogott az ajtón és benyitott a fia szobájába.

– Zsolt, nem zavarlak? – kérdezte az ajtóból.

– Dehogy! Gyere csak be!

– Köszönöm! – helyezkedett el kényelmesen az apa. Komolyan a fiára emelte tekintetét. – Tudod, a mi családukban korábban történtek olyan dolgok, amikről sosem beszélgettünk, igaz, nem is volt eddig aktuális. Van egy doboz a szobámban, amihez ti sohasem nyúlhattatok hozzá. A család régi iratait tartom benne. Vannak köztük levelek is, amelyeket még senki nem bontott fel. Két borítékon viaszpecsét van, azok is bontatlanok.

– De miért? – csodálkozott Zsolt.

– Mert az egyikre az van ráírva, hogy „Nyisd fel, mikor kérem, az ősi múltam nem félem”. Eddig még családuk egyetlen tagja sem vette magának a bátorságot, hogy felnyissa őket. Ez a mi családi örökségünk. Hogy mikor és ki kapta az első levelet, nem tudom. Azt viszont igen, hogy minden apa elmondta a fiának: csak akkor lehet a borítékhoz nyúlni, amikor eljön az, aki minden történetet ismer. Egyszer a tiéd lesz az örökség...

– Apa!

– ...és neked is át kell majd adnod a fiadnak. Az én apám engem keményen nevelt. Mikor átadta nekem az örökséget, csak annyit mondott: „Volt, mikor szándékosan kemény voltam veled, fiam. De biztosnak kellett lennem abban, hogy nálad sem szakad meg az örökség folyamata.” Nem is szakadt meg. Itt vagy te, és most messzi földre készülsz. Mielőtt elmennél, megmutatom neked a borítékokat. A rajtuk lévő írásból kiderül, hogy Angliához köthetők, pontosabban Waleshez. Úgy érzem, nem lehet véletlen, hogy éppen neked van lehetőséged elnyerni a londoni ösztöndíjat. Ezért készülj fel a lehető legjobban! Most csak annyit mondom, amit minden generáció kapott az előzőektől: Bízom benned, fiam!

Zsolt a meglepetéstől és a döbbenettől megszólalni sem tudott, de az apja nem is várta.

– Most fekédj le és aludj! Jó éjt, fiam! – Azzal lassan felállt a karosszékből, és kiment az ajtón.

Alig csukódott be az ajtó az apa mögött, egy nagy füstgömbben megjelent a Bölcs.

– Látom, most nem vártál! Szerencsére nincs semmi baj, csak pár mondatot szeretnék mondani. Most tudtam meg, az ösztöndíjat biztosan te kapod meg. De azért ne bízd el magad! Láttam és hallottam, milyen

szépen, szorgalmasan készültél a versenyre. Ugyanilyen szépen kell szerepelned szombaton is, mert az első két helyezett jutalma két hónapos diákösztöndíj. Régi kastélyok történelmi kutatását kell végezni. – A Bölcs ekkor egy pillanatra elhallgatott, figyelmes szemmel nézte Zsoltot. – Az egyik helyszín épp Wales – mondta nyomatékosan. – Ha azt szeretnéd, nyerned kell! A győztes választhat a helyszínek közül. Gondold végig, mit is szeretnél. Én is ott leszek. Most pihenj jól! – tűnt el szokásos füstgömbjében.

23. FEJEZET

Másnap Trudi a konyhában épp Zsolt születésnap tortáját díszítette, mikor benyitott a férj.

– Képzeld! – újságolta. – A pályázatomat még a bíráló bizottság titkárságán el tudtam érni, és sikerült kicserélni! Itt van nálam a hamis példány. De ez nem minden!

Trudi érdeklődve nézett a férjére.

– A titkárnő megkérdezte, hogy megy a cég. Mondtam, hogy szeretnénk majd bővíteni. Erre a titkárnő: akkor miért mennek el öntől a mérnökök? Én egy pillanatig szóhoz sem jutottam. Milyen mérnökök? Végül azt mondtam, mindenki keresi magának a helyet, ahol jól érzi magát és anyagilag is jobban megbecsülik. Ezután be akartam menni a céghez, hogy utánanézzek, kik is akarnak felmondani és miért. De eszembe jutott, hogy talán jó lenne, ha tudnám, mit is műveltek az embereim a pályázattal.

– Igazad van! – helyeselt a felesége. – Menj be a szobába, dolgozz nyugodtan!

Viktor szót fogadott. Bement a szobába, még az ajtót is becsukta maga után.

Trudi tovább díszítette születésnap tortát. Néha megállt a keze, és csak nézte, milyen szépen formálódik az a süti, amely miatt korábban még a könnye is hullt. Óvatosan nyomta a torta szélére a habot, hogy egyenletes legyen. Középre tette a csokoládélapot, amire a szöveg kerül.

– De jó lenne most csak azt ráírni – gondolta –, hogy „szép lett a tortád, kisfiam”? Ugye, ilyet gondoltál te is? Ugye, jó érezni, hogy gondoltak rád, és ez a torta csak neked készült, egyedül neked! Tudod, én mindent beleadtam, hogy szép és finom legyen. Hidd el, nagy örömmel

csináltam, és ezután is gondoskodom minden évben róla. Hiszen az az igazi ajándék és a legnagyobb öröm, ha a kisfiam csillogó szemét látom!

Leült egy székre, és csak ekkor vette észre, hogy könnyeitől egyre homályosabban lát. Így ült egy darabig, majd meghatottságát leküzdve felállt, és a tortán lévő csokilapra ráírta: „Boldog születésnapot”. Kinyitotta a hűtő ajtaját, és szépen, óvatosan becsúsztotta a tortát. Épp időben, mert ekkor érkezett meg Zsolt.

– Anya, csak egyedül? – kérdezte.

– Apád a szobájában ellenőrzi a pályázatot. Képzeld, reggel sikerült kicserélnie!

– Az jó! – örült Zsolt.

Ekkor kinyílt a szoba ajtaja, és megjelent az apa.

– Hallottam a hangodat, Zsolt! Most néztem át a meghamisított beadványt. Már tudom, mit műveltek azok a... – A feleségére nézett, és nyelt egy nagyot. – A lényeg, hogy beszóltam a céghez, délután rendkívüli értekezletet tartok, megjelenés mindenkinek kötelező. Szeretném, ha te is velem jönnél, fiam, ha ott lennél mellettem! – nézett várakozón a fiára.

– Hát persze, apa. Mehetünk!

Ahogy becsukódott mögöttük az ajtó, Trudi az ablakhoz lépett, onnan nézett utánuk.

Az autóban az apa kezdte a beszédet.

– Egyszerűen képtelen vagyok elhinni, hogy a két legképzettebb mérnököm ezt tette velem! De most megkapják a magukét! – mondta ingerülten.

– Egy vállalkozásban nagyon fontos a bizalom és az igazságosság – szólalt meg a fiú. – De ugyanilyen fontos az egészséges önzés is. Én úgy gondolom, hogy szembesíteni kell a két embert a tényekkel, és a cég további jó működése miatt meg kell őket zsarolni.

Viktor a fiára pillantott.

– Ezt hogy képzeled? – kérdezte.

– A cégnek továbbra is jól kell működnie – folytatta Zsolt. – A két mérnökre szükség van! Ha azt mondd nekik, hogy bizonyítékok vannak a csalásra és feljelentetted őket, komoly büntetésre számíthatnak. De ha azt mondd, eltekintesz a feljelentéstől, ha az elcsalt pénzeket visszafizetik és még két évig garantáltan a cég dolgozói lesznek, akkor meggondolják a dolgot. Te leszel a gáláns főnök a két megtévedt dolgozó szemében! Két év alatt meg bármi történhet, de az biztos, hogy te erős maradsz, és a konkurens cég sem fog jobban megerősödni. Tudod, apa, az üzlet, az üzlet!

– Nagyon tetszik az ötleted – kanyarodott a cég parkolójába Viktor.

– Tényleg szükség van a két mérnökre, főleg, ha megnyerjük a pályázatot is. A józanságod most jól jött, fiam! – nézett elismerően a fiára. – Forró fejjel másként döntöttem volna!

– Még valami – fordult Zsolt az apjához. – Engedd meg, hogy kérdezzek és beszéljek a dolgozókhöz! Tudom, most azt gondolod, hogy nem is tudok semmit a ti munkátokról. De kérlek, bízz bennem! Meglátod, szép lassan kiderül, mi is folyik ennél a cégnél valójában!

24. FEJEZET

A tanácsteremben már összegyűltek a dolgozók.
Kérdőn nézték, a fiú vajon mit keres itt.
Zsolt körülnézett.

– Az osztályvezető még nincs itt? – kérdezte.
– Megbeszélése van a megrendelővel. De már itt is van! – mondta a helyettese.

Szavai alatt lépett be egy öltönyös férfi.

– Foglaljon helyet! – fordult hozzá Zsolt. – Gondolom, a fővárosi Zrt.-vel egyeztettek, hogy mikor kapják meg a 15 modulból álló komplett egységeket?

– Rosszul van informálva, fiatalember! Egyébként is, ki maga és milyen jogon kérdezget?

A láthatóan felháborodott férfinak Viktor felelt:

– Zsolt a fiam, és én hatalmaztam fel. Válaszoljon, kérem, a kérdésére!

– Rendben – fordult Zsolt felé az osztályvezető. – Tehát, ahogy az előbb is mondtam: rosszul van informálva. A Zrt. csak 8 modult rendelt, és azt le is szállítottuk a napokban.

– Ez meglep! Minden anyagnyilvántartón 15 egység anyaga van kiírva. Az eredeti megbeszélés is 15 egységről szólt, minden munkafázis 15 egységet igazolt le, és minden egység el is készült – sorolta Zsolt. – Csakhogy önnek van egy kis vállalkozása, amely bedolgozik a mi cégünknek. Jól tudom?

Az osztályvezető kényszeredetten bólintott.

– Ezért a bedolgozásért természetesen megállapodás szerint fizetünk. Csakhogy...

– Csakhogy? Már megint csakhogy? – vágott közbe gunyorosan az osztályvezető.

– Igen, csakhogy! Csakhogy, tisztelt osztályvezető úr, ön olyan munkáért is utalt a saját vállalkozásának pénzeket, amelyek nálunk készültek. Most is kiutalta saját vállalkozásának azt a pénzt, amely a 7 modul munka- és anyagköltsége volt. A mi dolgozóink által, a mi gépeinkkel, a mi munkaidőnkben készített alkatrészek díját ön egyszerűen saját kis vállalkozásának utalta át!

– Nem igaz! – hördült fel az osztályvezető.

– Nem igaz? – ismételte gúnyosan Zsolt. – Itt a kezemben ez a dosszié. Tudja, mi van ebben? Az elmúlt évek összes bizonylata. Ezek bizonyítják, hogy ön mikor és mennyivel károsította meg a cégünket!

Az osztályvezető falféherre sápadt.

– Az én édesapám éjjel-nappal azon volt, hogy folyamatos munkával és megfelelő bérekkel tudja működtetni a céget – folytatta Zsolt rendületlenül. – Ön pedig, osztályvezető úr, azon munkálkodott, hogyan tudja a dolgozóink által készített készterméket folyamatosan a saját vállalkozásának számlázni, azaz ellopni! Ráadásul önnek még ez sem volt elég! Lefizette a tervező osztály vezetőjét, hogy hamisítsa meg a pályázatunkat. Így a konkurens cég győz, ahova ön is bedolgozik, és onnan is tud a saját vállalkozásába pénzt utalni. De nem sikerült a terve! Ma délelőtt apám még időben kicserélte a hamis pályázatot az eredetire.

Zsolt szavai közben a teremben egyre nagyobb mozgolódás, majd morgolódás támadt.

– Uraim! – emelte Zsolt a dolgozókra a tekintetét. – Ezek a tények nagyon kemények. Lopás, csalás, visszaélés, hamisítás: mindezekkel vádolhatók egyes vezetők. Ezért büntetés jár! Apámon a sor, hogy mérlegelje és döntse el, ki és milyen mértékben bűnös. Biztos vagyok benne, hogy a cég jövőjét figyelembe véve fog dönteni! – Ezzel felállt, és méltóságteljesen kivonult a teremből, miközben érezte magán a dolgozók tekintetét.

Kint megállt az ajtó előtt és nagyot sóhajtott. Csak annyit mormolt maga elé:

– Köszönöm neked, Bölcs! Most a családunkon segítettél!

Szeme előtt megjelent egy keskeny füstcsík, és megsimogatta az arcát.

25. FEJEZET

Másnap volt a fővárosi verseny.

A helyszínen Zsolt izgatottan várakozott a magyartanárral együtt, közben a többi versenyzőt figyelték.

Három idősebb férfi érkezett. Megálltak a katedránál, a középső megszólalt:

– Köszöntöm önöket. Ismertetem a verseny menetét! A tanulók egymás után felelnek a kisorsolt anyagból. Amennyiben holtverseny alakul ki, pótkérdéseket kapnak, amelyek témáját mi határozzuk meg. A

sorrendet már kisorsoltuk. Kérem a kísérőtanárokat, a folyosón várakozzanak!

– Zsolt! – fordult gyorsan a fiúhoz a magyartanár. – Most csak a tanult anyagra koncentrálj! A plusz kérdésen ne járjon az eszed, mert megzavarhat. Úgy felelj, mint otthon tetted! Akkor minden rendben lesz.

A kísérőtanárok kimentek a folyosóra. Az érettségi tablókat nézegették, közben a fiúkra gondoltak.

Több óra elteltével végre nyílt az ajtó.

– Fáradjanak be, uraim! – invitálta őket az egyik zsűritag.

A tanárok izgatottan léptek a terembe. Miután helyet foglaltak tanítványaik mellett, az elnök emelkedett szólásra.

– Sok jó, még több kiváló feleletet hallottunk, de két fiatalember kiemelkedett a mezőnyből. Mind a két fiú kitűnőre vizsgázott a mai napon. Döntés még nincs. A mellettem helyet foglaló professzor úr kíván előterjesztést tenni. Professzor úr, öné a szó!

Barátságos, de határozott férfi állt fel.

– Mint a verseny kezdetén mondtam, talán pótkérdés is elképzelhető – kezdte. – Én úgy gondolom, hogy annak megválaszolása egyben plusz jutalmat is érhet. Van nekünk két diákösztöndíjünk a két nyári hónapra, teljes ellátással. Aki jobban teljesít, az választhat. Gondolom, ennyit megér egy kis további gondolkodás – mosolyodott el, majd Zsolthoz fordult: – Ön az egyik kiválóan teljesítő. Mondana pár mondatot Angliáról?

Eddig Zsolt azon gondolkodott, vajon mekkora leégés lesz ebből a plusz kérdésből. Azt érezte, hogy ő az egyike a két legjobban szereplő versenyzőnek. Amikor elhangzott a kérdés, egy pillanatra megijedt. El sem tudta képzelni, mit is lehet erre a kérdésre válaszolni. Aztán megint jött az a nyugodt, furcsa érzés, tele tudással. Természetes egyszerűséggel kezdte a feleletet:

– Mint ahogy a nevében is benne van, az Egyesült Királyság több ország közössége. Hosszú történelme alatt uralkodók és háborúk jöttek-mentek. Minden tartomány, minden országrész ragaszkodott saját kultúrájához és legfőképpen vallási közösségéhez. A különböző dinasztiák örökösödése nagyban függött vallási kötődésüktől. Ezekből az eseményekből véres összetűzések keletkeztek az országok között. Én úgy gondolom, professzor úr, a száraz tények ismertetése helyett érdekesebb lenne a Nagy-Britanniát alkotó országok magyar kötődéséről beszélni, ugyanis minden országrésznek van magyar kapcsolata.

Várakozásteljesen nézett a professzora, majd annak bólintása után magabiztosabban folytatta:

– Skóciával kezdem, mert velük volt legelőször kapcsolatunk. Szent István királyunk lányának, Ágotának volt egy kislánya, őt Margitnak hívták. 1047. június 10-én született Nádasdon. Ott élt két testvérével, Krisztinával és Edgarral. Angliában akkor is folyt a hatalmi harc, és 1057-ben megüresedett a trón. A királyválasztásra összehívott Bölcsek Tanácsa úgy döntött, hogy Margit édesapját, Edmundot, az utolsó angolszász örököszt visszahívják Magyarországról. Ezért az egész család Angliába utazott, ahol Edmundot királlyá koronázták. Edmund néhány év múlva meghalt, a Bölcsek Tanácsa ekkor Edgardot ültette trónra. A gyermek

királynak esélye sem volt a hastingsi győztes Hódító Vilmostal szemben. Ekkor Ágota a három gyermekkel Skóciába menekült, ahol III. Malcolm uralkodott. A király hamarosan feleségül vette Margitot, aki lassan leszoktatta vad szokásairól és heves indulatáról. Margit befolyására Malcolm a németalföldieknek és a normannoknak földet adott. Margit segítette a szenvedőket is, templomokat és kolostorokat építtetett. 1093. november 16-án halt meg, 1261-ben szentté avatták.

Zsolt eddig szinte egy szuszra mondta el Szent István unokájának, Skóciai Szent Margitnak a történetét. Most nagyot lélegezve folytatta:

– Vagy nézzük Írországot! Kutatásaim szerint velük nem volt dinasztikus kapcsolatunk, de egy érdekességet mégis találtam. Az ír tartományokban állandó volt a katolikusok és a betelepült protestánsok közötti vallási háborúskodás. A protestánsok Orániai Vilmos vezetésével 1690-ben győztek a katolikusok felett. A csata emlékére minden évben a mai napig felvonulnak a harc színhelyén, hogy így demonstrálják örökös győzelmüket. A haladó nézetű katolikusok és protestánsok megalapították az Egyesült Írek Szövetségét. De ezt az angolok nem nézték jó szemmel, mert az ő befolyásukat gyengítette. Írországból felkelés tört ki, melyet az angolok levertek. 1800-ban megalakult az Egyesült Királyság, de béke nem lett. 1905-ben létrejött a Sinn Féin, melynek vezetője Arthur Griffith volt. Griffith a Magyarország feltámadása című könyvében fejtette ki az ország kormányzásával és a függetlenséggel kapcsolatos nézeteit, példaértékűnek tartva az 1867-es osztrák-magyar kiegyezést.

– Nagyon érdekes – mormolta az egyik zsűritag.

– Nagy-Britannia egy újabb része Wales. A mindenkori trónörökös címe a walesi herceg. Az országrész magyar vonatkozása nem igazán történelmi, inkább irodalmi. Arany János 1861-ben írta A walesi bárdok című balladáját, amely a tartomány angol meghódításáról szól. 2017-ben Montgomery város polgármestere a Freeman of Montgomery címet adományozta a költőnek.

– Nagyszerű! – dicsérte meg Zsoltot a professzor. – Kíváncsian várom, mit mondasz Angliáról!

– Anglia, ahogy már mondtam, királyság. Együtt kormányozzák Skóciával, Wales-szel és Észak-Írországgal. Jelenleg II. Erzsébet királynő uralkodik, akinek ereiben magyar vér is csörgedez. Először is, Skóciai Szent Margit, Szent István királyunk unokája minden angol király ősanyja, mert lánya, Matild Hódító Vilmos legkisebb fiához, I. Henrikhez ment feleségül. Természetesen ez nagyon távoli, szinte az idők ködébe vesző atyafiság. De akad közelebbi is. Történt ugyanis, hogy 1812-ben Erdélyben, Erdőszentgyörgyön, a Rhédey család kastélyában egy kislány született, Claudia. Később a szépségéről és nemeslelkűségéről híres lány a bécsi bálokon a társasági élet közkedvelt szereplőjévé vált. Itt ismerkedett meg Sándorral, I. Vilmos württembergi király unokaöccsével, aki meg akarta kérni a kezét. Claudia apja viszont kikötötte, csak akkor adja a lányát, ha Sándor magyar nyelven kéri meg Claudia kezét. Ez meg is történt, és 1835 tavaszán megtartották az esküvőt. A 6 évig tartó házasságból 3 gyermek született, két lány és egy fiú. A fiú apjához hasonlóan a hadseregben futott be karriert, majd 1866-ban feleségül

vette Mary Adelaide cambridgei hercegnőt. Házasságából 4 gyermek született, az első lány, majd három fiú. A lány, Mary Victoria V. György oldalán Nagy-Britannia és Írország királynéja lett. Ebből a házasságból két fiú született. Az idősebbik lemondott a trónról egy amerikai elvált asszony szerelme miatt, így a második fiú lett VI. György néven a király. Ő pedig nem más, mint a jelenleg uralkodó II. Erzsébet királynő édesapja. Tehát a magyar Rhédey Claudia grófnő unokája angol királyné, dédunokája angol király, ükunokája angol királynő lett. II. Erzsébet örököse, Károly walesi herceg 2010-ben járt Erdőszentgyörgyön, hogy lerója kegyeletét családja ősayja előtt.

26. FEJEZET

Zsolt elhallgatott.
Senki sem szólt.
Végül ismét Zsolt szólalt meg:

– Tudom, sok volt az évszám, de tényekre szükség van a hitelesség miatt. Beszélhetek más dolgokról is. Például Wales fővárosáról, Cardiffról és gyönyörű váráról, ahol ebben az évben kezdődtek a felújítási és restaurálási munkálatok.

– Azt hiszem, ennyi elég lesz – mondta a professzor. – Adjuk meg a lehetőséget a másik fiatalembernek is!

– Tisztelt professzor úr! – kezdte a fiú. – Én úgy érzem, hogy a versenyfeladatot teljesítettem, az elvárásoknak megfeleltem. De most azt is megtanultam, hogy egy feladat elvégzéséhez sokszor még a 100% sem elegendő. Szükség lehet olyan plusz tudásra, mint amilyent Zsolttól hallottunk. Meg sem kísérelem, hogy előadását felülmúljam.

– Tökéletesen egyetértek – bólogatott a professzor. – Versenybeli teljesítménye azonos volt Zsoltéval, csak az döntött az ő javára, amit a pluszkérdésre válaszolt. Zsolt beszélt a walesi fővárosról és várának felújításáról. Nos, az egyik diákösztöndíj éppen a cardiffi várnál folyó munkálatokba kínál betekintést. A másik lehetőség szintén Walesben van, Harlech váránál. Az ösztöndíj időtartama két hónap, a szállást és a teljes ellátást az alapítvány fizeti. Most már csak az a kérdés, ki hová utazik – mosolygott várakozóan a két fiatalemberre.

– Mivel a pluszkérdésre Zsolt válaszolt, ő dönthet – vette át a szót a zsűri elnök.

– Cardiffba szeretnék menni – felelte Zsolt határozottan.

– Akkor ezt eldöntöttük. Az biztos, hogy én a legnagyobb jóindulattal fogom ajánlani önöket az angol kollégák figyelmébe – fogott velük kezét a professzor, majd átnyújtotta az ösztöndíj iratait.

– Látod! – fordult Zsolt-hoz kifelé menet a magyartanár. – Soha nem vész kárba az a tudás, amit egyszer megtanultál. Mert itt az ország ismerete volt a döntő!

Ekkor érte utol őket a professzor, aki a fiú vállára tette a kezét, miközben így szólt:

– Nagyon tetszett az előadásod. Ha Londonba érkezel, keress fel az egyetemen! Itt a névkártyám.

A fiú kissé csodálkozva vette át a kicsiny lapot. A professzor is észrevette csodálkozását, ezért magyarázólag fűzte hozzá:

– Az esetleges közös kutatómunka előnyös lehet mindkettőnk számára!

Már hazafelé tartottak, amikor megszólalt a magyartanár:

– Hát az biztos, nem mindenkit kér fel egy professzor közös kutatómunkára. Valami nagyon megtetszhetett neki az előadásodban.

– De az előadásra nem került volna sor, ha nem végzek holtversenyben az első helyen. Ezt pedig a tanár úrnak köszönhetem!

– Te tanultál, nem én!

– Viszont a tanár úr segített a felkészülésben. Ebben a sikerben az ön munkája is benne van!

Nagy egyetértésben utaztak tovább, és még sötétedés előtt hazaértek. A fiú próbálta a magyartanárt meghívni egy kávéra, de ő elköszönt és már ment is tovább.

27. FEJEZET

A **hogyan Zsolt benyitott az ajtón, édesanyja mosolygós arca fogadta.**

Apja és az öccse az asztalnál ült, várták, mit fog mondani.

– Anya, apa! Első lettem!

Tovább nem tudta folytatni, mert anyja boldogan ölelte át.

– Én okos kisfiam! Nagyon sok örömet szerezte már nekünk. Most mi szeretnénk meglepni téged! – Azzal kinyitotta a hűtő ajtaját, és elővette a születésnap tortát.

Zsolt nagyon örült, hogy az ő születésnapjára és csak neki készült ez a szép torta. Virágdísz is volt rajta, és felirat: Boldog születésnapot! De gyertya nem volt sehol!

Mintha Trudi tudta volna, hogy fia a gyertyát keresi, a torta közepére tűzött egyet és meggyújtotta. A gyertya lobogott, a család harsogva énekelte a születésnap köszöntőt.

– Ez volt az első meglepetés! Most jön a második! – szólalt meg a köszöntő végén Trudi.

Erre a szemben lévő ajtó kinyílt, és ott állt Rebeka. Büszkén indult Zsolt felé. A két fiatal csak egymás szemét látta. Mikor találkoztak, összeborultak, még szólni sem tudtak. Összekapaszkodva, egymást ölelve álltak, és tudták, hogy számukra a másik a legfontosabb az egész világon. A szülők meihatottan nézték őket.

– Kisfiam! – szólalt meg végül Trudi. – Most gondold valamire, amit nagyon szeretnél, hogy teljesüljön, és fújd el a gyertyát!

Zsolt ránézett Rebekára, elmosolyodott.

– Gondoltam! – Azzal a torta fölé hajolt, és nagy levegővel elfújta a gyertyát. Látszott rajta, hogy ő is meghatódott, ezért a szülei felé fordulva csak ennyit mondott: – Köszönöm! Sosem fogom elfelejteni az első születésnap tortám!

– Fiam! – szólt az apa. – Gratulálok én is. Nem is tudod, tegnap milyen nagy sikert arattál! Nem csak felnőttként, igazi vezetőként mutatkoztál be családi vállalkozásunkban. A mérnökök maradnak, és azóta már többen is érdeklődtek, mert nálunk szeretnének dolgozni. De most tiéd a szó! – nézett körül egyetértést várva. – Mesélj, mi volt a versenyen? Hogyan sikerült győznöd?

Zsolt beszélni kezdett a versenyről. Mesélt a felkészüléséről, a tanárok kérdéseiről és a többiek feleletéről. A végén elmondta a pluszfeladatot, a professzor felkérését, és azt is, hogy érettségi után rögtön Wales fővárosába fog menni vártörténeti kutatómunkára.

– Máris? – keseredett el az anya. – Még egy hónap, és megint nem lesz kisfiam?

– Ugyan már, anya! Itt van az öcsém is! Megígérem, hogy gyakran jelentkezem: írok is, meg telefonálok is. De értsd meg: ezt a felkérést nem hagyhattam ki! Ráadásul a professzor kérte, ha Londonban leszek, jelentkezsem nála a közös kutatómunka miatt.

– Ez igen! – bólogatott az apa. – Nagy dolog kiérdemelni valamit, megtartani meg nagy kihívás! De ahogy ismerlek, mindent meg fogsz tenni, hogy elégedett legyen a professzor. Bízom benned, fiam! – Elmosolyodott, úgy folytatta: – Most eszünk egy szeletet a tortádból, aztán hazakíséred Rebekát!

Trudi már tálalta is a tortaszeleteket. Hamarosan üres lett minden kistányér, és Trudi sok dicséretet kapott a finom tortáért.

28. FEJEZET

A

fiatalok elindultak Rebekáék háza felé.
Pár lépés után Zsolt szólalt meg:

- Képzeld, Rebeka, valamelyik este apa bejött hozzám, és így szólt...
- kezdte mesélni, ami akkor történt. A lány csak hallgatta, és a végén megkérdezte:
 - Lehetséges valamilyen ősi kötődés Wales és a ti családok között?
 - Nem tudom. Apa megígérte, hogy megmutatja a leveleket. Akkor majd úgyis beszélünk róla.
 - Persze! – helyeselt a lány. – Ha kellek, itt vagyok és segítek! De most térjünk vissza a mai napra! Örültél, hogy kaptál a születésnapodra tortát?
 - Nagyon! Most már le tudnám írni, milyen egy igazi születésnapos torta.
 - Miért? – kérdezett vissza a lány. – A torta az torta, akár születésnapos, akár nem. Legfeljebb az utóbbin nincs gyertya. Vagy rosszul gondolom?
 - Tudod, Rebeka, sokat gondolkodtam ezen. A tortának van tésztája, tölteléke, máza, sőt díszje is. De az én igazi születésnapos tortám – azzal megállt és a lány szemébe nézett – gondosan és szeretettel kiválasztott négy kocka sütiből áll, a krémje igazi gondoskodásból, a habja finom törődésből, a teteje igazi megértésből és körbe-körbe finom őszinteségből. Tudod, én már kaptam egy ilyent, és nekem mindig is az lesz az első és igazi szülinapi tortám!
- A lány szeme már csillogott. Zsolt közelebb hajolt, és megcsókolta Rebekát. A lány egy pillanatra meglepődött, aztán visszacsókolt.

29. FEJEZET

Egy hónap múlva Zsolt befordult az utcasarkon.

Már látta a hatalmas épületet és rajta a feliratot: University of London.
– Méltóságteljes épület, és szinte elérhetetlen álom – gondolta. – Mennyi lemondásba és küzdelembe került ide jutni!

A portán megmutatta a papírjait.

– A másik fiú már itt van – mondta a portás. – Második emelet jobbra.

Zsolt a falon lévő képeket nézegetve ért a második emeletre. Kristóf, akivel a fővárosi döntőt vívta, a szobában pakolgatott.

– Örülök, hogy újra találkozunk! – nyújtott kezét Zsolt. – Gondolom, már megnézted, hova kell holnap utaznod. Harlech vára nagyon impozáns négy hatalmas tornyával, szinte misztikus!

– Igen, nekem is ezért tetszett meg! – felelte Kristóf. – Szeretem a misztikus, sejtelmes helyeket, ahol valamikor csuklyás szekták tartották összejöveleteiket. Tudod, a valahova tartozás és a közösségi erő, ami nekem kell!

– Én megelégszem a „tartozni valakihez” helyzettel – mosolygott Zsolt. – De megértelek téged is. Mindenki olyan helyen és olyan közegben szeretne élni, ahol jól érzi magát. Most lemegyek a professzorhoz – folytatta kis szünet után –, mert arra kért, ha megérkezem, feltétlenül keressem fel.

– Ez igen! – bólogatott elismerően Kristóf. – Könnyebb lesz a dolgod, ha egy professzor a pártfogód!

– Lehet, de az anyagot mindenképpen tudni kell – jegyezte meg Zsolt. – Mindjárt jövök! – szólt vissza, miközben a lépcső felé tartott.

A főépület első emeletén találta meg a professzor szobáját. Óvatosan, de határozottan kopogott. Várta a hangot belülről, de épp akkor nyílt az ajtó. A professzor állt az ajtóban.

– Örülök, hogy egyből ide jöttél! Úgy látom, komolyan vetted a kérésemet, és a kötelesség neked az első. Így biztos eredményes lesz a közös munkánk. Gyere be! – invitálta a fiút szobájába.

Zsolt egyszerűen berendezett szobában találta magát. Íróasztalon és irattartó szekrényeken kívül csak néhány kényelmes fotel volt az egyik sarokban. Ide telepedtek le.

A professzor magyarázni kezdett.

– A munka, ami Cardiffban vár, nem lesz könnyű. Most nem csak az idegen nyelvre és az ismeretlen helyre gondolok. A történelmi helyek és

feltárásuk nagy körültekintést igényel. Lesz ott egy ember, akivel mindig mindenhova menned kell. Csak akkor maradhatsz egyedül, ha ő engedi, vagy kéri, mivel más teendői is lesznek. Ő irányítja az egész felújítást, de feltárást is végeznek. Lehetnek olyan helyek, amelyek mindenki előtt ismeretlenek, ezért veszélyesek is lehetnek – intette a fiút. – A jövő hónap első szombatján várlak az irodámban, akkor beszámolsz az addig történetekről. A második hónap végén, a beszámoló után elmegyünk egy érdekes közösségbe. Megismered szokásaikat, betekinthetsz mindennapi életükbe. Ez egy kivételes lehetőség! – Magyarázatát befejezve a fiúra nézett. – Szeretnél valamit kérdezni, vagy van valami, amiről még beszélünk kellene?

– Nincs semmi, ami ne lenne érthető! Tehát a hónap elején jövök, és beszámolok mindenről.

– Akkor minden rendben! Holnap utazol. Meg szeretnék kérni, hogy ezt a leveled add át annak a férfinak, aki a felújítást vezeti. Csupán szolgálati levél – tette hozzá.

Ahogy mentek az ajtó felé, a professzor barátságosan a fiú vállára tette a kezét.

– Jó munkát és jó utat! – búcsúzott el.

Kristóf már várta.

– Na, sikerült begyűjteni az első piros pontokat? – kérdezte nevetve.

– Talán igen! – válaszolt szintén nevetve Zsolt. – Már meg is kaptam az első feladatokat. A hónap elején visszajövök, hogy beszámoljak az ottani történésekről.

– Én is. Gondolom, lesz mit mesélni majd! Most beszéljünk, miénk az egész délután!

– Beszélgetés és pihenés, nem is rossz program! – nevetett Zsolt. – Ki kell használni, mert lehet, hogy hosszú ideig nem lesz rá alkalom.

30. FEJEZET

Másnap délelőtt érkezett Zsolt Cardiffba.

Már vártak rá.

A várban a feltárást vezető elmagyarázta, hol vannak, és az a terület mire szolgált. A nap nagyon gyorsan eltelt.

Este a szállásán elővette azokat a borítékokat, amelyeket édesapja indulás előtt bízott rá. Kettő simán le volt ragasztva, másik kettőn viaszpecsét. Az egyik sima levelet óvatosan a felbontotta.

A borítékban egy megsárgult lap volt. Széthajtogatta, és egy családfa rajzát látta. Legalul keltezés: Cardiff, 1676, mellette két név: John Harvey és Anne Trewit.

Zsolt nézegette a szépen megrajzolt ágakhoz írt neveket, és közben járt az agya.

– Vajon ez a miénk lehet? Vagy megőrzésre kaptuk valakitől? Inkább megnézem a másikat is! – gondolta.

Kezébe vette a másik borítékot, és a ragasztás mentén azt is felbontotta.

Hatsoros írás volt benne:

***„Gergely kezdet előtt Julianus vége,
Anglia is halad évszázadot késve,
Kettős torony árnya a gyűrűre mutat,
Áhítat a szent hely, padon irányt mutat.
Mint az ördög száll le, tűzzel keres-kutat,
Tartója csak hatnak, hétre talál utat.”***

– Egyre misztikusabb ez a történet – gondolta. – A viaszpecsétetes levélen ott az írás, hogy „nyisd fel, mikor kérem, az ősi múltam nem félem”. Semmilyen más utalás nincs. Mi a csuda lehet ez? – töprengett. – Várjunk csak! A családfa lapján ott szerepel Cardiff! Ez már beszédes információ!

Újra kezébe vette az első lapot.

– Hogy is van ez? Apámnál egy olyan levél volt, amit Cardiffban írtak még 1676-ban. Hogy került ez hozzánk? És a családfa... A családfa 1790-ig van vezetve, akkor született egy William Harvey nevű fiú. Eddig ez rendben is van! Dehogyan van! – kapott a fejéhez. – Hogy lenne rendben, ha a levelet hamarabb írták, mint az utolsó bejegyzést?

Felugrott, idegesen járkált néhány percig. Mikor kissé megnyugodott, a második lapot vette a kezébe.

– Ez a hatsoros írás olyan, mintha iránymutatást adna egy történet megfejtéséhez. Lehet, hogy a családfához? Nézzük csak: „Gergely kezdet előtt Julianus vége”. Azt tudom, hogy Julius Caesar császár volt, Gergely császárról viszont nem hallottam, csak Gergely pápáról. Nem jó – nézte meg újra a lapot. – Nem Julius, Julianus. Ki lehet az? Julianus... Julianus barátnak, aki Magna Hungariát kereste, nem lehet kapcsolata Wales-szel – töprengett. – Megvan! Caesar naptára, a Julianus naptár! És XIII. Gergely pápa ezt reformálta meg! Így már igaz, hogy „Gergely kezdet előtt Julianus vége”!

Lázasan izgalommal olvasta a második sort:

– „Anglia is halad évszázadot késve”. Ez a naptárra vonatkozhat. Gergely pápa 1582. október 4-én léptette életbe naptárát. De mikor vezették be Angliában? Úgy emlékszem, 1752. szeptember 2-án. Hm. Akkor nem évszázadot, évszázadokat késtek. Vagy szeptember 2. a fontos? De mi van akkor? – vett elő egy kis zsebnaptárt. – Hát persze! Rebeka napja. Tényleg, Rebeka! Azt mondta, hogy augusztus végén meglátogat. Ha eljönne, talán meg tudnánk oldani ezt a rejtvényt!

Zsolt boldog mosollyal gondolt Rebekára. Egy pillanatig nem izgatta sem a családfa, sem a hatsoros, de aztán...

– Igen, a hatsoros! Hogy is van tovább? „Kettős torony árnya a gyűrűre mutat”. De hol van az a kettős torony? És hol van a gyűrű? Meg egyáltalán, milyen gyűrű? – Nagyot ásított. – Hagyjuk. Ezt úgy sem tudom ma megoldani. Aludnom kell, mert holnaptól kemény napjaim lesznek.

31. FEJEZET

Reggel Zsolt már fitten, a feladatra készen várta a kocsit. A kutatásvezető kiszállt a sofőr mellől, és hátra ült Zsolt mellé.

– Minden rendben? – kérdezte, de a választ meg sem várva máris folytatta: – Tegnap adtál nekem egy levelet, amit a professzor úr küldött. Abban az áll, hogy legyen egy füzeted, amelybe mindennap leírod, mikor, hol és mit csináltál. Mindent tudni akar a professzor: mit láttál és hol, de azt is, amit gondolsz róla – nézett a fiúra. – Általában nem szoktuk ezt kérni a gyakornokoktól, de ha a professzor fontosnak tartja, teljesíteni kell! Ki tudja – tette hozzá –, talán még neked is jól jöhet ez a precíz munkanyilvántartás.

– Szerintem is – felelte a fiú. – Egy professzornak nem lehet felületes munkát átadni. Szeretném, ha a végén elégedett lenne velem!

Épp a várkastély elé értek. Zsolt ösztönösen a tornyokat nézte: van-e kettős torony valahol? Ott volt! A sarkon ágaskodott a szép, formás torony, mellette a másik! Gombócot érzett a torkában, olyan izgatott lett. A kutatásvezető hangja térítette vissza.

– A kutatás és a felújítási munka ebben a hónapban a vár két szárnyában lesz. Aztán a jövő hónap vége felé következik a kettős torony, utána a régi vár – magyarázta, majd átnyújtott egy vaskos jegyzetfüzetet. – Itt a füzet, amiről beszéltünk. Benne van egy alaprajz a várkastélyról, megszámozva a munkaterületeket. Írd be a füzetbe hányadikán, hányas munkahelyen, mit és meddig csináltak, és azt is, mi volt a te feladatod. Ez így átlátható és világos munka.

Zsolt bólintását látva a kutatásvezető az egyik szárnyra mutatott.

– Ma ebben az épületben lesz dolgunk. Gyere!

Az épületszárnyba belépve a látvány döbbenetes volt! A már felújított terem ragyogott, az aranyozott, boltíves mennyezet és oldalfalak gyönyörű látványt nyújtottak. A faburkolatok szintén megújultak, csodálatos intarzia díszítette őket. Az ablakok ólomkristály üvegei, a

színek és minták mestermunkák! Ez a terem csak egy volt a sok közül, de felújítása gyönyörűen sikerült.

A napok múlásával Zsolt azt is észrevette, hogy minden terem egységes egészet alkot. A helyiségek aprólékos megfigyelésével és tanulmányozásával töltötte napjait, közben mindent gondosan följegyzett.

32. FEJEZET

Egy hét, két hét, három hét, és már véget is ért a hónap.
A professzor várta Zsoltot. A fiú izgatottan nyújtotta át munkáját.

A füzetben az épület jelölése, a számozott helyiség és annak leírása szerepelt. Külön-külön mindegyik világosan, érthetően volt bemutatva, utánuk pedig a munka közben támadt gondolatai szerepeltek.

A professzor átnézte a füzetet, majd Zsoltra pillantott.

– Szép munka! Ezt vártam tőled! Remélem, a jövő hónapban is ilyen remek munkát végzel!

Zsolt kissé elpirult a dicséret hallatán, de a professzor nem vette észre zavarát, folytatta:

– Szeptember első szombatján, azaz harmadikán délelőtt várlak a beszámolóval. Délután pedig egy közösség összejövételére megyünk. Ez a közösség előnyös lehet számodra – mosolyodott el. – Akkor a jövő hónap elején várlak!

Zsolt elgondolkodva ment ki az épületből. Eszébe jutott, már egyszer mondták neki, hogy „ez a közösség előnyös lesz számodra.” Aztán mi lett! Gyorsan elhessegette ezt a gondolatot, és sietett, hogy a buszt, mely visszaviszi Cardiffba, le ne kesse.

33. FEJEZET

Hamar eljött augusztus utolsó hete.

Zsolt munka közben alig vette észre a napok múlását. Gyönyörködött a vár felújított részeiben, hiszen a másik épületszárny is ugyanolyan csodálatos volt, mint az előző.

– Holnaptól a kettős torony következik – mondta egyik nap a vezető.

– A kettős torony! – dobbant nagyot Zsolt szíve. – Hogy is van a versike? „Kettős torony árnya a gyűrűre mutat”. A torony rendben van. De a gyűrű, az vajon hol lehet? Fel kell menni a toronyba, hátha ott rájövök a megoldásra! – gondolta.

Alig várta a másnapot. Izgatottan ment be a kutatásvezetővel a toronyba.

– Ma délelőtt nézz jól körül. Mindent úgy csinálj, ahogy megbeszéltük! – intette a férfi. – A magad ura leszel, nekem a városban van dolgom. – Azzal már ment is.

Zsolt szót fogadott: egyedül nézett szét. Minden helyiségbe bement, de most csak gyönyörködött, nem jegyzetelt, nem írt le semmit. A toronyterem ugyanis egyszerűen leírhatatlan volt: aprólékos, aranyozott minták, intarziaberakások. Igazi pompa! Alig tudta a látványt otthagyni, hogy a legfelső szintet elérje.

Körbejárt a tetőszobában. Vajon honnan látszik a torony árnyéka? Vagy még felesleges nézegetnie, hiszen csak egy hét múlva lesz szeptember másodika? De azért figyelmesen körülnézett.

Az egyik ablakból a régi vár épülete volt látható, és az árnyék már közelített felé.

– A régi vár lesz az? – kérdezte magától Zsolt. – Ha jobban megnézem, a vár eleje olyan, mint egy pecsétgyűrű éke. A kör alakú vár pedig jelképezheti a gyűrűt is. Lehet, hogy ott lesz, amit én keresek? – gondolta izgatottan.

Ahogy figyelte az ősi várat, eszébe jutott első beszélgetése a kutatásvezetővel.

– Azt mondta, hogy a kettős torony után a régi vár következik – emlékezett vissza. – Remélem, még itt leszek akkor! Vagy egyszerűen megkérem, hadd nézzem meg a várat, mielőtt elmennék. Igen, ez jó ötlet! – mosolygott magában.

Még szélesebb lett a mosolya, ahogy a másnapra gondolt. Nem igazán a „holnap” izgatta, hanem Rebeka, aki délben érkezik.

– Holnap elé megyek Londonba – határozta el. – A vezető biztos elenged. Egy hétig itt lesz Rebeka! – örült már előre. – Szállást szereztem neki, és megmutatom a felújított épületeket. Talán még a titkot is megfejtjük együtt! Lehet, hogy a mi családnak köze van ehhez a szép városhoz? – kérdezte magától.

Megrázta a fejét.

– Ne erre gondold, Zsolt! – intette magát. – Az most a legfontosabb, hogy a füzetemet úgy vezessem, hogy a professzor elégedett legyen a munkámmal!

Szót fogadott magának, így az egész nap szorgos jegyzeteléssel telt. Este még átnézte a füzetet, de már a holnapi napra gondolt, mikor Rebekával újra találkozni fog.

34. FEJEZET

A lány most is olyan szép és elegáns volt, mint mindig.

Sugárzott belőle a magabiztosság.

Nagyon megörültek egymásnak, jöhetett a rég várt beszélgetés. A kollégium közelében beültek az egyik kerthelyiségbe. Üdítőt kértek, és közben sorra mesélték élményeiket.

– Képzeld! – újságolta Zsolt, mikor már elmesélte, mit talált a borítékokban. – A hatsoros versből már két sort megfejtettem. Most az jön, hogy „Kettős torony árnya a gyűrűre mutat”. Szerintem a régi várban kell valahol lennie annak, amit keresünk. Jövő héten, szeptember 2-án korán reggel mutatja meg az árnyék, hol van, ami minket érdekel. Ha lenne kedved, korán elmennénk a várba, és megkeresnénk, amiről az írás szól.

– Rendben! – felelte a lány. – Egyedül veszélyes az ilyen dolgot kutatni. Sok nem várt esemény történhet. A harmadik sor titka tehát másodikán feltárul előttünk. De mi a következő sor?

– „Áhítat a szent hely, padon irányt mutat” – idézte fejből Zsolt. Annyit olvasta már a verset, hogy megtanulta.

– Ha logikusan gondolkodunk, akkor a szent hely egy kápolnát jelenthet. Nyilván van ott oltár és persze pad is.

– Igen! – helyeselt a fiú. – Azt a padot kell keresni, melynek az oldalán valamilyen jel az irányt mutatja! Mert úgy szól tovább a vers: „Mint az ördög száll le tűzzel keres-kutat”. Tehát a padon lévő jel valószínűleg lefelé mutat. Arra száll le az ördög, és tűzzel, gondolom, fáklyával keres-kutat. „Tartója csak hatnak, hétre talál utat” – folytatta tovább a verset. – Szerintem ez azt jelenti, hogy fáklyatartók vannak lent,

amik világítanak, és a hat közül valamelyikkel kell valamit csinálni. Hogy mi ez a hetedik tartó, azt nem tudom! – Elmosolyodott. – Ahogy most végigvezettük a teendőket, most látom igazán, hogy ehhez a feladathoz nagyon kellenél, Rebeka! Lehet róla szó? – nézett kérdően a lányra.

– Persze! Most már engem is érdekel, mi és hogyan történt sok száz évvel ezelőtt!

35. FEJEZET

Cardiffban a lány elfoglalta szállását. Esténként sokat voltak együtt, de már alig várták, hogy a régi várba mehessenek. Zsolt is izgatottan készült. Tanulmányozta a füzetében lévő térképet. Örömmel látta, hogy a jelölés szerint a vár bejáratától balra tényleg van egy kápolna.

Szeptember elsején reggel mehetett Zsolt először a régi várba. Gyorsan a kápolnába sietett, és végignézte a padokat. Az egyik oldalán valóban egy nyíl mutatott a padozat fele. De ez a pad olyan masszívan volt rögzítve, hogy elmozdítani sem lehetett.

Sokáig nem vizsgálódhatott, mert többen is bejöttek. De mikor egy kis időre megint egyedül maradt, tüzetesen körülnézett a pad környékén.

A lefele mutató jel alatt, a pad lábánál egy díszes fadugót vett észre. Lehajolt, és megpróbálta felfele húzni. Nem sikerült. Ekkor kicsit csavart rajta, és érezte, hogy enged. Tovább nem próbálkozhatott, mert jöttek vissza a dolgozók.

Egész nap alig figyelt a munkájára, egyre csak felfedezése járt az eszében.

– Ha én kihúzom a fadugót, akkor valamilyen irányba elfordul a pad – gondolta. – Alatta biztos valamilyen lejárát van. Holnap hozok gyufát és valamilyen szerszámot is, hogy ha kell, kéznél legyen.

Este örömmel újságolta Rebekának, mit és hogyan talált a régi várban.

– Most még nem tudom, mit is keresünk, de már alig bírok másra gondolni, csak a holnapi napra! – mondta izgatottan.

– Elhiszem, hogy izgatott vagy. Holnap egy olyan meghatározó élményed lehet, amely teljesen felfordíthatja az életedet. De mindent átgondoltan kell csinálnod, mert jöhetnek olyan dolgok, amelyek veszélyt rejthetnek.

– Igazad van, Rebeka! – helyeselt Zsolt. – Ugye, velem jössz?

36. FEJEZET

Már hajnalban a vár előtt álltak. Nézték, a felkelő nap merre mutatja a torony árnyékát. Az árnyék a régi vár elején kúszott végig, majd odaért a kápolna bejárata feletti ablakhoz.

– Nézd! – szólt Zsolt – Úgy van, ahogy gondoltuk! Most mutatja meg az árnyék, hol kell keresnünk a helyet!

Bementek a kápolnába. Az árnyék a padot súrolta.

– Ez az! – mutatta a fiú. – Ez a fadugó tartja helyén a padot. Tegnap kipróbáltam: húzni nem lehet, csak csavarni. Most megint megcsavarom, hátha enged!

Ahogy mondta, úgy is tett. Megcsavarta a dugót, közben próbálta a padot is mozgatni, hátha akkor nem szorul annyira a dugó. Egyszer csak érezte, hogy enged, ekkor lassan húzta felfele.

– Ügyes vagy! – dicsérte a lány. – És most?

– Próbáljuk eltolni a padot!

Mind a ketten nyomták, először előre, majd hátra, de nem történt semmi. Amikor oldalra próbálkoztak, engedett a pad. Egy bizonyos íven elfordult, és alatta megjelent egy szűk lejárát.

Izgatottan néztek egymásra.

– Rebeka! Te maradj itt, én lemegyek!

A lány bólintását meg sem várva Zsolt elindult lefelé. A fából készült lépcső jó állapotban volt, bátran lehetett rajta menni. Zsolt türelmetlenségében átugrotta az utolsó két fokot. Alighogy leért, körülnézett. A leszűrődő fényben jól látszottak a fáklyatartók és benne a fáklyák.

– Úgy látom, minden rendben, nyugodtan lejöhetsz – szólt fel a lánynak.

Rebeka lépcsőről-lépcsőre, óvatosan ment lefele. Ahogy az utolsó fokra ért, az lefele megmozdult. Nyikorgás hallatszott, és a pad lassan visszacsúszott. Teljes lett sötétség.

Néhány pillanatig meglepetten álltak.

– Semmi baj! – szólalt meg Zsolt nyugodtan. – Most az a fontos, hogy kitaláljuk, hogyan lehet ezt a helyzetet megoldani. Bízz bennem! Most kérlek, gyújtsd meg a gyufát, azzal meg a fáklyát. Itt tartom a kezemben!

A lány meggyújtotta a gyufát, de az rögtön el is aludt.

- Nézd, mintha elfújták volna! – kiáltotta.
- Igen, mert mozog a levegő. Ez most a legjobb hír! Ha mozog a levegő, akkor kijáratnak is kell lennie!
- Rebeka közben újra próbálkozott a gyufával. Óvatosan, a tenyere között védve gyújtotta meg, és Zsolt már tartotta is a fáklyát a lánghoz.
- Most a másikat is! – mondta a fiú.
- Már két fáklya égett.
- Meg kellene gyújtani mindegyiket, hogy jobban lássunk! – vélte Rebeka. Minden fáklyát gyújts meg!
- Hat fáklyatartó volt, és benne hat fáklya.
- Zsolt! Hogy is van a vers vége?
- „Tartója csak hatnak, hétre talál utat” – idézte a fiú. – Itt a hat tartó és a hat fáklya. De mi van a hetedikkel?
- Nézd meg közelebbről a hatodikat, hátha segít – javasolta a lány.
- A tartónak volt egy alsó kitámasztója. Zsolt próbálta előre és befele mozgatni, de nem sikerült. Ekkor eszébe jutott, hogy a pad is oldalra mozdult. Most így próbálkozott. Érezte, hogy kissé balra és befelé is elmozdul a tartó. Erősebben fordította, és közben tolta befele. A tartó lassan fordult, de a mellette levő kő is fordult vele!
- Világíts ide, légy szíves! – kérte a lányt.
- A fényben látszott, hogy egy mélyedés alakul a falban. Az üregben egy ládikó volt, egy szépen kidolgozott, veretes ládikó!
- Én nem merem elengedni a tartót, próbáld te kivenni!
- Rebeka óvatosan benyúlt, és lassan kiemelte a ládikót.
- És most? – kérdezte.
- Most megkeressük a kijáratot! – felelte Zsolt. Elengedte a fáklyatartót, az üreg bezáródott.
- Elindultak. Pár méter után ívesen vezetett az út, de azután vége is lett. A falon egy üres fáklyatartó volt.
- Itt a hetedik fáklyatartó, de üres! Lehet, hogy valami nem az, aminek látszik? – gondolkodott hangosan Zsolt.
- Odament a fáklyatartóhoz, figyelmesen megvizsgálta. Láta, hogy ugyanolyan alsó kitámasztója van, mint annak, amelyik a ládikó üregét nyitotta. Óvatosan elfordította.
- A falban megmozdult egy nagy kő, lassan fordult a tengelye körül. Ember nagyságú lyuk keletkezett, friss levegő tódult a folyosóba.
- Rebeka belesett a lyukba.
- Itt egy létra!
- Tényleg! – helyeselt a fiú. – És már tudom is, hol vagyunk. Egy kút oldalfalánál! A vár mögött van egy kút, ahhoz vezetett ez az alagút. Emeld fel a létrát, és támaszd a kút falának!
- A lány szót fogadott. A létra íves vége beakadt a kút szélére.
- Most már minden rendben van – biztatta a fiú. – A ládikával óvatosan mássz fel! Amikor kiértél, szólj, hogy mehetek. Nem akarom elengedni a fáklyatartót, hátha visszazáródik a kőlap.
- Rebeka felmászott. Ahogy kiért, leszólt. Zsolt elengedte a tartót, és már mászott is a létrán. Lenézve látta, hogy a kőlap lassan becsukódik.

Aztán csak álltak a kútnál, és ölelték egymást. Nem szóltak, csak arra gondoltak, hogy olyan jó érezni a másikat.

37. FEJEZET

A kutatással eltelt az idő.

Zsoltnak hamarosan indulnia kellett, ezért így szólt:
– Majd este kinyitjuk a ládikót. Addig pihenj és érezd jól magad!

A fiúnak egész napja olyan örömmel telt el, mintha otthon a saját udvarában és a saját házában tette volna a dolgát. Felszabadultan, szinte már boldogan végezte a munkáját. Úgy nézett körbe a várban is, mintha már pár száz éve ismerné ezt a helyet. Persze közben alig várta az estét, hogy megtudja, mit rejt az a régi ládikó!

Este Rebeka ott ült mellette, mikor a térdére tette a ládikót. Egyszerű zár rögzítette a fedelet. Kiakasztotta, és felnyitotta a dobozka fedelét. Régi papírtekercesek voltak benne!

Zsolt kibontotta az elsőt.

– Nézd! – mutatta a lánynak. – Olyan, mint a térképek. Területek, rajta számok és nevek.

Minden területen más nevek és számok voltak. Volt egy, ami alá is húzva: John Harvey és Anne Trewit.

– Ezt a két nevet már olvastam! Tudod, azon a családfán, amire 1676, Cardiff volt írva! Szerintem ez egy föld tulajdoni lapja. Dátummal, pecséttel, úgy, ahogy kell. A többi terület másé. De mi történt, hogy ezeket a tulajdoni lapokat el kellett így zárni? – töprengett Zsolt. – Talán a többiből megtudjuk!

Rebeka közben még két tekerceset vett ki a ládikóból. Hasonló térképek voltak, azokon is megjelölve ez a két név.

– Talán ezeket a területeket a tulajdonosok védeni akarták azzal, hogy eldugták a tulajdoni lapokat – vélte a fiú.

– Lehet. Nem gondolod, hogy az otthonról hozott, lepecsételt levelek magyarázatot adnak? – kérdezte Rebeka.

A fiú elővette és óvatosan felbontotta azt a levelet, melynek borítékján nem szerepelt szöveg. Hangosan olvasta a benne talált írást:

– *„William Harvey vagyok. 1790. május 9-én születtem Cardiffban. A környéken több földterületünk is volt, melyeken gazdálkodtunk. Amikor felfedezték, hogy a földjeink alatt jó minőségű szén van, fel akarták vásárolni tőlünk. Apámat és a két*

bátyámat lehívták a bányába, hogy megmutassák nekik, hogyan termelik ki a szénét. Épp egy földalatti munkahelyen voltak, mikor robbanás történt, és mindenkit maga alá temetett a szén. Azt beszéltek, talán nem is véletlen volt ez a baleset. Ezután jöttem hozzám, hogy aprópénzért megveszik tőlem a földeket, és követelték a föld tulajdoni lapját. Én akkor már a városban dolgoztam fegyverkovácsként. Ismertem a vár alagútját, és én csináltam a rejtett üreget. Tudtam, ha ide rejtem el a tulajdoni lapokat, senki nem találhatja meg. De itt nem maradhattam tovább. Az otthonunkat felgyújtották, mert nem kapták meg a papírokat.

Én egy borkereskedővel Franciaországba szöktem. Pár évig dolgoztam nála a rennes-i borvidéken. Ekkoriban kerestek több fajta, jó minőségű szőlőt más országokból is, így kerültem Magyarországra. Egy bortermelőnél dolgoztam. Nemcsak a borokat ismertem meg nála, hanem egy olyan asszonyt is, akit nem tudtam itt hagyni. Szép, eszes, egyenes beszédű és egyenes jellemű asszony volt. Nélküle nem tudtam volna elviselni azokat az időket, mert ő mindenben igazi társam volt. A kedvéért a nevem is magyarosítottam. Öt év múlva összeházasodtunk. Két szép fiunk született, hosszú, boldog házasságban neveltük őket felnőttekké. Csak néha gondoltam arra, ha távoli unokáim közül egyszer valaki eljutna a szülőföldemre, megállna a vár előtt, úgy nézne fel a toronyra, ahogy én néztem fel rá, pedig nem tudná, hogy ősapja innen származott. Ezért, hogy vissza lehessen vezetni származásom, megcsináltam a családfánkat. Ha te, aki ezt a levelet olvasod, az én leszármazottam vagy, az összes rám és családomra vonatkozó igazolást megtalálod abban a borítékban, melyet viaszpecséttel zártam le. Ráírtam, hogy „Nyisd fel, mikor kérem, az ősi múltam nem félem”. Ezzel tudod igazolni a földek örökösödési jogát. Ezután tedd, amit jónak látsz! William Harvey.”

Rebeka eddig megilletődve, pissenés nélkül hallgatta Zsolt felolvasását. Most megszólalt:

– Zsolt! Ez egy nagyon nagy dolog! Képzeld, az őseid itt éltek és dolgoztak! Most lehetőséged van, hogy elégtételt vegyél a sérelmeikért!

– Igen, én is így látom – felelte Zsolt, aztán elmerengve folytatta: – De talán nem is az elégtétel a legfontosabb. Most nem tudok gondolkodni, nagyon hirtelen jött az egész. És még otthon is meg kell beszélni a szüleimmel!

– Persze! – helyeselt a lány. – Most az az első, hogy az itteni tanulásod jól induljon!

38. FEJEZET

A lig fejezte be Rebeka a mondatot, nagy füstfelhővel megjelent a Bölcs.

– Egy meglepő, de jó esemény történt veled – mosolygott Zsoltra. – De én nem ezért jöttem! Igaz, én is egy eseményről akarok beszélni veled, de hogy jó vagy nem, majd eldöntöd. Azt viszont tudom, hogy sorsdöntő lesz számodra, ezért is siettem ide.

– Sorsdöntő? – kérdezte Zsolt, aki nem tudta, csodálkozzon vagy megijedjen a Bölcs szóhasználatán.

– Igen, sorsdöntő – erősítette meg a Bölcs, aztán magyarázni kezdett: – Talán emlékszel, hogy a professzor kérte tőled a közös munkát, és közben a válladra tette a kezét. Akkor jelölt téged a szektájukba mint a saját utódát. Tudod, a professzor a virágkeresztes közösség egyik vezetője. Van egy könyvük, amire hitet tesznek, a „Bölcsesség titkos könyve”. Van egy pecsétjük is, melyet Lutherhez kapcsolnak: szívből kinövő keresztet ábrázol egy virágkehely közepén. A virág a Grált jelképezi, ami felfogta Krisztus véré, az őt szírom pedig az őt seb Krisztus testén.

A Bölcs elhallgatott, mintha feleletet vagy megjegyzést várt volna. Mivel ez nem történt, folytatta:

– Két választásod van! Az egyik, hogy elfogadod a professzor ajánlását és helyébe lépsz. Hűségesküt teszel a szektának, és teljesíted elvárásait egész életeden át. Kilépni csak úgy lehet, ha találsz egy megfelelő utódot, aki méltóan viszi majd tovább a munkásságodat.

Zsolt nagyot nyelve megszólalt:

– És a másik?

– A másik lehetőség az, hogy nem vállalod. Akkor viszont a professzor akár holnap is hazaküldhet egy kitalált rendbontás vagy rossz magaviselet vádjával. Holnap délutánig döntened kell! Ha bármiben tudok segíteni, szólj és jövök! – Azzal egy füstgömbben el is tűnt.

A két fiatal döbbenten nézett maga elé.

– Zsolt! – szólalt meg először a lány. – Már egyszer kerültél hasonló helyzetbe! Akkor is és most is mások akarják az életedet irányítani. Lehetséges, hogy a hatalomnak mindenki csak egy bábu? A mindennapokban csak azt hallani, hogy legyél toleráns és megértő, de ha rád van szüksége a hatalomnak, meg sem kérdeznek, csak egyből megzsarolnak? – töprengett Rebeka. – Én régen is azt mondtam és most is, hogy te döntesz!

- A Bölcs is ezt mondta, de ezzel nem segített – panaszolta Zsolt. – Segíts te! Hogyan látod a helyzetet?
- Szerintem megint a hatalom erejével akarnak kényszeríteni olyan döntésre, amit ők várnak el tőled. Ráadásul csak azért, mert eddig minden elvárásuknak a legjobb tudásod szerint eleget tettél.
- Köszönöm, hogy elmondtad a véleményed! Tudom, hogy a hatalom ellen nagyon nehéz tenni. Ha egyedül vagy, egyszerűen felhasználnak valamire, és utána eldobnak, mint egy kifacsart citromot. Ezekkel a kényszerdöntésekkel hamar felnőtté válik egy fiatal!
- És hogyan döntöttél? – kérdezte Rebeka.
- Még nem tudom, de valamit kitalálok, hogy ne én legyek ezentúl mások bábuja!

39. FEJEZET

Szeptember első szombatján a professzor figyelmesen lapozgatta Zsolt jegyzetfüzetét, egyes bejegyzéseket gondosan elolvasott.
Elismerő bólogatással szólalt meg:

– Szép munka! Átlátható, érthető és világos minden helyszín leírása. Remélem, a tanulásod is ilyen folyamatos és sikeres lesz! Ma még egy feladat vár rád. Délben Cardiffba utazunk, ott lesz az az összejövétel, amit már említettem neked. Arra kérek, hogy az összejövételen is a legjobb tudásod szerint cselekedj! Van esetleg ezzel kapcsolatosan kérdésed? – nézett fel a fiúra.

– Kérdésem nincs, csak kérésem: szeretném, ha a délutáni összejövételen Rebeka is mellettem lenne. Lehetséges ez?

– Természetesen! Ha valakit még szeretnél hozni, az ajtó bejáratánál álló embernek csak annyit mondjon, hogy a professzor vendége. Be fogják engedni. Az ajtóban ő is kap egy kapucnis reverendát, amit viselnie kell. Ha nincs más, a szállásodnál találkozunk! – tette hozzá a professzor.

A régi szobájában Zsolt ott találta Kristófot.

– Mi lesz a mai program? – kérdezte. – Szétnézel egy kicsit, vagy máris utazol vissza?

– Igen, de ha szépet és érdekeset akarsz látni, gyere velem!

– Nagy ötlet! Ha nem zavarlak, szívesen megyek! Az úton legalább tudunk egy jót beszélgetni.

Zsolt, Rebeka és Kristóf Zsolt szállása előtt várták a professzort, aki hamarosan meg is érkezett. Az ő vezetésével mentek egy nagy épülethez.

– Most bemegyünk, de előbb felvesszük a reverendát. Zsolt, ott bent mindig mellettem legyél! Rebeka és Kristóf, ti oda álljatok, ahova a legjobban szeretnétek.

Egy impozáns, egyszerű, de szépen elrendezett terembe léptek. A falakon a festmények mindenhol a jó cselekedetet ábrázolták. Inkább életszerű volt, mint misztikus. Elöl, a nagy oltár előtt bordó bársonnyal bevont, díszes asztalok, előttük térdelőpadok.

Zsolt úgy követte a professzort, mint egy kisdiák a tanárát. Rebeka oldalra állt, és nézte a fiút.

Az oldalsó ajtó mögül ekkor előlépett két fehér ruhás ember, a hátuk mögött egy aranyozott palástba öltözött férfivel.

A teremben síri csend lett. A három férfi megállt a bársonyos asztalnál. Az egyik fehér ruhás egy nagy, díszes kötésű könyvet tett az asztalra. A professzor áhítattal nézett fel az aranyozott palástú férfira, aki megszólalt:

– A mai napon előírásainknak és szokásainknak megfelelően nagy tiszteletben álló professzor-rendtársunk búcsúztatására kerül sor. Ezzel egy időben az őt követő fiatalat avatjuk rendtársunkká. Most a fiatal főhajtással tiszteli meg rendünk házát és jövőendő rendtársait.

Zsolt letérdelt, és pár másodpercig lehajtott fejjel maradt. A professzor lenézett rá, majd a szertartás rendje szerint mindenki a mennyezetre emelte tekintetét. Rebeka azonban csak Zsoltot figyelte. Észrevette, hogy mikor a professzor mellé egy másik csuklyás alak állt, Zsolt is felállt.

Az aranyozott palástú az asztalon lévő könyvre tette a kezét. A professzor is ezt tette, majd ránézett a fiúra, hogy kövesse a példáját. A három ember keze a könyvön feküdt, miközben az aranyozott palástú hangosan mondta az eskü szövegét, a fiú pedig mondta utána.

Rebeka épp el akart indulni, megnézni közelebbről a szertartást, mikor egy csuklyás alak megfogta a karját. Zsolt állt mellette! A fiú a szája elé tette a kezét, és intett, hogy kövesse őt. Megálltak egy fal festmény előtt.

– Mint közösségünk új tagja – szólalt meg az aranyozott palástú – letetted az esküt a mi szent könyvünkre, a „Bölcsesség titkos könyvére”. Most leköszönő rendtársunk átadja közösségünk jelképét, a Luther-gyűrűt. Miután a gyűrűt felhúzta az ujjára, új tagunk kezét ismét a „Bölcsesség titkos könyvére” helyezi. Ezzel jelzi elkötelezettségét rendünk iránt.

A professzor lehúzta ujjáról a gyűrűt, átadta a fiúnak, és közben rámosolygott. Ekkor látta meg, hogy Zsolt helyett Kristóf áll mellette. A professzor izgatottan nézett körbe. Egy kép alatt felfedezte Zsoltot és Rebekát. Egy pillanatig habozott, majd lehajtotta a fejét. Közben az aranyozott palástú, aki mindebből semmit sem vett észre, megköszönte a

részvételt. Ezzel a beavatásnak vége lett, a tömeg lassan ballagott ki a teremből.

40. FEJEZET

A professzor nem tudta levenni tekintetét a két fiatalról.
Mikor az aranyozott palástú a kíséretével együtt távozott, Kristófhöz fordult:

– Holnap reggel várlak az irodámban! Most köszönöm, elmehetsz – mondta határozottan.

Megvárta, míg a fiú távozott, aztán Zsolthoz lépett.

– Tudod, Zsolt – kezdte –, mikor én ide kerültem, az én professzorom csak annyit mondott: másnap este elmegyünk egy közösségbe, mert az neked előnyös lesz. Eljöttünk ide, és úgy, mint most Kristófot, engem is beavattak és beszerveztek a közösségükbe. Tőlem sem kérdezték meg, akarom-e vagy sem. Mikor megtudták a lányok, akiknek udvaroltam, hogy egy szekta tagja vagyok, mind elhagytak. Nem voltam kevesebb, mint bárki más, de azt mondták, hogy nem tudják összeegyeztetni az elkötelezettséget a kapcsolattal. Sokszor szívesen lemondtam volna a tagságról, csak valaki engem is szeressen – sóhajtott.

– Mikor az előbb megláttalak benneteket, egy pillanatra nagyon mérges lettem. De aztán eszembe jutott, hogy én sem kérdeztem meg tőled, hogy akarsz-e vagy sem az elköteleződést. Tegyek úgy, mint velem tetted? – gondoltam. – Tegyek tönkre egy kapcsolatot csak azért, mert engem is tönkretettek? Mivel volt benned annyi becsület, hogy helyetted egy másik jelöltet hoztál, ráadásul ő örült is, hogy rendtárs lehet, azt mondtam magamban: Zsolt megint jelesre vizsgázott! Hogy meg merted tenni, az meg egyszerűen zseniális volt!

A professzor szavai hallatán Zsolt megkönnyebbülten elmosolyodott. Eddig ugyanis tartott a következményektől.

– Ahogy látom – folytatta a professzor –, ti egymásért sok mindent megtennétek és meg is tesztek. Ilyen fiatalon ilyen partner nagyon nagy dolog! Nekem egy élet munkája sem volt elég egy ilyen szép kapcsolat megismeréséhez. Vigyázzatok egymásra, és ezentúl is tegyetek meg mindent, hogy ez a kapcsolat továbbra is szép maradjon! – nyújtott kezét előbb Zsoltnak, majd Rebekának is.

– Köszönjük a professzor úr irántunk tanúsított megértését – mondta Zsolt. – Együttérzése nemes emberi tulajdonságra vall. Igyekezni fogok ezt a gesztust megszolgálni!

– Nincs kétségem afelől, hogy ha ismét várok tőled valamit, azt a legjobb tudásod szerint fogod megoldani! – mondta a professzor, miközben kifele mentek az épületből. – Örülök, hogy erről az oldaladról is jobban megismertelek!

41. FEJEZET

A mikor a professzor eltűnt az utcasarkon, Rebeka a fiúhoz fordult:

– Nehéz napod volt ma, de szerencsésen ért véget!

– Én is örülök, hogy így végződött a dolog.

Holnaptól már csak a tanulásra kell figyelniük. – Egy kicsit elgondolkodott, majd felcsillanó szemmel folytatta: – Tudod, mire gondoltam? Ma harmadika van, az évnyitó pedig 10-én lesz. Mi lenne, ha holnap kérnénk a földhivataltól egy térképészeti másolatot, és megnéznénk, hol is vannak azok a bizonyos földterületek. Bánya működik-e, vagy folyik-e rajtuk valamilyen ipari vagy mezőgazdasági tevékenység.

– Igazad van! Délelőtt elkérjük a térképet, csak el ne felejtjük magunkkal vinni a tulajdoni lapot, amit a borítékban találtunk!

– Azt láttam – morfondírozott a fiú –, hogy két tekercsen ugyanaz a név volt írva, a harmadikon más név szerepelt, mint tulajdonos. Gondolom, az első kettő apai ági örökség, a harmadik pedig anyai. Holnap délelőtt ez is ki fog derülni!

Szótlanul, gondolataikba merülve sétáltak. Egyszer csak Zsolt megállt a lány előtt.

– Megéheztem, jó lenne valamit enni vacsorára. Te is éhes lehetsz. Ha ennénk valamit, amit te is szeretnél, nagyon megköszönném. Vacsora után visszakísérlek a szállásodra.

– Szóval csináljak valami vacsorát?! – tette csípőre a kezét Rebeka.

– Így is lehet mondani! – vigyorgott a fiú. – Tudod, ha én főzök magamnak három tojást, akkor már csúcsra vagyok járva. Gondolom, te sokkal ügyesebb vagy nálam! – magyarázkodott vidáman.

– Összegezzük – mosolygott a lány is. – Ha már hazakísérlek, etesselek is meg!

– Rebeka! Te olvasol a gondolataimban!

Épp megérkeztek Zsolt szállására. Bent kellemes környezet fogadta őket. Ízlésesen és praktikusán berendezett előtér, szoba, mind hangulatos és egyszerű.

Rebeka a konyhában sürgött-forgott. Hamarosan elkészültek a szendvicsek, a tea is ott gőzölgött az asztalon, mikor egy füstfelhőben megjelent a Bölcs.

– Jó étvágyat! – köszönt a fiataloknak. – Nincs semmi probléma, legalábbis még nincs! – tette hozzá. – De valamiről tudnotok kell! Ma délután voltatok egy összejövetelen. Gondolom, nem tudtatok igazán figyelni az épület belsejének szépségére, berendezésére. Egy korábban leégett épület helyére építették a kolostort. Zsolt! – nézett figyelmesen a fiúra. – Holnap először a polgármesteri hivatalba menjete! Ott találtok a folyosón egy üvegszekrényt, amelyben a város földrajzi fekvésének makettje található, ráadásul fel vannak tüntetve a földterületek számai is. Addig ne menjete a földhivatalba, míg meg nem nézitek, hogy melyik földterület száma egyezik meg a nálatok lévő, Anne Trewit név alatt szereplő terület számával!

– Miért? – kérdezett közbe kíváncsian Rebeka.

– Nem találod ki? A kolostor helyrajzi száma megegyezik a nálatok lévő, Anne Trewit neve alatti földterület számával.

– Micsoda?! – kiáltott fel meglepetten Zsolt.

– Ma a saját birtokodon lévő kolostorban voltál – bólintott a Bölcs. – Tudod, amikor a földterület üres lett, a „virágkeresztes” szekta kolostort épített rá, és azóta is használja. Ha megtudják, hogy jelentkezett az eredeti papírokkal rendelkező tulajdonos, ki tudja, mi történhet!

– Mit tanácsolsz?

– Először is egy közjegyzőnél letétbe kell helyezned a tulajdoni lapot neveddel és címeddel együtt. Az lenne a legbiztonságosabb, ha egy ügyvéd járna el a nevedben, így a személyed titokban maradna. Ne feledd: az életed a tét!

– Az életem? – nyelt nagyot Zsolt.

– Igen, az életed! – ismételte meg a Bölcs. – A pénzért, a vagyonért sok mindenre képesek az emberek! A föld tulajdonjoga mellett a bérleti jog is nagyon nagy pénz. És akkor még nem is beszéltünk a másik két tulajdoni lapról. Azt a két nagy földterületet a mai napig használja a bánya a szén kitermelésekor. A földterület ára, az alatta lévő szénmezőből kitermelt szén értéke, ez mind-mind sok pénz, és bizony nagyon kényes dolgok! Légy körültekintő, Zsolt!

A Bölcs elhallgatott, majd elgondolkodva folytatta:

– Az élet tele van buktatókkal, jóindulatú és alattomos emberekkel. Sokszor előre kell látni az eseményeket, hogy elkerüljük a kellemetlen meglepetéseket. Úgy gondolom – nézett a fiúra –, az sem lenne szerencsés, ha a professzor megtudná, hogy a kolostor területe a tiéd. Ki tudja, milyen szándékkal kérne fel téged a további kutatási munkákhoz! Tehát ez maradjon titok. Minél kevesebben tudnak róla, annál jobb!

A fiatalok bólogattak. A Bölcs tovább mondta intelmeit:

– Ne feledd! Te tanulni jöttél ide, és az az elvárás, hogy az iskolát elvégezd! A szülői ház messze van, de a szüleid bíznak benned! Segítsétek

egymást – nézett mindkettőjükre –, s akkor minden sikerülni fog! – Azzal már el is tűnt a füstgömbben.

– Most úgy érzem, a nagy örömből nagyon nagy felelősség lett – szólalt meg a lány. – De a Bölcs tanácsai még időben érkeztek! Holnap előbb nézzük meg a polgármesteri hivatalban a területek helyrajzi számait, aztán keressünk ügyvédet meg közjegyzőt. Utána nyugodtan felkereshetjük a területeket, mivel két fiatal turista semmilyen feltűnést nem okoz.

– Ez jó ötlet! A turisták bármit nézhetnek és kérdezhetnek, nem feltűnő. Mi meg közben meg tudjuk beszélni, mit tehetünk az örökség megtartásáért!

42. FEJEZET

Másnap Zsolt a szállása előtt várta Rebekát. Ahogy a lány jött Zsolt felé, a fiú csak nézte. Látszott, mindketten örülnek egymásnak. Azért Rebeka megkérdezte:

– Valami nincs rendben rajtam, hogy így nézel?

– Tudod – mosolygott a fiú –, csak arra gondoltam, hogy ma vagy két nap kelt fel, vagy egy van fent az égen, a másik ragyogás belőled jön!

– A reggeli udvarlás után már csak szép napunk lehet – mosolygott a lány is. – És most hova?

– Ahogy a Bölcs tanácsolta és tegnap este te is, először elmegyünk a polgármesteri hivatalba, és megnézzük, valóban egyezik-e a tulajdoni lapon szereplő helyrajzi szám.

– Igen, kezdjük ezzel!

A hivatalban fogadónap volt, így nyugodtan beszélhettek az épületbe. Az első emeleti folyosón volt az a hosszú, üveges asztal, amelyben a város területi térképének makettje volt. Hamar rátaláltak mind a három helyrajzi számra. Kettő a még jelenleg is működő szénbányához tartozott, a harmadik területen állt a kolostor.

– Örülök és izgulok is, Rebeka, hogy mit fogunk még látni az örökséggel kapcsolatban – jegyezte meg a fiú. – De most keressünk egy olyan helyet, ahol a három tekercsről fénymásolatot tudunk csináltatni! Utána elmegyünk a postára, és az otthoni címemre levélben feladjuk a három tekerceset. Ez lesz számomra a legmegnyugtatóbb. Az adja a mi biztonságunkat, hogy csak mi tudjuk, hol található az eredeti.

– Ez tényleg jó ötlet! – helyeselt a lány. – De a másolatból hármat csináltatunk, mert a közjegyzőnek és az ügyvédnek is kell egy-egy példány, és egy maradjon nekünk is belőle.

Ahogy elhatározták, úgy is cselekedtek. Hamarosan találtak közjegyzőt is.

Elmondták, mi járatban vannak, letétbe helyezték nála a másolatokat, majd a közjegyző által javasolt ügyvédhez mentek. Az ügyvédnek Zsolt elmondta, hogy tudja igazolni a tekercsekben feltüntetett területek tulajdonjogát. A tekercsek másolatát szeretnék az ügyvéd úrnak átadni, és megbízni őt, hogy képviselje Zsoltot a bírósági perben.

Az idősödő úr kissé tanácstalan arcot vágott, mintha valamin nagyon gondolkodna.

– Tisztelt fiatalember! – kezdte végül kecskeszakállát simogatva. – Jobb volna, ha nem a másolatot, hanem az eredeti példányt kaphatnám meg. Tudja, egy másolat nem olyan hatásos okirat, főleg, ha ilyen régi, több mint százéves dokumentumról van szó! Természetesen nem feltételezem, hogy ez a dokumentum nem valós, de az eredeti meggyőzőbb lenne. Ugye, ért engem? – nézett rá a szemüvege felett. – Tehát hol található az eredeti példány?

– Szerintem az eljárás elindításához ezek a másolatok is elegendőek – felelte Zsolt határozottan. – Vagy tévedek?

– Persze, persze – zavarodott kissé meg az ügyvéd –, formailag ez így is kifogástalan, de az eredeti példány nélkül nem tudom, hogy álljak hozzá az ön megbízásához!

– Ezt értem úgy, hogy az eredeti papírok nélkül nem vállalja az ügyünket?

– Tudja, fiatalember, a mi szakmánkba biztosra kell menni. Az eredeti dokumentumok megléte biztosítaná a kereset sikerét. Enélkül nagy rizikót vállalnék. Tehát hol vannak az eredeti papírok? – ismételte meg korábbi kérdését az ügyvéd.

– Természetesen letétbe vannak helyezve. Ha az ügyünk már olyan szakaszban áll, akkor az eredeti papírokat bemutatjuk a bíróságon. Amennyiben ön, ügyvéd úr, így nem vállalja – emelte meg a hangját Zsolt –, akkor megköszönjük a ránk szentelt idejét, és egy másik ügyvédet fogunk megbízni a képviselőnkkel!

A fiú már az asztalon heverő másolatok után nyúlt, mikor az ügyvéd megszólalt:

– A praxisomban még nem fordult elő, hogy valaki rajtam kívül jobb ügyvédhez fordult volna! Én nem csak egy egyszerű ügyvédecske vagyok! – ütött ingerülten az asztalra. – Ön, fiatalember, csak úgy idejön, és legjobb esetben is bizonytalan eredetű másolatokkal akarja a mi békés városunk nyugalmaát megzavarni! Ez nem fog sikerülni, garantálom! Ön azt hiszi, hogy a régi, elfogadott és megnyugtatóan rendezett körülményeinket valaki a semmiből csak úgy fel tudja forgatni? – mondta már szinte kiabálva. – Bárkít, aki a mi közösségünk egységét veszélyezteti, meg fogjuk ebben akadályozni! Én, igen én magam teszek meg mindent, hogy ez ne sikerüljön! És azt is garantálom, hogy ebben a városban nem fog találni egyetlen olyan ügyvédet sem, aki az ön

keresetét és képviselőjét vállalná! – Ezzel felugrott, határozott mozdulattal kinyitotta az ajtót, és sértődött tekintettel az ajtón kívülre mutatott.

– Köszönjük a fáradozását, ügyvéd úr! – mondta Zsolt. – Értékes perceket töltöttünk az ön társaságában! – tette hozzá gúnyosan, miközben Rebekával kimentek az irodából.

– Sikerült jól felbosszantani az ügyvéd urat! – jegyezte meg a lány, aztán megkérdezte: – De mit akartál az „értékes percekkal”?

– Hidd el, Rebeka, nekem ezek a percek értékesek voltak, mert értékes információkat hoztak. Sok mindent megtudtam erről a városról. Képzeld el egy kisvárost, ahol már rég kialakultak a gazdag, tehetős családok és a szegény, szorgos emberek. A hatalmasok dirigáltak, vezették a város minden dolgát, és mindig úgy, ahogy ők akarták! Jó lenne többet tudni ezekről a dolgokról, de kitől? Ha van még ebben a városban ügyvéd, a „mi” ügyvédünk biztos le fogja tiltani a mi ügyünk elfogadásáról!

– Nézd, ott egy taxis! – mutatta a lány. – Ők mindent tudnak, ami egy városban történik! Kérdezzük meg!

43. FEJEZET

Egy idősödő férfi ült a taxi volánjánál. Mikor odaléptek, csak azt kérdezte:
– Hova-hova?
– Csak ide, önhöz – mondta a fiú. – Tudja, mi egy idősebb ügyvédet keresünk, aki jól ismeri a várost. Ha tudna segíteni ebben, megköszönnénk!

– Itt, a városközpontban vannak a jó ügyvédek – válaszolt a taxis. – A város túlsó oldalán csak az öreg Trewit lakik, de úgy tudom, ő már nem praktizál. Pedig – folytatta –, ha valaki, akkor ő sok mindent tud erről a városról!

– Akkor, uram, mégiscsak utazunk önnel. Gyerünk Trewit ügyvédhez!

Elindultak a városon keresztül. A fiatalok csodálták az utcákat, a környezetet, hogy milyen szépen rendezett minden. Egyszer csak a taxi megállt egy régi háznál. Kifizették a fuvar, aztán Zsolt megnyomta a csengőt. Kis idő múlva egy idősebb hölgy jött a kapuhoz.

– Jó napot! – köszönt Zsolt. – Az ügyvéd urat keressük!

– Kerüljenek beljebb! – nyitott kaput a hölgy. – Már régen járt nálunk ügyfél, de biztosíthatom önöket, az öreg Trewitben nem fognak csalódni!

A ház teraszán egy idős úr épp teázott, a kezében könyv volt. Mikor felnézett az olvasásból, meglepődve szólalt meg:

– Azt hittem, a kis unokám jött meg. Tudják, a fiatalság megszépíti az öregkort. Tegnap például azt mondta: Papa, ne az bosszantson, ha valami nem sikerül, inkább azt bánd, amit meg sem próbáltál megtenni! Aztán még azt is hozzátette: Addig rendben van minden, ha az, amit teszünk, bocsánatos bűnnek számít. Ha rossz is, akkor jövünk mi, és elkezdjük gyakorolni a megbocsátás gyönyörű erényét. Hát nem aranyos? – mosolygott. – Na, de félre ezekkel a dolgokkal! Hallgatom önöket! – mutatott a mellette lévő székekre.

Zsolt már épp belekezdett a történetbe, amikor az ügyvéd váratlanul megállította.

– Várjunk csak! Miért engem kerestek fel, és nem a városi ügyvédeket?

– Voltunk már egy városi ügyvédnél, de finoman szólva kitessekelt minket! – mondta Zsolt, és elmesélte az eddig történeteket. Közben a másolatokat meg a családfát is megmutatta.

Ahogy a fiú beszélt, az ügyvéd arca kezdett megváltozni. Először érdeklődő lett, aztán elkomorodott, majd kezdett mérges lenni. Látszott rajta, hogy valami nagyon mélyen érintette ebben a történetben.

– Tudja, Zsolt, én mindig hívő ember voltam – szólalt meg hosszú hallgatás után. – Minden alkalommal, mikor hitet gyakoroltam, arra kértem a Teremtőt, adja meg nekem az esélyt, hogy ennek a történetnek az igazságát megismerjem. A nevemből adódóan talán már gondoltak rá, hogy mi talán rokonok vagyunk. A családfánk szerint az ön ősei és az én őseim testvérek voltak. Nagyszüleim sokat meséltek az elmúlt időkről. De az az egy szál mindig hiányzott az ismereteinkből, hogy hova lettek az eredeti tulajdoni lapok?!

– Most adtuk fel a postán – válaszolta Zsolt.

Az öreg tágra nyílt szemekkel, szinte feldúltan kérdezte:

– Az eredetieket?

– Igen, most egy órája adtuk fel, hogy biztonságban legyen a szüleimnél!

– De a postán az a hölgy, akinél feladták a levelet, a kecskeszakállas ügyvéd felesége! Ahogy én őket ismerem, már régen szólt, hogy a levél tartalma fontos lehet – mondta az öreg, és csak ült a széken tele kétségekkel. – Ha az eredeti papírokat megszerzik – folytatta elkeseredetten –, soha többé nem tudjuk az igazunkat bebizonyítani!

Zsolt és Rebeka megkövülten ült.

– Ön szerint mi most a teendőnk? – kérdezte meg végül Zsolt.

– Szerintem tegyünk úgy, mintha még nálunk lenne az eredeti példány. Közben a másolattal elindítjuk a keresetet. Mire a bírósági szakaszba érünk, már bölcsebbek leszünk – mondta elgondolkodva az ügyvéd. – Kérem, Zsolt, ha megérkezik a szüleihez a levél, azonnal tudassa velem! Talán az életben egyszer nekünk is lehet szerencsénk!

Egy pillanatra kínos csend támadt.

– Zsolt – szólalt meg ismét az öreg –, ebben a nagy töprengésben elsiklottunk afölött, hogy mi rokonok vagyunk. Hadd nézzem meg jobban! Igen... tényleg van valami hasonlóság. Örülök, hogy találkoztunk. Üdvözlöm önt is, kisasszony! Nem udvarolni akarok, de ön nagyon szép! – nézett mosolygós arccal Rebekára.

– Köszönöm a kedvességét, uram!

– Szabad megkérdezni, ügyvéd úr, mi történt ön és a többi ügyvéd között? – tudakolta a fiú.

– Miért lenne titkom rokonok előtt? – kérdezett vissza az ügyvéd. – De a válaszom a régmúltban gyökerezik. Valamikor annak a másik ügyvédnek, aki eltanácsolta önöket, az ősei az önkormányzatnál dolgoztak. Amikor a földjeink alatt jó minőségű szénmezőt találtak, senkinek sem mondták meg. A nagy haszon reményében olcsón fel akarták vásárolni a területet. Közben a mi családunk is megtudta, miért lett egyszerre olyan értékes a földünk. Úgy gondolták, nem adják el senkinek, inkább a szén kitermeléséből részesedést kérnek. De mint tudják, lecsalták őket a bányába, és ott vesztették életüket. A házukat felgyújtották, a legkisebbik fiú is eltűnt, a tulajdoni lapok viszont még mindig nem voltak meg – mesélte az ügyvéd. – Az én őseimet ekkor fenyegették meg: ha nem adják el a földjüket, reggelre mindent felgyújtanak náluk is. Amikor gyermekként ezt megtudtam, megfogadtam, hogy mindenképpen ügyvéd leszek, és kiharcolom az igazságunkat. Csak sajnós, az eredeti dokumentumok nélkül nem ment. Ekkor kerültem szembe a város szinte valamennyi ügyvédjével – fejezte be történetét az öreg.

A fiatalok figyelmesen hallgatták. Végül Rebeka szólalt meg:

– És most mi lesz?

– Talán most az egyszer szerencsénk! – nevetett az ügyvéd. – Én még ma elkészítem a beadványt, és reggel beadom a bíróságra. Mivel ebben a városban alig van pereskedés, holnap délután már meg is tudom mondani, mikor lesz a tárgyalás. Holnap délután várom önöket!

Búcsúzás után még hozzátette:

– Most mindent beleadok, hogy megmutassam a kecskeszakállúnak: az igazság a mi oldalunkon van!

44. FEJEZET

A fiatalok a taxiból még integettek az ügyvédnek.
Miközben a város központja felé tartottak, a lány megszólalt:

– Bent a városban először együnk valamit. Utána szeretném megnézni a kolostort még egyszer. Tudod, olyan ráérősen, mint a turisták! – tette hozzá.

– Én is kíváncsi vagyok a kolostor belsejére – bólogatott Zsolt.

A kolostor közelében találtak egy gyorsbüfét, ahol megebédeltek, utána lassan elsétáltak a kolostorhoz. Épp egy turistacsoport érkezett a kapu elé, így hozzájuk csatlakoztak.

Az épület gyönyörű volt! Mindenki megcsodálta a szép belső festményeket és berendezéseket. A belső tér felénél egy gótikus ív volt, keresztben a másik két tartóív között. A keresztben látható ív csak a belső terem magasságának a feléig ért. Az ív fölött egy henger alakú kialakítás, rajta egyházi alakok és aranyozott díszítések. A mennyezet fakazettás kialakítású és szépen kidolgozott volt. Oldalt padok, a falon képek és szobrok, valamint mindkét oldalon orgonasípok helyezkedtek el.

A nagy nézelődésben Zsolt és Rebeka egyszer csak észrevette, hogy már csak ketten állnak az épületben. A látvány annyira lekötötte őket, hogy nem figyeltek fel a turistacsoport távozására, csak az ajtó kattánását hallották.

Egy papi ruhás férfi csukta be az ajtót, majd összetett kézzel a főoltárhoz lépett, amely előtt Zsolt és Rebeka állt. A papi ruhás levett az oltárról két gyertyatartót, és egy bordó bársonnyal bevont asztalra tette. Amikor a két fiatal felé fordult, azok meglepődve ismerték fel a kecskeszakállas ügyvédet.

– Önök vagy nagyon szeretik a kultúrát és a szép épületeket, vagy más miatt vannak itt? – szólalt meg gúnyosan. – Gondolom, Zsolt, ön már eljátszott a gondolattal, hogy nemsokára az öné lesz az a terület, amelyen ez az épület áll. Eddig valóban reális esélye is volt ennek, de hát az élet hoz néha érdekes helyzeteket. Nagyon sokat kellett erre a pillanatra várnom, de végre a kezembe kerültek azok a tulajdoni lapok, amelyeket az a balga Trewit fiú eldugott! Vagy a Harvey fiú volt az? – kérdezte önmagától. – Nem fontos! Az biztos, hogy abban az időben nagyon kegyetlen dolgok történtek. Azt mesélte a dédapám, hogy az a ház valamitől olyan gyorsan lángra kapott, hogy alig tudtak a tulajdonosok

kimenekülni belőle. De az őseimnek ehhez semmi közük nem volt, csak épp arra sétáltak éjjel kettőkor – nevetett fel.

Ahogy ezeket hallotta, Rebeka egyre jobban markolta Zsolt kezét.

– A tűz nagyon veszélyes és meleg is – folytatta az ügyvéd. – Néha csak annyit tehetünk, hogy hűsítjük magunkat egy legyezővel – vett fel az asztalról egy nagy borítékot, mellyel legyezni kezdte magát.

Zsolt és Rebeka elhűlve nézte. Az a boríték volt, amit reggel adtak fel a postán az eredeti tulajdoni lapokkal!

– És most, fiatal barátom, végre pontot tehetünk a majd' kétszáz éves bizonytalanság végére! – mondta gúnyosan az ügyvéd. – Ezekkel a gyertyákkal szépen elégetem a borítékot a benne lévő tulajdoni lapokkal együtt!

Kinyitotta a borítékot, hogy mindenki lássa, benne vannak a régi iratok, aztán a láng fölé tartotta őket. A boríték a benne lévő papírokkal együtt meggyulladt. Egy perc sem telt el, csak szálló füst és hamu maradt belőle.

Miközben a két fiatal tehetetlenül nézte, az ügyvéd arcán cinikus mosoly jelent meg.

– Így ni! – mondta. – Most már teljesen felesleges pénzkidobás lenne a pert elindítani!

– Önt megismerni, ügyvéd úr, kész élmény volt – mosolygott az ügyvéd arcába Zsolt. – Ilyen tömény rosszindulatot göggel és arcátlansággal fűszerezve ritkán tapasztal az ember! Ön most úgy gondolja, hogy kényelmesen hátradőlhet, mert soha többé nem kerülnek elő az eredeti tulajdoni lapok. De az önteltség elégedetté és felszínessé tesz!

– Hogy meri... – vágott közbe vérvörösen az ügyvéd, de Zsoltot nem lehetett megállítani, rendületlenül folytatta:

– Ha alaposabb lett volna, megvizsgálja a papírok hátulján az eredetiséget igazoló pecsétet és évszámot. De nem tette! Így aztán mardoshatja a kétség, hátha mégis megvannak hiteles okiratok.

Az ügyvéd hátat fordított, pár másodpercig így állt, majd visszafordulva megszólalt:

– Most úgy beszélt, mint egy védőügyvéd a bíróságon. Ha én bíró lennék, azonnal helyt adnék érveinek, és hitelesnek fogadnám el a bizonyítékait. Tudja – nézett elgondolkodva Zsoltra –, az is átfutott az agyamon, hogy megkérdezem: a főiskola helyett nincs kedve eljönni hozzám ügyvédbojtárnak?

Hogy a fiú nem válaszolt, biztatóan hozzátette:

– Önnek az ügyvédi pályához káprázatos tehetsége van! Később akár diplomát is szerezhet. Egy jó ügyvédi diploma elismert irodával manapság felér egy életbiztosítással.

– Köszönöm az érdeklődését, de felkérését most nem tartom sem időszerűnek, sem komolynak. Itt most emberi sorsok, pénz, igazság és régen várt elégtétel a tét! – nézett keményen az ügyvédre Zsolt. – Engem nem a karrier motivál. Tisztulem az emberek értékeit és érdekeit, de szívből csak a magam igazáért tudok kiállni. Én az életben nem harcolni akarok, hanem élni, élni a gyerekeimért és a társamért. A felnőtt élet

emberpróbáló tud lenni. Ha egymás előtt hitelesek tudunk maradni, akkor ezzel tartást kap az ember!

– Nem is gondolja meg az ajánlatomat? Pedig akkor a birtokkal kapcsolatban is megegyezhetnénk...

– Amiért most harcolunk, régen is a miénk volt, és azon leszünk, hogy ezután is mienk maradjon. Mi nem kívántuk soha a másét, de a mienkhez erősen ragaszkodunk! – felelte komolyan a fiú.

– Ezek szerint találkozunk a bíróságon?

– A szándékunk tiszta, a jogos örökség megítéléséért választjuk a bírósági eljárást! Tudja, ügyvéd úr, ami jogos, az nem fáj! De az igazságtalan rablást, amit az ön ősei követtek el, és amit ön is folytatni akar, hogy önnek mindig több és több legyen, az eredeti tulajdoni lapokkal fogjuk megakadályozni!

– Azok elégtek! – kiáltotta az ügyvéd.

– Hát igen. Ön előadta a saját produkcióját azzal a borítékégetéssel, amivel meg akarta mutatni, hogy csakis ön győzhet. Én úgy látom, hogy önnek csak a hatalom és a kíméletlen önzés a mérce. A válaszunkat a bíróságon fogja megkapni az érvényes és hiteles bizonyítékkal! – vágta oda ingerülten Zsolt, majd kissé enyhültebben folytatta: – Ha az ügyvéd úr el tudná fogadni és tisztelni azt, hogy a saját tulajdonához mindenkinek joga van, akkor önben egy új embert fogok megismerni. Ugye, nem fogunk csalódni a bíróságon, ügyvéd úr?

Az ügyvéd elvörösödött, és szó nélkül megfordult. Megfogta a két gyertyatartót, és vitte oda, ahol eredetileg voltak.

Zsolt és Rebeka lassan hátrált az ajtó felé. Megkönnyebbülten lélegeztek fel, mikor kiléptek az utcára.

45. FEJEZET

Egy darabig szótlanul ballagtak egymás mellett.

– Lehet, hogy neked a mostani színjáték kristálytishta volt, de én egy kukkot sem értek az egészből – szólalt meg a lány. – Most arról van szó, hogy amit az ügyvéd elégetett, az nem is az eredeti volt? De ha az

eredeti volt, akkor miért mondtad, hogy a bíróság előtt döntő bizonyítékok lesz? Mit tudsz te, amit én nem? – állt meg Zsolt előtt. – Azonnal mondd el az igazat!

– Tudod, az igazság mindig egyszerű. Főleg akkor, ha az ember maga tudja diktálni a történeteket, és én most ezt tettem!

– Zsolt, az isten szerelmére, azt mondd, hogy eredeti vagy hamis volt, amit az ügyvéd elégetett?

– Valóban, ez az igazi kérdés. De most szépen kérlek, vakard meg a hátamat! – kérte a fiú.

– Mit csináljak? – értetlenkedett Rebeka. – Vakarjam meg a hátad, most, mikor a jövőd forog kockán?! Ez nem lehet igaz! – tette hozzá már indulatosan. – Ilyen helyzetben csak egy pasi tud így viselkedni!

– Ha komoly helyzetben egy számodra érthetetlen kérést hallasz, lehet, hogy csak te gondolod különösnek. De most tényleg vakard meg a hátam! – nézett rá komolyan a fiú, aztán megfordult.

A lány ingerülten engedelmeskedett, de keze hamarosan megállt a fiú hátán.

– Zsolt, mi ez? Valami kemény tábla? Vagy nem is tábla?

– Láttál már olyan filmet, amelyben a rendőrnemzetnek olyan pisztolytartója volt, amit a hátára lehet csatolni? – kérdezte a fiú.

– Kik érdekelt, hol hordják a rendőrök a fegyverüket? A lényeg mondd! – csattant fel a lány.

– Az eredeti tulajdoni lapok vannak a hátamon.

– Zsolt! Te egy zseni vagy!

– Tudod, az értékeimet szeretem magamnál tartani – magyarázta a fiú. – Azért kértem tőled, hogy gyere velem, hogy a legféltebb kincsem mindig velem legyen.

Rebeka szemérmesen lehajtotta a fejét. Zsolt előbb a homlokára adott egy puszit, majd ujjával felemelte a lány fejét. A következő puszit a lány szájára adta, ami egy hosszú csókban folytatódott.

Mikor lámpa zöldre váltott, ők is elindultak.

– Nagy szerencsénk volt, hogy ilyen előrelátó voltál! – jegyezte meg Rebeka.

– Te is tudod, hogy szeretek előre gondolkodni. De most elmegyünk Trewit ügyvédhez. Amíg nálunk vannak a tulajdoni lapok, sem a papírok, sem mi nem vagyunk biztonságban!

46. FEJEZET

Az ügyvéd nagyon meglepődött, hogy a fiatalok ilyen gyorsan visszajöttek.

Zsolt részletesen elmesélte, mi történt a kolostorban.

– Valahol megértem önt, Zsolt, hogy az első alkalommal nem adta át az eredeti papírokat. Az óvatosság nagyon fontos! – jelentette ki az ügyvéd. – De most már mutassa meg!

A fiú Trewit elé tette az eredeti tulajdoni lapokat. Az öreg csak nézte, forgatta, olvasta, és egyre jobban csillogott a szeme. Kis idő múlva tudott csak megszólalni.

– Ezekben a papírokban az évszázad történései is benne vannak. Igazság, hazugság, tragédia, boldogság, mind-mind, ami eddig történt!

– Ha ön is úgy gondolja, ügyvéd úr – szólalt meg a fiú –, itt hagynánk önnél a tulajdoni lapokat. A tárgyalásig itt biztos helyen lesznek. Holnap délután visszajövünk, és megbeszéljük a továbbiakat!

– Köszönöm, Zsolt, a bizalmat! Vigyázni fogok az értékes papírokra! – mondta csillogó szemmel az öreg.

Ezután taxit hívott, és a két fiatal már utazott is a városba. Zsolt kiszállt a szállása előtt, de előtte kérte Rebekát, menjen taxival haza, mivel már késő van.

– Így pár perc és már otthon is vagy! – biztatta a lányt.

Rebeka útközben nézelődött. Szép, rendezett terek, utcák suhantak el mellettük. Nem vette észre, hogy már rég haza kellett volna érkeznie. Csak arra eszmélt fel, hogy egy üvegfal emelkedett közéjük, az ajtózárak pedig egyet kattantak.

– Álljon meg, kérem! – ütötte az üvegfalat Rebeka.

Az autó még gyorsabban ment. A házak elmaradtak mellettük. A lány kétségbeesetten nézte az egyre sötétebb, ismeretlen tájat. Végül egy földútra kanyarodtak be, ahol egy elhanyagolt épületrom volt. A taxis kinyitotta az ajtót.

– Most kiszállhat, de jól teszi, ha innen nem mozdul! Ez egy elátkozott dzsungel. Senki nem jár ide, mert ez a terület a régi szellemek és démonok birodalma. Ha majd én – mutatott magára – olyan utasítást kapok, tudni fogom, hol keressem! Legjobban teszi, ha behúzódik abba a romházba! – mutatott a régi épület felé.

Rebeka kétségbeesetten nézte, ahogy az autó elhajtott. Mindig magabiztos volt, de most rémület fogta el. A szeme kezdte megszokni a sötétséget. Néhány lépést tett előre, úgy hallgatózott. Csend volt. Egyre

hűvösödött, kezdett fájni, és az ismeretlen hely hatására már remegett is. Félve nézett körül.

– Ha Zsolt itt lenne, azt mondaná: jól van, Rebeka, semmi baj. Próbáljunk csak egyszerűen gondolkodni! De sajnós nincs itt – gondolta. Aztán felcsillant a szeme. – Hát ha nincs itt, akkor hívjuk ide! De Zsoltnak nem tudok szólni, legfeljebb a Bölcsnek. Nincs más lehetőségem, mint megpróbálni!

Rebeka szorosan becsukta a szemét, még két kezét is összetette, úgy suttopta:

– Szépen kérek, Bölcs, ha látod, mi történt, légy szíves, segíts! – rebegte, miközben az egész teste remegett.

Szemét kinyitva körülesett. Először nem látott semmit, de aztán jött a füstfelhő! Ilyen örömet régen érzett.

– Látom, Rebeka, bajba kerültél! – fordult hozzá a Bölcs. – Veled akarják zsarolni Zsoltot, hogy adja oda a papírokat a kecskeszakállas ügyvédnek. Most már én is azt mondom, hogy ez túrhetetlen! Megmutatjuk az ügyvéd úrnak, hogy vége az évtizedekig tartó gonoszságának!

– Ebben is segítesz?

– Mi, angyalok a hívő és a jó embereket szolgáljuk. Ezért ha kell, emberi alakot is ölthetünk, és cselekedeteinkkel segítjük a jót a gonosszal szemben. De minket mindig az igazság elérése vezet, soha nem a bosszú – magyarázta a Bölcs. – Most majd megmutatjuk, mi jár annak, aki csak a rosszat ismeri, és úgy gondolja, hogy továbbra is azt teheti, amit ő akar.

Bár Rebekát nagyon érdekelte, amit a Bölcs mondott, nem feledkezett el saját helyzetéről sem.

– Velem mi lesz? – érdeklődött.

– Szólok Zsoltnak, hogy Trewit ügyvéddel jöjjenek érted. Legjobb lenne, ha a tárgyalásig nála maradnál. Egy kicsit várnod kell, míg ideérnek Zsolték, de ne búsulj, nemsokára itt lesznek! – nyugtatta meg a lányt a Bölcs, és már el is tűnt a füstfelhőben.

Rebeka valóban egy kis megnyugvást érzett. Szinte látta már, hogy Trewit autójának lámpái bevilágítják a környéket.

47. FEJEZET

– **K**öszöntelek, barátom! – törte meg a csendet egy vékonyka hang.

- Ilyen későn hazafele?
- Azt hiszem, szőrös-elegáns barátom, már hazafele lesz az utam – felelte a laza-figura.
- Ez elég bizonytalanul hangzott – vélte a szőrös-elegáns. – Vagy talán az irányzékkal van baj?
- Dehogyan! Egyszerűen úgy érzem, egy kis friss levegőre és mélyebb gondolkodásra van szükségem – sóhajtott a laza-figura.
- Hm. Ezek a mondatok nagyon mélyről érkeztek. Valami komoly dolog történhetett...
- Úgy érzem, hogy valamit nagyon rosszul csinálhattam! Pedig eddig azt tettem, ami egy családfő dolga. Ha valami nem úgy ment, ahogy gondoltam, akkor határozottan cselekedtem.
- Szóval otthon nem helyeselték, amit eddig tettél. A módszereiddel volt baj, vagy a fegyelmezés volt túl szigorú? – érdeklődött a szőrös-elegáns.
- Tudod, barátom, a fiam barátai délután nálunk társasjátékoztak – kezdte mesélni a laza-figura. – Mikor megláttam, hogy a fiam nem a tanulással foglalkozik, rászóltam a barátaira, hogy hagyják a fiamat tanulni. Mondtam, mire visszajövök a boltból, a tankönyvet akarom az asztalon látni. Azt hittem, ezzel mindent elintéztem, de mikor visszaértem egy jó félóra múlva, még mindig játszottak!
- És te mit tettél?
- Lekevertem a fiamnak egy pofont. Meglepetésemre nem kezdett el sírni, csak rám nézett, és ezt mondta: Hallottam, mikor mondtad anyának, hogy sok probléma van a munkahelyeden. Azt is, hogy tehetetlenül kell nézned, mert nem tudsz ellene tenni. Ezt a pofont sem nekem kellett volna adnod! De, apa, igazából az fáj, tényleg nagyon fáj, hogy láttad rajtam, rémulten állok előtted, mégis lassan, hidegvérrel csak jöttél, gúnyosan rám néztél, és megkaptam azt a pofont. A szemed mintha azt mondta volna: „na gyere csak, kis ficsúr, most megmutatom, ki az egyedüli törvény ebben a házban.” Apa! Te felnőtt vagy! Neked tudnod kell kezelni a munkahelyi problémákat! Neked kell megmutatnod, milyennek kell lennie egy gondos szülőnek! Kit kérdezzünk, apa, ha valami baj van, ha nem téged? Kinek higgyük el az igazságot, ha nem

neked? Ki más lehet a példa a mindennapi életben, ha nem te? Te tényleg úgy gondolsz, apa, hogy mindig élni kell azzal az előnyöddel, hogy te vagy a felnőtt?

– Jó kérdések! – dünnyögte a szőrös-elegáns.

– Várj, még nincs vége! A fiam ugyanis így folytatta: Tudod, most még szólok neked, ha valamivel dicsekedni szeretnék. De azt nem akarom, hogy már beszélgetni se tudjunk egymással, az érzéseinket kis bugyorra rejtjük, és féltve őrizzük mindenki elől! Ugye, ezt te sem akarod? Ezt kérdezte tőlem a fiam, tisztelt elegáns-szőrös barátom!

– Kemény szavak! – mondta elgondolkodva a szőrös-elegáns. – Az fiad generációja már egy olyan világ, ahol a tudás érték, és az őszinteség erény! Annyit elértél, tisztelt kolléga, hogy legalább megtudtad, mit várnak el tőled a családban. Látod, már csak ezeknek kell megfelelned, és kész!

– Örülök, hogy megértettél, szőrös-elegáns barátom! – sóhajtott a laza-figura. – És annak is, hogy neked őszintén elmondhattam, ami most nagyon fáj.

Rebeka csak hallgatta a két kukac beszélgetését.

– Úgy látom – gondolta –, mindenki tisztában van azzal, hogy amit más ellen tesz, milyen bántó és kegyetlen tud lenni. Ezek szerint a kecskeszakállasnak is éreznie kell, milyen szívtelenül és kegyetlenül bánt el sok emberrel az évek során. Azért viselkedik mindig olyan határozottan másokkal szemben, mert tudja, minden úgy lesz, ahogy az érdeke kívánja. A törvénytelenégeit meg azért nem vizsgálja senki, mert ő maga a törvény képviselője! Nagyon remélem, most vége lesz törvénytelen, kapzsi viselkedésének!

Tovább nem tudta fűzni gondolatait, mert megjelent az autó lámpáinak fénye. Boldogan szaladt ki a földes útról. Az autó lassított, és már nyílt is az ajtaja.

– Rebeka! – hallotta Zsolt hangját. – Gondolom, hogy megijedtél!

– Az volt a legrosszabb, hogy éreztem, milyen kiszolgáltatott vagyok. Nem gondoltunk rá, hogy velünk is úgy akar a kecskeszakállú elbánni, mint másokkal!

– Igazad van! Most elmegyünk hozzám, és megbeszélünk mindent. Próbáljuk a saját sorunkat mi irányítani!

48. FEJEZET

Másnap reggel Zsolt megállt a nyitott szoba ajtajában. Felemelt fejfel, egyenes testtartással várt egy pillanatig. Kezében tálca, azon egy gőzölgő kávéscsésze, mellette cukortartó és egy csészében tej. Úgy csinált, mintha a torkát köszörülné.

Rebeka felnézett az ágyról és rámosolygott a fiúra.

– Hölgyem, itt a szobapincér! Szervírozhatom a kávé? – mondta Zsolt a szállodai pincérek modorában, és komoly tekintettel lépdelt az ágy felé.

Rebekát elfogta a nevetés.

– Ilyen sármos szolgám még sosem volt! De azt meg kell jegyezni, hiányolom a strucctollas legyezőt, ami a reggeli kellemes ébredés elengedhetetlen kelléke! Ezt a hiányosságot maradéktalanul pótolni szíveskedjék, hogy legközelebb ilyen elő ne fordulhasson! – próbálta a lány affektálva mondani, de a mondat vége már nevetésbe fulladt.

– Örülök, hogy jó kedved van, Rebeka!

– Igen, mert most el vagyok kényeztetve! Amíg megiszom a kávé, légy szíves, mondd el, mi lesz a mai teendőnk.

– Délelőtt idejön a Bölcs a holnapi tárgyalás miatt. Addig valamit ki kellene találnunk, hogy az ügyvéd többé ne tudjon visszaélni a hatalmával. Te! Nekem van egy ötletem! – csillant fel Zsolt szeme. – Ha sikerül, az egész városrólunk fog beszélni! Most kimegyek a parkba, és fogok pár pillangót! – ugrott fel, és máris indult az ajtó felé.

– Mit találtál ki?

– Majd elmesélem, ha visszajöttem! Ha közben jönne a kecskeszakállas ügyvéd, valahova bújj el, hogy meg ne lásson!

Azzal már ment is a parkba pillangókra vadászni. Fél óra múlva Zsolt már otthon is volt. Rebeka addig elkészítette a citromos teát és a rántottát.

– Szerintem a kecskeszakállas ügyvéd mindjárt itt lesz – tette le a pillangós dobozt Zsolt.

– Honnan tudod?

– Mert téged elrabolt. Meg akar zsarolni, hogy csak akkor kaplak vissza, ha odaadom a papírokat.

– Igazad van!

– Most gyorsan reggelizzünk meg, aztán bújj el valahova, ahol biztos nem vesz észre. Még egy fontos dolog! Én mondok majd ezt is, azt

is, de el ne nevesd magad, és főleg elő ne gyere, mert akkor vége mindennek. Ez nagyon fontos!

– Rendben! Nem tudom, hogy ilyen komoly embernek mit akarsz mondani, amin nevetni is lehet, de úgy lesz, ahogy kéred.

49. FEJEZET

Alighogy Rebeka elbújt, megállt egy autó a ház előtt, és az ügyvéd szállt ki belőle. Zsolt kinyitotta a bejárati ajtót, és már messziről üdvözölte az ügyvédet.

– De örülök, hogy látom, ügyvéd úr! Erre van dolga, vagy reggeli sétakocsikázás a programja? – kérdezte nyájasan. – Megkínálhatom egy csésze teával? Nagyon finom, úgy is mondhatnám, isteni teát tud főzni Rebeka.

Mikor a kecskeszakállas meghallotta Rebeka nevét, összeráncolta a homlokát, de a fiú annál jobban kérte, hogy teázzon velük. Végül belépett. Érezte a tojásrántotta illatát, és látta a konyhában a megterített asztalt.

– Szólok Rebekának is! – indult a szoba felé Zsolt. Ott a dobozból kivett egy pillangót, de úgy fogta, hogy ne tudjon elszállni. Közben hangosan mondta:

– Rebeka! Vendégünk van! Hol vagy? Úgy látszik, már megint játszik. Ha jó kedve van, mindig ezt csinálja – lépett vissza a konyhába. – Látja, ügyvéd úr – mutatta az áruló ügyvéd felé a pillangót –, Rebeka csak csinál egy bukfencet, és ilyen szép pillangó lesz belőle!

A kecskeszakállú semmit sem értett az egészből.

– Mi? Micsoda? – kérdezte szinte dadogva.

– Nem micsoda, hanem kicsoda – javította ki komolyan Zsolt. – Rebeka megcsinálta a reggelit, és egy bukfenc után pillangó képében elszállt a parkba, vagy felszállt a fa tetejére. Képzelve, ügyvéd úr, múltkor az erdő széléről repült haza!

Az ügyvéd értetlen képpel nézett maga elé. Végül megtalálta a hangját:

– Mit beszél itt össze-vissza?! Mi ez a badarság? Milyen pillangóról meg bukfencező Rebekáról hadar mindenfélét?

Zsolt a pillangót az ügyvéd felé tartotta.

– Nézze csak meg jobban, ügyvéd úr! Ez a pillangó tiszta Rebeka, nem igaz?

Az ügyvéd hátrahőkölt. Zsolt elengedte a kis lepkét, s az gyors szárnycsapással már kint is volt a lakásból.

– Siess haza, Rebeka! – kiáltott utána a fiú. – Addig én előkészítem az ebédnek valókat!

– Azt hiszi, hogy ezt a maszlagot elhiszem? – kérdezte haragosan az ügyvéd. – Ez csak egy színjáték, egy ostoba tréfa!

– Képzelve, ügyvéd úr, tegnap focimeccsen voltunk, és a bírót egy ítélete miatt meg akarták verni – mesélte Zsolt. – Rebeka csinált egy bukfencet, pillangóként odaszállt a bíró elé, ott is csinált egy bukfencet, és ott állt saját valójában. A játékosok szájtátva nézték, a bíró meg közben nyugodtan kiállította a vétkes játékost. Rebeka nagy tapsot kapott a közönségtől. Kérdezze csak meg holnap a bíró urat, hogy tényleg így volt-e! Gondolom, ön is úgy hiszi, hogy egy bíró sohasem hazudik, ugye, ügyvéd úr?

– Nem hallgatom tovább az ön badarságait! – kiáltotta a kecskeszakállas. – Majd holnap megtapasztalja, hogy velem nem lehet egy ilyen kitalált mesével gúnyolódni!

Durr! Az ügyvéd sértődötten csapta be maga mögött az ajtót.

Rebeka nevetve jött elő.

– Ezt nagyon ügyesen kitaláltad, Zsolt! Az ügyvéd most ideges is, bizonytalan is. És ez nekünk most nagyon jó!

– A mostani színjáték csak ízelítő volt a holnapi produkcióhoz képest! – nevetett Zsolt is.

Ekkor megjelent a füstgömb.

– Szép reggelt! – köszöntötte őket a Bölcs. – Zsolt, láttam a reggeli vendégfogadásod. Mondhatom, hatásos volt! Most beszéljük meg a holnapi teendőinket, hogy ugyanilyen meggyőzően sikerüljön a tárgyaláson is az előadás!

50. FEJEZET

Másnap reggel 9 óra előtt már gyülekeztek az emberek a bíróság folyosóján. A kecskeszakállas ügyvéd hóna alatt irataival sétált be a főbejáraton. Lassan, félig lehajtott fejjel fordult be a folyosóra. Csak azt látta, hogy a folyosó közepén Rebeka valakivel beszél, aztán bemegy a női mosdóba.

Mikor az ügyvéd odaért a mosdó ajtajához, az félig nyitva volt. A közelben épp nem látott senkit, így belépett. Bent egy kivételével minden

ajtó nyitva volt. Az ügyvéd bement az egyikben, és felállt az ülőke tetejére, hogy lássa, ki van a zárt ajtó mögött.

– Vén kujon! – hallotta egy idős nő felháborodott hangját. – Hogy merészel férfi létére a női mosdóba belépni? Mit képzelsz erről a helyről? Azt hiszi, hogy nálunk is van Kukken-kukken szolgáltatás?

– Fogja be a száját, vén satrafa!

– Mit merészel nekem mondani? – fortyant fel a hölgy.

– Azt, hogy boszorka! – vágta oda most már dühösen az ügyvéd.

– Mi az, hogy satrafa?! Mi az, hogy boszorka?! Majd meglátjuk, hogy magyarázza ezt meg a hatóságoknak! – kiáltotta a hölgy, és egy gyors mozdulattal rázárta az ügyvédre az ajtót.

– Engedj ki, te vén madárijesztő! – kiabálta az ügyvéd. – Ha nem nyitod ki, leszedelem rólad a szenteltvizet!

– Madárijesztő? – visította az idős nő. – Leszeded rólam a szenteltvizet? Kapsz tőlem olyan szenteltvizet, hogy megemlegeted! – Azzal a felmosó vödörben lévő piszkos vizet a felmosó ruhával együtt felülről beöntötte az ügyvéd bezárt mosdójába.

– Mit tettél? – hördült fel a férfi. – Most hogy menjek a tárgyalásra? Azonnal nyisd ki az ajtót! – követelte.

– Az pedig csukva marad, míg ide nem érnek a hatóság emberei! – közölte a hölgy, és a mosdó külső ajtaját is kulcsra zárta.

Egyikük sem vette észre, hogy szóváltásuk közben Rebeka kisurrant a helyiségből.

51. FEJEZET

A tárgyalóteremben már mindenki ott volt, kivéve az ügyvédet.

A bíró az órájára nézett: kilenc óra múlt két perccel. Ekkor nyílt az ajtó, és a kecskeszakállas ügyvéd lépett be.

– Elnézést, bíró úr, bíró úr elnézést! – hebegte zavartan. – Egy kis malőr, egy kis malőr volt. Siettem, siettem, ahogy tudtam, ahogy tudtam.

– Mi van önnel, ügyvéd úr? Miért viselkedik ilyen zavartan? – csodálkozott a bíró.

– Zavarban vagyok, bíró úr, egy kicsit zavarban vagyok. Még a papírjaimat is otthon hagytam, otthon hagytam! Csak pár perc, csak pár perc, és már hozom is, hozom is! Kérem szépen bíró úr türelmét, rögtön jövök! Kérem az engedélyét, igen, az engedélyét, bíró úr!

– Nem tudom, mi van önnel, ügyvéd úr – csóválta a fejét a bíró –, de 10 percet adok, amíg a papírjaival megjelenik a bíróság előtt.

A kecskeszakállas sietve távozott. Nem kellett messzire mennie, ugyanis a szemben lévő házban lakott. A felesége nyitott ajtót.

- Gyorsan vedd elő a Trewit-ügy iratait! – hadarta az ügyvéd.
- Amelyek a pánceszekrény aljában vannak? – kérdezte az asszony.
- Igen, azokat!
- De egy-két hamis dokumentum is van köztük!
- Siess, azok most nekem nagyon kellenek! – sürgette a férj.
- Azok rád nézve súlyos vádak!
- Majd kimagyarázom! Add gyorsan, mert nagyon sietek!

Az asszony elővett egy nagy köteg iratot, és bizonytalan mozdulattal átadta a férjének. Az meg sem köszönte, szaladt vissza a bíróságra.

– Siettem, siettem, bíró úr! Tessék, tessék az iratok! – nyújtotta át az iratcsomót. – Ezek az én irataim, amiket azért csináltam, hogy mindig nekem legyen igazam, bíró úr. Kérem, jól nézze át, mert olyan iratok is vannak benne, amelyekbe bele kellett avatkoznom, hogy az én érdekeim és a város érdekei ugyanazok legyenek. Kérem, bíró úr, nézze át ezeket az iratokat, most nagyon sürgős dolgom van! – és már rohant is ki az ajtón.

Rebeka, Zsolt és Trewit ügyvéd csak nézték, mi folyik a tárgyalóteremben. A bíró közben kibontotta az irattartót, megnézte a lapokat. Egyre többször csóválta a fejét és ráncolta a homlokát.

Egyszer csak nyílt az ajtó, és a kecskeszakállas csurom vizesen, fején a felmosóronggyal berontott a terembe. Zavartan nézett körül.

– Mi ez a tiszteletlen viselkedés, ügyvéd úr? – csattant fel a bíró. – Nem elég, hogy elkésett, a viselkedésével még meg is botránkoztatja a bíróságot! Hebeg-habog, összevissza beszél, minősíthetetlen a ruhája! Ez felháborító, ügyvéd úr!

– De... – próbált közbeszólni az ügyvéd, de a bíró nem engedte.

– De mindez semmi ahhoz képest, amit az ön anyagában olvastam! Zsarolás, hamisítás, fenyegetés, gyújtogatás, megfélemlítés! És ezeket mind ön követte el!

A kecskeszakállas megint próbált közbevágni, de most sem sikerült.

– Itt van a szénbányák eredeti földtulajdonosainak zsarolása, a bánya szándékos berobbantása! Aztán a szén szállítási útvonalába eső földterületek kisajátítása! Családok kitelepítése, házak felgyújtása, hamis lemondási nyilatkozatok! Ezek mind-mind az ön törvénysértését bizonyítják, ügyvéd úr!

– De ezek a papírok az én pánceszekrényemben voltak! – jutott szóhoz végre az ügyvéd. – Hogy kerültek önhöz?

– Nem emlékszik? Maga adta ide, hogy nézegessem, amíg vissza nem jön a mosdóból!

Ekkor Zsolt jelzett Rebekának, hogy bújjon a székek mögé, ő meg elengedett egy pillangót. Mikor az ügyvéd meglátta a szállodosó lepkét, a bíróhoz fordult:

– Nézze, bíró úr! Ott száll Rebeka! Ő az oka mindennek!

A bíró csodálkozva pillantott az egyre furcsábban viselkedő ügyvédre. Az nem zavartatta magát, folytatta:

– Tudja, bíró úr, az a pillangó Rebeka. Ugye, ön is szereti a pillangókat? – nézett érdeklődve a bíróra. – Ugye, ön is jóban van a szép pillangókkal? – ismételte az ügyvéd. – Ezek a pillangók szépek nappal is, és este is, ugye, bíró úr?

– Micsoda? Mit zagyvál itt összevissza? Hogy én jóban vagyok az éjszakai pillangókkal?! – háborodott fel a bíró. – Maga perverz, vén kujon! Nem elég, hogy az egész bíróság a maga minősíthetetlen viselkedéséről beszél, még engem is megvádol?! Feljelentést fogok tenni ön ellen több ember előtt elkövetett rossz hír keltése és rágalmazás vádjával!

Az ügyvéd lassan körülnézett a teremben, s meglátta Rebekát, aki ekkor már Zsolt és Trewit ügyvéd mellett ült.

– Nézze, nézze, bíró úr! – kiáltotta diadalmasan. – Ott van Rebeka! Ön is láthatja: eddig pillangó volt, most meg ott ül Zsolt mellett!

– Ez hihetetlen, ügyvéd úr! – nézett szigorúan rá a bíró. – Azzal vádolja az ifjú hölgyet, hogy egyszer pillangóvá tud változni, máskor szép hölgy lesz újra? Teljesen elvesztette józan ítélőképességét? Ügyvéd úr! Ön alkalmatlan hivatása betöltésére, ezért elrendelem ügyvédi praktizálásának felfüggesztését!

– De... de... – hápogott az ügyvéd, a bíró azonban rendíthetetlenül folytatta:

– Ezen kívül elrendelem az ön által előtárt iratok átvizsgálását! Garantálom, hogy igazságszolgáltatásunk előtt fog felelni bűneiért!

Az ügyvédnek egyre sápadtabb lett az arca. Lerogyott egy székre, szemei a távolba meredtek. Tekintete üressé vált. Néhány másodperc múlva lassan, bizonytalanul felállt, és köszönés nélkül kísértelt az ajtón.

A tárgyalás a váratlan események hatására sem állt meg. Trewit ügyvéd a bíróhoz fordult, és kérte állásfoglalását.

– Új helyzet, új tárgyalás! – döntött a bíró. – A továbbiakról majd értesítjük. De... – mosolyodott el – azt bizalmasan megsúgom, hogy jelentősen nőttek az esélyeik. Ha nem is kapják meg a vitatott területeket, tetemes kárpótlásra számíthatnak.

52. FEJEZET

Rebeka, Zsolt és az ügyvéd megálltak kint az autó mellett.

– Tudja, Zsolt, ma megint azt láttam, hogy a rossz oldal sokáig sikeres tud lenni. Ha viszont ehhez gátlástalanság is párosul, az már senkinek sem tetszik. Igaz, hogy a jó nem mindig látványos, és főleg először nem is jövedelmező – mondta elgondolkodva Trewit. – Én mindig jól éreztem magam a bőrömben. Nem voltam mindig elégedett, de nem keserített a tudat, hogy mi lesz, ha kitudódik az igazság. Ha nem ment jól a praktizálás, a párom rám nézett, adott egy puszit, és csak annyit mondott: „tudd meg!”. Ami azt jelentette, hogy megértelek és melletted vagyok. De ehhez egy igazi társ kellett, aki átsegített a nehézségeken. A társtól kapott bizalom az erős kapcsolat kulcsa. Úgy vettem észre – pillantott a két fiatalra –, mintha önöket most az égiek is segítették volna. Lehet, hogy a fentiek mindent látnak, és mindig az igaz oldalra küldik a segítséget?

– Hát... – hangzott Zsolt válasza.

– Hát igen. Erre a kérdésre mi nem tudhatjuk a választ. Viszont – fordult a fiúhoz – mielőtt visszautaznának Londonba, szeretnék önnel még valamiről beszélni!

– Holnap délelőtt mindenképpen meglátogatjuk! – mosolygott rá a fiú.

Az ügyvéd beszállt az autóba és elindult a város irányába.

– Most úgy érzem, hogy nincs még vége a meglepetés-sorozatnak – mondta Rebeka. – Lehet, hogy ezután fognak kiderülni az igazi titkok!

– Én is úgy érzem! – helyeselt Zsolt. – Ha belegondolok, hogy az ügyvéd úr családjában papok és ügyvédek is voltak, sok titokról tudhattak.

Másnap délelőtt megállt egy taxi az ügyvéd háza előtt, Zsolt és Rebeka szállt ki belőle. Amíg Zsolt kifizette a fuvart, a lány becsengetett. Maga Trewit ügyvéd nyitott ajtót. Feltűnően vidáman és mosolygósan üdvözölte a fiatalokat.

– Mióta megismerkedtünk, szinte a nap is szebben süt az égen! – mondta, s máris vezette őket a teraszra.

A terasz asztalán teáskészlet várta a fiatalokat, gőzölgő tea és aprósütemények, gondosan előkészítve. Miután helyet foglaltak, az ügyvéd kezdett beszélni:

– Érezte már azt, Zsolt, hogy egyszerűen nem lehet megszólalni az örömtől? Mikor csak nézi egymást két ember, és csak a szemük beszélget? Vagy ha megtalálná végre azt a bizonyítékot, amiben már szinte nem is hitt, hogy egyáltalán létezik? – nézett csillogó szemekkel a fiúra. – Mikor a mai találkozásunkra gondoltam, felcsillant bennem a remény, talán ön lehet az, aki a családunkat ért sérelmekért elégtételt vehet!

– Talált valamit? – szólt közbe dobogó szívvel Rebeka.

– Igen – bólintott az ügyvéd. – Tudják, a nagyapám apámra hagyott egy levelet. Azt mondta, hogy a kolostor könyvtárában találta egy nagy leltárfüzetben. Amikor a dokumentumokat szállították a városi levéltárba, akkor pottyant ki belőle.

– Hogyan került a nagyapja a kolostorba pont akkor, amikor ilyen fontos munkát végeztek? – csodálkozott Zsolt.

– Ott volt gondnok, így az ő feladata volt az iratok szállításának megszervezése is. De erről a levélről senkinek sem beszélt, senki sem tudta, hogy nála van. Rejtegette, nehogy kiderüljön, hogy a kolostorból való. Hogy mi van benne, nem tudom. Sosem nyitottam ki, akkor sem, mikor apám után én örököltem. Itt van! – nyújtott Zsolt felé egy lezárt borítékot.

A fiú átvette, elgondolkodva forgatta a kezében. A boríték hátulján írást talált. Hangosan felolvasta:

– „A Trónoknak bére, a Virágkereszteseknek vére”.

– Mi a csudát jelenthet ez? – kérdezte Rebeka.

– Fogalmam sincs róla – felelte az ügyvéd. – Ahogy arról sem, mi lehet abban a füzetben, amelyből kiesett. Csak gondolom, hogy a kolostor tárgyairól és berendezéseiről ad egy összesítést.

– Lehet, hogy a füzet választ ad erre a titokzatos mondatra? – töprengött Zsolt. – Meg kell tudnunk! Ugye, azt mondta – fordult az ügyvédhez –, hogy a dokumentumokat a levéltárba vitték?

– Úgy van – bólintott Trewit. – Ha idejük engedi, nézzenek körül a levéltárban egy kicsit!

– Így is teszünk! – mondták egyszerre a fiatalok.

– Helyes! A borítékot vigyék magukkal. A jövő talán még szebb és érdekesebb lesz, ha megfejtik a rejtélyt!

– Megtisztel a bizalmával, ügyvéd úr! – nézett rá a fiú. – Még ma bemegyünk a levéltárba. Ha találunk valamit, mindenképpen jelentkezünk!

53. FEJEZET

Nem messze a főtértől találták meg a levéltár épületét. Nagy, szépen díszített, impozáns kapun kellett bemenni. Az egyik ajtón „Levéltári gondnok” felirat volt. A kopogásra egy középkorú férfi lépett ki.

– A kolostor régi irataiba szeretnék belenézni – közölte Zsolt.

A férfi bevezette őket egy terembe. Csak két személy tartózkodott ott. Egy lány keresett valamit a polcon, egy férfi pedig háttal ült a sarokban egy asztalnál. Miután a gondnoktól kaptak 3-4 szépen bekötött könyvet, ők is leültek egy asztalhoz.

– Jó lenne, ha találnánk valamit, mert akkor holnap korán reggel még körül tudnánk nézni a kolostorban – mondta Zsolt.

– Csak találjunk valamit, amiből kiderül, mit és hol keressünk!

Csendben lapozgatták a könyveket. Sok érdekesség volt bennük, de nekik egyik sem segített.

– A leltárfüzettel kellene kezdenünk – gondolkodott a lány. – Talán abból kiderül, mit keressünk.

– Mindjárt kikérem – állt fel a fiú.

A férfi, aki a közelben ült, épp ekkor adta vissza az ablaknál a könyvet, és távozott. Zsolt lépett a helyére.

– A kolostor leltárfüzetét szeretném megnézni!

– Ma többen is érdeklődnek iránta – jegyezte meg a levéltáros.

– Kicsoda? – kérdezte a fiú.

– Az a férfi, aki most ment ki.

– Megmondta a nevét? – kérdezte izgatottan a fiú.

– Nem kérdeztem, de mindjárt kiderül. Ugyanis minden eredeti dokumentumot, amit kikérnek, aláírással kell ellátni ebben a füzetben.

A gondnok kinyitotta a füzetet, belenézett, és összeráncolta a szemöldökét.

– Nem értem! Nincs itt semmi. Pedig láttam, mikor aláírta a nevét! A tinta eltűnt a papírról!

– Milyen tollal írt? – szólt közbe az odaérkező Rebeka. – Az önével?

– Nem! A sajátjával.

– Láthatatlanná váló tinta, mint a regényekben – csóválta a fejét Zsolt. – Szándékosan csinálta, hogy ne derüljön ki a személye.

– Igaza lehet. Na, már mindegy. Itt a leltárfüzet – adott át egy megsárgult füzetet a gondnok, majd kicsit humorosan hozzátette: – Remélem, nem a saját tollával akarja aláírni?!

Az asztalnál mindketten egyszerre olvasták a füzet lapjait. Oltár, oltári kellékek, pad, képek, szobrok, áldozásra ostya, misebor, reverendák, palástok voltak felsorolva. Egyszer csak Rebeka rámutatott egy sorra.

– Nézd csak! 400 üveg bor.

– Mit csodálkozol? Ittak a jó papok.

– Jó, jó. De ennyi üveget hol lehet tárolni? – nézett kérdően a fiúra. – Ha nem szakszerűen és körültekintően tárolják a bort, akkor megromlik.

– Biztos pincében tartották. Várj csak! Az előbbi könyvben láttam a kolostor alaprajzát.

Lapozgatták a könyvet, és csakhamar megtalálták az alaprajzot.

– Ezen nincs pince – állapította meg Zsolt. – Szerinted szándékosan nincs feltüntetve?

– Ha a kolostort a régi, leégett ház területére építették, talán szándékosan nem jelölték a pincét, mert az így jó rejtékhely lehetett. Abban az időben igyekeztek biztonságos helyen tárolni a kincseket. Gondolj a templomos lovagokra! Ők is elrejtették kincseiket, és a monda szerint a virágkeresztesek lettek a templomosok vagyoni és szellemi utódai. Talán fel kellene bontani a levelet, hogy mi is van benne, és miért titkolták eddig a tartalmát!

– Igazad van! – helyeselt Zsolt, és lassan, óvatosan felbontotta a levelet.

Egy megsárgult papír volt benne, rajta írás:

***Ha a Trónokhoz tartozol, szerencsés leszel,
kell majd az a másik, akiben mindvégig hiszel.
Amiért most jöttél, meglátod zokogva,
a társad küldd a mélybe, menjen a pokolba.
Lent a finom nedűt megkaphatod mégis,
akard még ma nagyon, s megnyílik az ég is.
De vigyázz, mert az ajtó a mennyekbe nyílódik,
elveszted a társad, ha ajtaja csukódik.
Elhagyni a helyszínt egyedül nem tudod,
ha lelépsz a kőről, az életed elbukod!***

– Hű, de vészjósló szöveg! – borzongott meg a lány.

– Irányt mutat és óvatosságra int – helyeselt a fiú.

– Nézzük csak! – gondolkodott hangosan Rebeka. – A Trónok jelképe a kettős arc, a jó és a rossz egyszerre van bennük.

– Igen, de én itt inkább valamiféle egymásra utaltságot érzek – szólott közbe Zsolt. – Mintha két ember egy harmadik dolog megszerzése miatt kell, hogy figyeljen egymásra, és vigyázzon, hogy ne kerüljenek bajba.

– „Amiért most jöttél, meglátod zokogva” – olvasta tovább a lány. – Miért kellene zokogni, ha meglátom? Vagy kinek kell egyáltalán zokogni? – nézett tanácstalanul Zsoltra. – Nem is tudom, mi lenne most a legjobb!

Talán el kellene mennünk a kolostorba, hogy lássuk, van-e valami, ami miatt zokogni kellene.

– Ez jó ötlet! Ott meglátjuk, melyik verssor mihez passzol.

54. FEJEZET

A kolostor még nyitva volt. Egy-két látogató ült a padokban, mások sétáltak és nézegették a freskókat.
Zsolt és Rebeka egyszerű látogatóként szintén a festményeket, szobrokat nézegette.

A kolostor belsejében egy ajtó mellett szobor állt talapzatán. Sirató asszonyok fogták körül a keresztre feszített Jézust.

– Nézd! – mutatta Rebeka. – Itt van a zokogás! Látsz valami furcsát?

– Semmit. Nézzünk körül még egyszer a kolostorban! Ha nem találunk más, zokogáshoz kapcsolható dolgot, akkor itt nézünk szét alaposabban.

Néhány perc elteltével ismét a sirató asszonyoknál álltak.

– Csak erről a szoborról lehet szó. Ebből viszont az következik, hogy van valami a szobor körül! Hogy is szól a vers?

– „A társad küldd a mélybe, menjen a pokolba.” – idézte Rebeka. – Ezek szerint itt kell lennie valamilyen ajtónak, ami levezet a pokolba.

– Itt csak egy ajtó van, de nem tudom, hova vezet. Megpróbálom kinyitni, hátha nyitva van. Te mindenképpen maradj itt!

Zsolt háttal odaállt az ajtóhoz, és a háta mögött lenyomta a kilincset. Engedett! Lassan kinyitotta, besurrant az ajtó mögé. Egy lépcsőn találta magát. Lassan lement. A szellőző nyílásából szűrődött annyi fény, hogy látta, egy több részből álló borospincében van. A polcokon borosüvegek álltak, a falban bemélyedések, amelyekben szintén borosüvegek voltak sorba rakva. A sarokban alig láthatóan egy vasajtó volt, benne kulcs.

– Most hogyan tovább? – gondolta a fiú. – Legjobb lesz, ha felmegyek, és megbeszéljük Rebekával. Már biztos tűkön ül, hogy mi van velem. De előbb ezt a vasajtót kinyitom!

Felment a lépcsőn, és óvatosan kinyitotta az ajtót. Rebeka intett, hogy jöjjön nyugodtan, nincs a közelben senki.

– Lent egy több részből álló borospince van – újságolta Zsolt. – Van egy hátsó ajtaja, amin kintről is be lehet jönni. Kulcsra volt zárva, de én

kinyitottam. Reggel korán jöjjünk el, és próbáljuk meg kideríteni, mi is lehet itt!

– Igazad van! – helyeselt a lány. – A verset is át kell tanulmányoznunk ahhoz, hogy értsük, hogyan is működik az egész rendszer.

Zsolt szállásán újra elővették a verset, és többször elolvasták.

– Nekem már dereng valami – mondta a fiú. – Jó helyen jártunk, mert a versben finom nedűről van szó. Ha a bor sokáig érik, értékes nedű lesz.

– Itt is van: „lent a finom nedűt megkaphatod mégis, akard még ma nagyon, megnyílik az ég is”.

– Ez azt jelenti, ha megtalálom a nedűt, akkor megnyílik az ég is? – nézett kérdően Rebekára Zsolt.

– Egy üveget, vagy olyan valamit kell keresni, ami annak látszik. Azzal kell valamit csinálni, hogy fent megnyíljon valami.

– Hát... azért sok még a kérdőjel – jegyezte meg a fiú.

– Szerintem a pincében valahol van egy üveg bor, amivel ha csinálsz valamit, például elfordítod vagy benyomod a falba, akkor megnyílik ott lent egy ajtó. Ha az ajtó mögött valamit csinálsz, akkor fent a zokogó asszonyoknál is valami megnyílik. Figyeld csak, mit ír a vers! „Az ajtó a mennyekbe nyílódik”. Tehát neked lent kell lenned, én meg majd fent nézem, mi az, ami megmozdul, ha te az üveg borral csinálsz valamit – magyarázta egészen belemelegedve Rebeka. – Csak az a baj, hogy innentől kezdve jönnek a rossz hírek.

– Fent valami kinyílik, alul viszont csukódik – mormolta Zsolt.

– Az lenne a legbiztonságosabb, ha először én is lemennék veled. Ha te ott biztonságban vagy, akkor megyek csak fel, hogy lássam, mi az, ami fent kinyílik.

– Lehet, hogy a két dolog egyszerre történik – vélte a fiú. – És akkor elveszted a társad, azaz engem.

– Csak azt írja a vers, hogy onnan egyedül nem tudsz kijönni – vigasztalta Rebeka. – Ha lelépsz a kőről, akkor esetleg belülről sem, és kívülről sem lehet kinyitni az ajtót. Valamit ki kell találnunk, hogy ha lelépsz a kőről, akkor ne történjen olyan, ami veszélyes lehet.

– Lámpát is kell magunkkal vinnünk. Kora reggel megyünk, mert hét órakor nyitják a kolostor ajtaját.

– Arra már meg kell találnunk, amit keresünk! – mondta a lány.

– Úgy van! – mosolygott rá Zsolt, és adott a lány arcára egy elismerő puszit.

55. FEJEZET

— **H**ány óra van? – kérdezte a sötét kolostor előtt állva Zsolt.
– Még csak négy. Nem sűrget az idő, de azért iparkodnunk kell, nehogy bajba kerüljünk.

Zsolt óvatosan megnyitotta a pincébe vezető hátsó ajtót, amit előző este belülről már kinyitott. Az engedett. Beléptek. A sötétben Rebeka gyertyát gyújtott, de a lámpát, amit magukkal hoztak, szintén felkapcsolták.

– Ha innen, alulról nyitja valami a felső szobrot, akkor ezen a falon kell keresni, mert ez van hozzá legközelebb – mutatta Zsolt. – A fal mélyedésében üvegek vannak. Nézzük csak, mi van bennük! – emelte a fény felé az egyik üveget. Aranysárgás, gyöngyöző bor volt.

Ezután sorban kivette az összes üveget, míg az üregben csak egy üveg maradt a talpára állítva. Ahogy hozzáért, akkor vette észre, hogy a rajta lévő díszes címke nem is címke, hanem egy vaspánt. Az alatta lévő mélyedésben is ugyanolyan vaspánt fogta körbe a borosüveget. Egyik kezével a felsőt, másikkal az alsót fogta meg, és érzéssel csavarni, nyomni-húzni kezdte a két üveget. Amikor az alsó üveget húzta és a felsőt csavarta, akkor érezte, hogy kattant valami.

A falon egy ajtó nagyságú rész elfordult. Zsolt már indult is a nyílás irányába, de Rebeka ijedt hangjára megtorpant.

– Várj! Most kell nagyon vigyázni! Csak akkor szabad bemenned, ha minden biztonságosnak tűnik!

– Akkor előbb nézzünk be – értett egyet Zsolt.

A kis helyiség közepén egy nagy kő volt, szemben és két oldalt fáklyatartók. A kő mögött egy díszes asztal állt, két oldalt egy-egy katona szobra. A katonák kardjukkal mutattak az asztalon lévő veretes ládára.

– Ez egy tipikus csapda! – nézett Rebeka a fiúra. – Ha valaki meglátja a ládát, berohan, kinyitja a ládát, telerakja mindenét a kincsekkel. Amikor ki akar jönni, lelép a kőről, és már csukódik is az ajtó! Szerinted is így van?

– Így – bólogatott Zsolt. – Most légy szíves, menj fel és nézd meg, a síró asszonyoknál történt-e valami!

– Igen, történt! – szólalt meg egy érces hang a hátuk mögött.

Rémülten néztek hátra. A professzor állt mögöttük!

– Ön? – szólt meglepetten Zsolt. – Honnan tudta, hogy itt vagyunk? És mióta áll a hátunk mögött?

– Csak akkor értem ide, mikor kérted Rebekát, hogy menjen fel a síró asszonyokat ábrázoló szoborhoz – válaszolt az utolsó kérdésre a professzor. – Nem tudom, hogyan nyitottátok ki a kincshez vezető ajtót, de láttam, hogy a szobor elfordul. Alatta rengeteg kincs van!

Rebekát nem ez érdekelte.

– Honnan tudta, hogy ma korán reggel itt leszünk? – ismételte meg kicsit másképp Zsolt korábbi kérdését.

– Tegnap a levéltárban kihallgattalak benneteket.

– Hát ön volt az a titokzatos férfi, akinek eltűnt az aláírása? – nézett rá kérdőn a fiú.

– Nem hagyhattam nyomot, ami hozzám vezetett volna – felelt cinikusan a professzor. – Évtizedekig kutattam a kincs helyét. Azért kértelek, Zsolt, hogy mindent írj le a vár felújítási munkálatainál, hátha annak alapján elrejtett kincsre bukkanok. Az életem tettem fel a megtalálására, és végre sikerült! Gazdag vagyok!

– És mi?

– Ti érzelmileg vagytok gazdagok. Elégedjetelek meg ennyivel! – nézett rájuk gúnyosan a professzor. – Nekem jár ez a kincs! Kárpótol a boldogtalanságért, a kudarcokért. Én kutattam utána, én kerestem és találtam meg! – hallgatott el lihegve. Néhány pillanatnyi csend után a fiúhoz fordult: – Zsolt! Menj fel és nézd meg, mennyi érték hever a szobor talapzatában! Rebeka addig itt marad, biztos, ami biztos! Eszedbe ne jusson ellenszegülni, mert elintézem, hogy egyetemi tanulmányaidat el se kelljen kezdened!

Zsolt szó nélkül engedelmeskedett. Fent a szobor talapzata tele volt láncokkal, gyűrűkkel, fülbevalókkal, gyertyatartókkal, kelyhekkkel, tálcákkal. Mind-mind aranyból készült, és drágakövekkel volt díszítve. A fiú csak nézte, felbecsülni sem tudta az értékét. Aztán sietett vissza.

– Valóban rengeteg kincs van ott. De szerintem még több lehet abban a ládában – intett az asztalon álló láda felé. – Azt kell először átvizsgálni.

– Helyes! – bólintott a professzor. Óvatosan bement a kamrába, rálépett a kőre, és felnyitotta a láda tetejét. A lámpa fényében megcsillantak a belsejében heverő ékszerek. Első pillantásra is látszott, hogy ez a láda még értékesebb, mint amit fent találtak.

– Ez is az enyém! – jelentette ki a professzor. – Gyere, Zsolt, húzzuk ki innen a ládát!

Zsolt indulni akart, de Rebeka megfogta a karját.

– Ha a professzor úr az egészet akarja, húzza ki egyedül a ládát!

– Nem mondom még egyszer, Zsolt! Gyere és segíts! – szólt haragosan a professzor.

Rebeka még erősebben fogta a fiú karját.

– Húzza csak ki egyedül a saját vagyonát! – mondta. – Ha az egészet akarja, csak tessék, dolgozzon meg érte!

– Azt hiszitek, nem birkózom meg ezzel a ládával? – kiabálta idegesen a professzor.

Megfogta a ládát és húzni kezdte. Nehezen mozdult meg, ezért erőteljesen megrántotta. A láda a nagy kőre esett. A professzor, hogy

nagyobb erőt tudjon kifejteni, lelépett a kőről. Az hirtelen felbillent. Az egész belső kőpadozat recsegve-ropogva zuhant a mélybe, az ajtó pedig lassan becsukódott. Hallani lehetett, ahogy a nagy kő a ládával és az ijedtében hangosan ordító professzorral eltűnik a mélyben.

Rebeka Zsoltba kapaszkodott. Csak álltak rémülten a pincében, sötétben és a nagy csendben.

A fal, mintha el sem mozdították volna, újra az eredeti helyén állt.

– „Ha lelépsz a kőről, életed elbukod” – idézte suttogva Zsolt.

– Zsolt, szépen kérlek, menjünk innen! – vacogott a lány.

56. FEJEZET

– **M**együnk már, megyünk! – nyugtatgatta Zsolt a lányt. – Közben megnézzük, visszament-e a sirató asszonycsoportot ábrázoló szobor a helyére.

Ahogy fent nyílt az ajtó, Zsolt ment ki először. A szobor a talapzatán állt, és nyoma sem volt a kincsnek.

– Hol a kincs? – csodálkozott Rebeka.

– Itt volt ennek a szobornak a talapzatában. Nagyon sok, rengeteg kincs volt benne!

– Hát most már nem férünk hozzá. Volt kincs, nincs kincs.

– Nem, Rebeka! Még nem! Tudod, van itt egy kincs, ami vonzza a másikat. Azt még helyére kell tenni.

– Miről beszélsz?

– Amikor az előbb feljöttem a professzor utasítására, a sok kincs között volt egy kis doboz. Felnyitottam. Benne egy gyönyörű aranylánc volt medállal, a medálban egy szépen csiszolt kék színű drágakő. Mellette jobbról balról két csepp alakú, arany fülbevaló szintén szépen csiszolt kék színű drágakővel. Alatta egy kecses, ízléses aranygyűrű: három virágszirom között egy kék színű, ovális drágakő. Ilyen gyönyörű ékszert még nem láttam! Nem is tudtam ott hagyni, itt van a zsebemben – mosolygott Zsolt. – És ahogy az előbb mondtam, a drágakövek vonzzák egymást, ezért ezt a dobozt szeretném a másik drágakőnek átnyújtani.

Ezzel elővett egy bordó bársonydobozt, felnyitotta, és Rebeka felé nyújtotta.

A lány csodálkozó, tágra nyílt szemekkel nézett a dobozba, majd Zsoltra és újra a dobozba.

– Ezek az ékszerek emlékeztessenek minket arra, hogy ez a kicsi doboz milyen sokat jelent a számunkra – mondta a fiú. – Kérlek, fogadd tőlem olyan örömmel, mint amilyen örömmel adom.

A lány lesütötte a szemét. Érezte, hogy Zsolt ujjaival felemeli a fejét, és érezte a pusztát a száján. A második puszi egy hosszú csókkal folytatódott.

57. FEJEZET

— **L** áttál már ilyen boldog párt? –
hallatszott egy vékony hang.

– Fellángolásokat sokszor lát az ember, tisztelt elegáns-szőrös barátom. De ők egymást segítve és kiegészítve ugyanazt akarják, és elhiszik egymásnak, hogy a másik szándéka is őszinte. Soha nem lehetett érezni náluk a bizalmatlanságot. Ha másként szerettek volna valamit megoldani, akkor is érezni lehetett a felelősséget a másik iránt. Persze néha ők is viccelődtek, de a másik véleménye mindig az első volt!

– Ha mindig azt érzed, hogy a másik szerint te vagy az első, az hatalmas erőt ad – helyeselt az elegáns-szőrös. – A szépség csak egy kellemes adottság, egymás igaz tisztelete az igazán nagy erény. Persze, ha jó valami, félsz, hogy egyszer elveszted, de a másiktól kapott őszinte pillantás, egy nyugodt szó elhesseget minden kétséget. Hogy ez ritka dolog? Persze hogy az! De neked kell úgy tenned, hogy a te tiszteleted váltsa ki a másiktól az őszinteséget. Lehet, hogy egyszerre nem sikerül, de sohasem szabad feladni!

– Tudod, egy lánynak sok békát kell megcsókolnia, hogy megtalálja az igazi királyfit! – vélte a laza-figura. – De akárhogy alakul is, ha van tartásod, mindig meg tudod oldani, ami neked akadályt jelent. Ha van melletted egy igazi társ, úgy nemcsak sikeres lehetsz, hanem boldog is!

58. FEJEZET

A boldog pár egymást átölelve állt a kolostor kapujában. Hirtelen úgy érezték, mintha egy füstfelhő simogatta volna meg arcukat, s hallani vélték a Házi Bölcs szavait:

– Ha van melletted egy igazi társ, úgy nemcsak sikeres lehetsz, hanem boldog is!

VÉGE

Az író, avagy mesélő bemutakozik:

Horváth László vagyok.

1949-ben születtem Sümegen. Édesanyám az 1960-as években írt pár novellát, amelyek a rádióban is elhangzottak. Én is próbálkoztam az írással, fiatal koromban szövegeket írtam egy zenekarnak. Felnőtt koromra azonban sajnos sem időm, sem energiám nem volt az ez irányú alkotáshoz. Most, már a nyugdíjas éveim kezdetén gondoltam újra az írásra. „A királylány kertje” című mesém után egy felnőtteknek, az életről szóló meseregényt írtam. Ez A HÁZI BÖLCES, amely valós mese felnőtteknek. Egy CSALÁDRÓL, a VILÁGRÓL, és benne rólunk: EMBEREKRŐL.

HORVÁTH LÁSZLÓ

ÚJABB KÖNYVE

AZ ANGYALI NAGYI

*„Valós mese felnőtteknek.
Ifjúságról, szerelemről, kalandokról
és egy olyan angyali nagyiról,
aki mindenkinek jó lenne!”*

Hamarosan!
Kiadónk gondozásában

